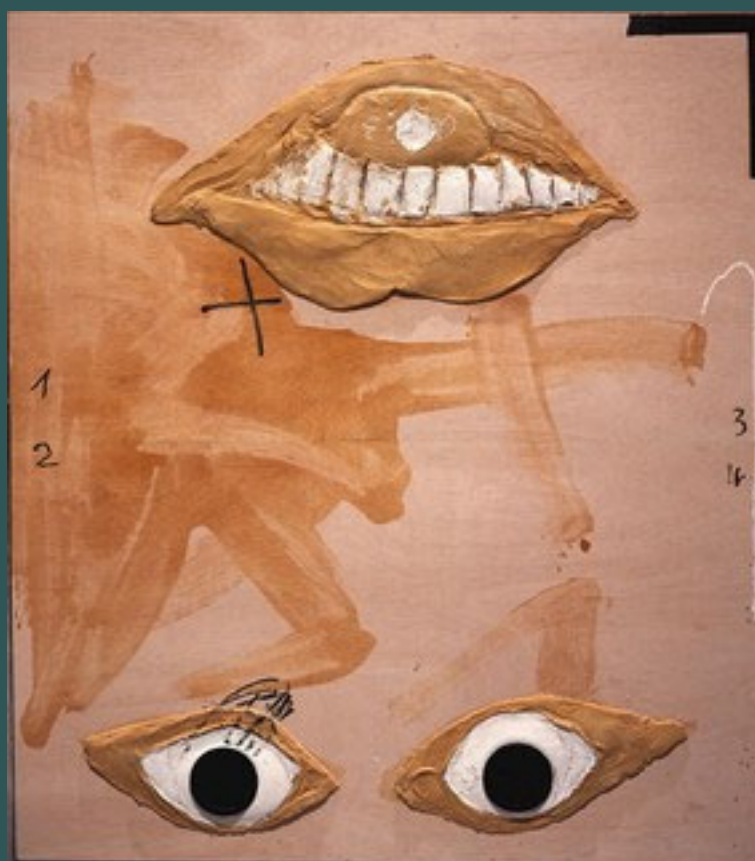

microteatro spagnolo e catalano al tempo della pandemia

studio, edizione e note di
Veronica ORAZI

«QuadRi»
Quaderni di RiCOGNIZIONI

microteatro spagnolo e catalano al tempo della pandemia, studio, edizione e note di Veronica Orazi, Dipartimento di Lingue e Letterature Straniere e Culture Moderne, Università di Torino, Torino 2022 – ISBN 9788875901998.

Cover image: Antoni Tàpies, *Capgirat* (2005)

Graphic project and editorial layout by Arun Maltese: Progetto grafico e impaginazione: Arun Maltese (www.bibliobear.com)

«QuadRi»
Quaderni di *RiCOGNIZIONI*
XII
2022

I «QUADERNI DI RICOGNIZIONI»

«Quadri» – *Quaderni di RiCOGNIZIONI* è la collana curata dal Comitato scientifico e dalla Redazione di *RiCOGNIZIONI. Rivista di lingue, letterature e culture moderne*, edita online dal Dipartimento di Lingue e Letterature Straniere e Culture Moderne dell'Università di Torino. La rivista e i suoi *Quaderni* nascono con l'intento di promuovere ri-cognizioni, sia trattando da prospettive diverse autori, movimenti, argomenti ampiamente dibattuti della cultura mondiale, sia ospitando interventi su questioni linguistiche e letterarie non ancora sufficientemente indagate. I *Quaderni di RiCOGNIZIONI* sono destinati ad accogliere in forma di volume i risultati di progetti di ricerca e gli atti di convegni e incontri di studio.

DIRETTORE RESPONSABILE

Paolo BERTINETTI, Università degli Studi di Torino, Carla MARELLO, Università degli Studi di Torino

COMITATO EDITORIALE

Elisa CORINO, Università degli Studi di Torino, Roberto MERLO, Università degli Studi di Torino, Daniela NELVA, Università degli Studi di Torino, Matteo REI, Università degli Studi di Torino, Paola CARMAGNANI, Università degli Studi di Torino, Vincenza MINUTELLA, Università degli Studi di Torino, Claudia Maria TRESSO, Università degli Studi di Torino

COMITATO SCIENTIFICO

Henri BÉJOINT, Université Lyon2, Jaqueline BERNDT, Japanese Language and Culture, Stockholm University, Ioana BICAN (BOT), Universitatea "Babeş-Bolyai", Cluj-Napoca, Marguerita BORREGUERO ZULOAGA, Universidad Complutense de Madrid, Cesareo CALVO RIGUAL, Filología Italiana, Universitat de València, Elisabetta CARPITELLI, Sciences du Langage - UFR LLASIC, Université Grenoble Alpes, Rose CORRAL, Centro de Estudios Lingüísticos y Literarios, El Colegio de México, Suranjan DAS, Jadavpur University, Ashley DAWSON, Postcolonial Studies English Department The City University of New York, Jorge DÍAZ-CINTAS, Centre for Translation Studies (CenTraS), University College London, Dmitry DOBROVOLSKY, Rossijskaja akademija nauk RAN Moscow, Tessa DWYER, Film and Screen Studies, Monash University, Angela FERRARI, Seminar für Italianistik, Universität Basel, Salvador Gutiérrez ORDÓÑEZ, Universidad de León, Thierry FONTENELLE, Linguistic Services Division at the European Investment Bank, Luxembourg., Rufus GOUWS, Department of Afrikaans and Dutch Stellenbosch University, Natal'ja GRJAKALOVA, Rossijskaja akademija nauk «Puškinskij Dom» Sankt-Peterburg, Pius TEN HACKEN, Leopold-Franzens-Universität Innsbruck, Philip HORNE, English Department University College, London, Annette KLOSAKÜCKELHAUS, Leibniz-Institut für Deutsche Sprache, Mannheim, Michael LETTIERI, Department of Language Studies, University of Toronto Mississauga, Maria Grazia MARGARITO, Università degli Studi di Torino, Fernando J.B. MARTINHO, Faculdade de Letras da Universidade de Lisboa, Maria MAŚLANKA-SORO, Uniwersytet Jagielloński w Krakowie, Francine MAZIÈRE, Laboratoire d'histoire des théories linguistiques, Université Paris 13, Javier MUÑOZ BASOLS, Faculty of Medieval and Modern Languages University of Oxford, Francesco PANERO, Università degli Studi di Torino, Monique PEYRIERE, CNRS École des Hautes Etudes en Sciences Sociales, Paris, Loredana POLEZZI, European Languages, Literatures and Cultures Stony Brook University, Sara POOT-HERRERA, University of California Santa Barbara, Tommaso RASO, UFMG, Universidade Federal de Minas Gerais, Belo Horizonte, Michael RUNDELL, Lexicography MasterClass Canterbury UK, Elmar SCHAFROTH, Romanistische Sprachwissenschaft Universität Düsseldorf, Mikołaj SOKOŁOWSKI, Instytut Badań Literackich Polskiej Akademii Nauk, Jorge URRUTIA, Universidad Carlos III Madrid, Inuhiko YOMOTA, Kyoto University of Art & Design, François ZABBAL, Institut du Monde Arabe, Paris

EDITORE

Dipartimento di Lingue e Letterature Straniere e Culture Moderne

Complesso «Aldo Moro»

Via Sant'Ottavio ang. Via Verdi, 10124, Torino

<http://www.dipartimentolingue.unito.it/>

CONTATTI

SITO WEB: <http://www.ojs.unito.it/index.php/ricognizioni/index>

E-Mail: rivista.ricognizioni@unito.it

ISSN: 2384-8987

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 3.0 Unported License](https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/).

microteatro spagnolo e catalano al tempo della pandemia

---

studio, edizione e note di
Veronica ORAZI

UNIVERSITÀ
DI TORINO

DIPARTIMENTO DI
LINGUE E LETTERATURE STRANIERE E
CULTURE MODERNE

SoMMARIO

---

microteatro spagnolo e catalano al tempo della pandemia

studio, edizione e note di Veronica ORAZI

StUDIO InTRODUTTIVO

BiBLIOGRAFIA

- 43 Jordi Casanovas, *Paranoia*
45 Roger Torns, *Casa*
47 Àngel Amazares, *La pantalla*
48 Blanca Bardagil, *La subhasta*
49 Nicolas Bertrand, *Coronacompras*
50 Marta Buchaca, *Estat d'alarma*
54 Marta Buchaca, *Estado de alarma*
56 Adrià Cuatrecases, *Adolescent en temps de confinament*
57 Denise Duncan, *Llama al 112*
58 Elisenda Guiu, *I les monoparentals, què?*
59 Laura Lázaro, *La crisi dels 40 (Coronavirus edition)*
61 Sílvia Navarro, *Cancún*
62 Elisa Pont Tortajadas, *Let me out*
63 Roser, *Coronavirus, la sèrie*
64 Marc Torrecillas, *La llúdriga i la madriguera*
66 Sergi Manel Alonso, *Conversaciones de ascensor*
68 Anna Biosca, *sin título*
69 Eulàlia Carrillo, *Claus*
72 Guillem Clua, *La finestra indiscreta*
74 Guillem Clua, *La ventana indiscreta*
76 Jumon Erra, *Amb el que hi ha a casa, et puc fer*
78 Inge Martín, *sin título*
80 Nil Martín López, *sense títol*

82	Ramon Micó, <i>Dilluns n° 764</i>
84	Ariadna Pastor Sanegre, <i>Guau</i>
86	Daniel Recasens Salvador, <i>sense títol</i>
87	David Anguera, <i>El passatger</i>
89	Blanca Bardagil, <i>Nutella</i>
90	Maria Calvet, <i>Ho he promès</i>
92	Alejo Levis, <i>Infodemia (díptico apocalíptico). Parte 1 y Parte 2</i>
95	Gabi Ochoa, <i>Una teoría</i>
97	Maria Ramírez Magrinyà, <i>Condemna</i>
98	Jaume Vinyas, <i>Lombardia</i>
102	Maria Casellas, <i>Corcs</i>
103	Jorge Naranjo, <i>El aplauso</i>
105	Ariadna Pastor Sanegre, <i>Bon Nadal</i>
107	Gemma Sastre, <i>Síntomes</i>
108	Virginia Burgos, <i>No hay mal...</i>
109	Noemí Jansà, <i>El sisme</i>
111	Esther Lázaro, <i>Teleasistencia psicológica</i>
113	Alejo Levis, <i>El producto estrella</i>
115	Àlex Llonch, <i>sense títol</i>
116	Roger Simeon, <i>Matar mosques a canonades</i>
117	Miguel Ibáñez Monroy, <i>Arriba</i>
118	Jordi Portals, <i>Confinats</i>
121	Tona Siñol, <i>Pritt 1</i>
123	Toni Cabré, <i>Jugant en família</i>
125	Guillem Clua, <i>Elogio de la frivolidad</i>
127	Ernest Ollero, <i>Confinament profund</i>
129	Roger Puig, <i>Virus real</i>
130	Martí Torras, <i>Mal muntat</i>
132	Juan Manuel Casero, <i>Manualparainconscientes</i>
135	Chico Sánchez, <i>Volaremos</i>
136	Xavier Sanjuan, <i>Família. Un monòleg confinat</i>
138	Ganesh, <i>C.A.S.A.</i>
139	Noemí Jansà, <i>sense títol</i>
140	Txell Manyoses, <i>Una abraçada</i>
142	Paco Romeu, <i>Confín. Una pieza urgente</i>
144	Emili Jané Tor, <i>BANG</i>
145	Paco Romeu, <i>Día 9</i>
147	Agustín Carrasco, <i>Aceptación</i>
149	Grey, <i>Soledad en tiempos de cuarentena</i>
150	Lou Mora, <i>La lista de la compra</i>
151	Nachø, <i>Confina2</i>
153	Pablo de Morilla, <i>sin título</i>
154	Maiken Pozo, <i>La noticia</i>
155	Alejandro Rodríguez, <i>Macarrones para dos.</i>

157	María Vera Roldán, <i>Teràpia</i>
159	Marc Zanón, <i>El cèrvol</i>
160	José Carlos Palacios, <i>Alejarse para estar cerca</i>
162	Natalia Yurena Rodríguez, <i>De extractor a extractor</i>
163	Airin (Irene) Hernández, <i>sin título</i>
165	Jordi Centelles, <i>Supervivència</i>
167	Amàlia, <i>Marruix</i>
169	Raúl Hernández Garrido, <i>Quince metros</i>
173	Dramaturgxs de Sants, <i>La Nova Normalitat (o l'última gran nit de Jackeline Onassis)</i>

StUDIO
InTRODUTTIVO

La diffusione del coronavirus SARS-CoV-2 e l'insorgenza a livello globale della malattia COVID-19 hanno avuto e hanno tuttora un forte impatto sulla popolazione mondiale e hanno trasformato radicalmente la vita degli abitanti del pianeta (Sohrabi et al. 2020; Pengfei et al. 2020). Fin dall'inizio, l'infezione ha mostrato una virulenza e un'aggressività fuori dal comune, si è presto diffusa ed è diventata un problema sanitario mondiale (She et al. 2020; Cheng & Shan 2020). Si tratta, a tutti gli effetti, di un evento epocale: se si guarda al passato, la pandemia di influenza spagnola risale al 1918-1920, mentre altre epidemie hanno avuto ricadute pesanti ma non paragonabili a quelle attuali, come nel caso dell'HIV, della SARS, dell'Ebola e della MERS (Coronaviridae Study Group 2020).

Di conseguenza, l'intera popolazione mondiale ha dovuto affrontare pesanti limitazioni nella vita quotidiana e nelle relazioni sociali, a livello privato e lavorativo. Come era prevedibile, la pandemia ha comportato anche implicazioni psicologiche, come le tipiche risposte da stress acuto, perché ha suscitato all'improvviso e in modo imprevedibile un senso diffuso di incertezza, che ha minato la concezione di sicurezza personale e sociale. L'impatto negativo di una pandemia, della quarantena e delle altre misure volte a contrastarla sulla salute psicologica individuale e collettiva è ben noto; tuttavia, essendo questo tipo di effetti meno visibile di altri (Brooks et al. 2020), l'integrità e l'equilibrio psicologici finiscono per essere probabilmente gli aspetti più trascurati in questo genere di contesto (Schimmenti et al. 2020: 41; Marazziti 2020: 39-40). Dal punto di vista psicologico, la pandemia richiede attenzione e interventi in diversi ambiti della vita quotidiana, come per esempio il sostegno alle persone in quarantena per affrontare la reclusione, l'isolamento e le altre restrizioni indotte (Brooks et al. 2020); ma non vanno trascurati neppure gli inevitabili disturbi psicologici a lungo termine e la loro prevenzione (Xiang et al. 2020; Srivatsa & Stewart 2020; Marazziti & Stahl 2020), oppure l'impatto psicologicamente negativo della crisi economica globale, causata dalla situazione pandemica (Marazziti et al. 2020).

La reazione individuale e sociale più evidente a questo stato di cose è l'emergere della paura. Secondo studi recenti (p.e., Schimmenti et al. 2020, ecc.), le manifestazioni delle paure e delle diverse forme di ansia legate alla pandemia investono quattro ambiti o sfere: corporale, interpersonale, cognitiva e comportamentale (Schimmenti et al. 2020: 41):

- Sfera corporale: paura *del* corpo / paura *per* il corpo
il soggetto percepisce il proprio corpo come una potenziale fonte di pericolo o come una minaccia, perché veicolo di infezione; oppure come un tesoro che può essere messo a rischio e perduto e che dunque va protetto.
- Sfera interpersonale: paura *degli* altri / paura *per* gli altri

il soggetto percepisce gli altri come una potenziale fonte di pericolo o come una minaccia, perché portatori di infezione; oppure teme che i propri cari possano essere infettati da altri.

- Sfera cognitiva: paura *di sapere* / paura *di non sapere*
il soggetto evita di sapere ciò che teme e che dunque inconsciamente preferisce ignorare; oppure sente il bisogno di sapere, perché ha timore di avere una conoscenza parziale della pandemia, che gli impedirà di prederere le giuste decisioni e proteggersi.
- Sfera comportamentale: paura *di agire* / paura *di non agire*
il soggetto ha paura di compiere azioni che potrebbero esporlo al rischio di essere infettato; oppure teme di non poter agire, di non essere in grado compiere quelle azioni che gli garantiscono la sicurezza.

Queste manifestazioni possono alternarsi e anche coesistere con il loro contrario nella risposta psicologica dello stesso soggetto, a livello di comportamento individuale e collettivo (Schimmenti et al. 2020: 41). Affrontare queste paure è fondamentale per il singolo, ma una risposta efficace a questi timori contribuisce a supportare l'intera società nel gestire la situazione. Si tratta, è evidente, di aspetti rilevanti, perché la resilienza di una collettività che affronta una pandemia dipende anche da come gli individui che la compongono gestiscono l'ansia e la paura della solitudine, del contagio, della morte, ecc. Quindi, migliorare la salute psicologica dei singoli è decisivo per rafforzare la resilienza di tutta la società (Schimmenti et al. 2020: 41-43).

Dalla prospettiva psicologica, uno degli effetti più rilevanti della pandemia da Coronavirus e del conseguente lockdown è il mutamento della percezione dello spazio e del tempo. Infatti, mentre prima esistevano uno spazio esterno e uno spazio interno, durante la quarantena la situazione è cambiata e l'individuo si è trovato a vivere in un unico spazio, cioè il luogo dove ha trascorso l'isolamento. La distinzione tra l'idea e la percezione di un luogo pubblico ed esterno (professionale, di svago, ecc.) e un luogo privato e interno (personale, di relax, ecc.) è quindi scomparsa.

Allo stesso modo, anche la dimensione temporale è stata alterata: mentre prima esistevano un tempo pubblico-professionale e un tempo privato-di svago, ora nell'unico luogo in cui l'individuo è confinato anche il tempo pubblico e quello privato coesistono, finendo per contaminarsi e per sovrapporsi, in sostanza annullando il preesistente confine tra loro.

Così, nello scenario generato dalla pandemia e dal lockdown, l'esistenza scorre in un mono-tempo all'interno del mono-spazio in cui si è confinati. In queste condizioni, la rete rappresenta la «finestra sul mondo» per svolgere ogni attività e soddisfare ogni esigenza, sia essa di lavoro o di svago, pubblica o privata. Internet, le TIC e i social network sono diventati il principale canale di comunicazione e il loro uso così come la percezione che se ne ha sono profondamente mutati. Tutto questo ha avuto due conseguenze fondamentali: da un lato, l'inevitabile risposta immediata all'esigenza di adattare ogni attività al nuovo contesto, per esempio con il lavoro agile ma anche con attività ricreative fruibili

a distanza; dall'altro, la necessità, l'impulso ineludibile a manifestare e a condividere l'esperienza straordinaria che si stava vivendo.

Nel contesto di questo evento epocale, il campo della creazione artistica ha manifestato in modo potente il bisogno irrefrenabile di esprimere l'esperienza impattante della pandemia e dell'isolamento, e ciò ha dato luogo a una produzione abbondante e suggestiva. Si tratta di un tipo di produzione artistico-letteraria che riflette le reazioni individuali e collettive alla diffusione della malattia COVID-19, che – proprio a causa della pandemia – è stata pubblicata e diffusa attraverso Internet e i social network. Lo studio di questa ricca e interessante messe di opere si inserisce nelle linee innovative di ricerca sulla situazione attuale e sul progressivo avvicinamento alla nuova realtà. Gli aspetti chiave di questa indagine sono lo studio dell'alterazione della percezione spazio-temporale, della risposta all'isolamento e alle sue conseguenze, del cambiamento delle dinamiche interpersonali e delle conseguenti reazioni comportamentali, della necessità di gestire lo stress e di consolidare la resilienza. L'esperienza dell'emergenza sanitaria ha dimostrato che è urgente soddisfare la forte domanda di contatto diretto, per contenere il disagio (operativo e psicologico) prodotto dal distanziamento e per valorizzare l'inclusione e la partecipazione attiva dei fruitori. A tale scopo, sono stati identificati alcuni elementi chiave per implementare questo genere di risposta, come lo studio del contesto (il rapporto tra la società e il mondo digitale), delle modalità comunicative (siano esse sincrone, asincrone, miste) e di diffusione dell'informazione (a livello di trasmissione dei contenuti), del metodo (le attività individuali, di gruppo, ecc.), dell'elaborazione dell'esperienza (la gestione dello stress, la resilienza) e dell'organizzazione (l'innovazione, il coordinamento, le collaborazioni esterne, l'ottimizzazione delle TIC). Ma vi è di più: la produzione artistico-letteraria fiorita in questo frangente e diffusa attraverso la rete, di per sé estremamente interessante, contribuisce anche al *coaching* comportamentale e alla gestione dello stress causato dalla pandemia, proprio grazie a internet e ai social network, che si sono rivelati collettori e vettori efficaci del disagio/benessere dei cittadini/utenti, ma anche strumenti per elaborare e metabolizzare progressivamente il disagio, rendendolo gestibile.

Per quanto riguarda la produzione letteraria creata durante la pandemia e ispirata ad essa, sono stati pubblicati (inizialmente attraverso la rete e in seguito, in alcuni casi, anche in formato cartaceo) opere teatrali, teatro breve e pezzi di microteatro, racconti, racconti brevi e microracconti, fumetti e *graphic novels*, ecc. Tutte queste opere offrono una testimonianza preziosa dell'impulso incontenibile alla concettualizzazione, alla problematizzazione e alla letterarizzazione dell'esperienza vissuta a livello individuale e collettivo (dalla prospettiva dell'assurdo e del *non-sense*, utopica o distopica, fantastica e neofantastica, fantascientifica e/o connessa col genere *horror* oppure catastrofica, apocalittica, ma anche e specialmente comico-umoristica, parodica o satirica, ecc.), che ha finito per configurarsi come uno strumento efficace per gestire lo stress, iniziare a elaborare l'impattante esperienza vissuta e superare la crisi.

Questo genere di produzione ha iniziato a diffondersi fin dall'inizio della pandemia da coronavirus e del conseguente confinamento, profilandosi come manifestazione della necessità impellente di esprimere l'esperienza personale, concepita per essere diffusa at-

traverso la rete e i social network, unico canale di comunicazione costantemente aperto e disponibile dopo l'imposizione del lockdown.

Certo, la creazione di opere artistico-letterarie espressione delle diverse forme d'arte pensate per la diffusione attraverso Internet è un fenomeno che preesisteva all'emergenza sanitaria. Tuttavia, se prima questa tendenza rappresentava una modalità sperimentale di creazione, è stato proprio durante la quarantena che essa è cresciuta con andamento esponenziale e ha, per così dire, cambiato volto, trasformandosi nella valvola di sfogo che la tecnologia offriva alla comunicazione e alla creazione nel grave momento contingente che il pianeta stava vivendo. Al contempo, però, questa tendenza ha concretizzato anche il consolidamento di un tipo di creatività artistica prima appannaggio quasi esclusivo dei settori più dediti alla sperimentazione che ora, invece, viene vissuta (dagli autori e dai fruitori) con maggiore disinvoltura e domestichezza e, talvolta, persino in termini di 'normalità'.

Per ricordare solo alcuni degli esempi più riusciti dei diversi tipi di manifestazioni artistiche e di opere create e veicolate attraverso la rete e i social network dall'inizio della pandemia, si possono menzionare:

- Teatro, teatro breve, microteatro
  - Jordi Casanovas, *#Coronavirusplays*, dal 13 marzo 2020, diffusione via Twitter di pezzi di microteatro di drammaturghi spagnoli e catalani; l'iniziativa si è conclusa l'8 maggio, con la pubblicazione online della commedia *La nova normalitat* del collettivo Dramaturgxs de Sants.
  - Ovejas Muertas – Colectivo del Texto, *Dramaturgia Express en el Confinamiento*, dal 19 marzo 2020, pubblicazione online di opere teatrali, <<https://ovejasmuertas.wordpress.com/category/coronavirus/page/4/>>.
  - *Revista Godot de Teatro*, Coronavirus ¿Comedia o tragedia? dal 27 marzo 2020, diffusione attraverso la rete di *piezas* di teatro, <<http://www.revistagodot.com/coronavirus-comedia-o-tragedia/>>.
- Racconti e racconti brevi
  - AA.VV., *Cuarenta cuentos en cuarentena*. Proyecto literario surgido durante la pandemia por Coronavirus del 2020, raccolta di racconti diffusa online, <<https://farraguas.com/project/cuarenta-cuentos-en-cuarentena/>>.
  - *Relatos de confinamiento*, dal 29 marzo 2020, 43 racconti in spagnolo e in catalano di giornalisti e scrittori, pubblicati nella Sección Cultura de *La Vanguardia*.
  - *Palabras para la pandemia*, dal 27 marzo 2020, pubblicate nella Sección Cultura della rivista digitale *VozPópuli*; risemantizzazione e letterarizzazione di termini chiave del linguaggio della pandemia (*alegría, balcón, casa, esperanza*, etc.), redatte da noti scrittori (José María Merino, Manuel Vals, Marta Sanz, Carlos Zanón, ecc.).
- Fumetti e *graphic novels*
  - David Ramírez, *CONviVieNDo 19 días*, dal 10 aprile al 17 luglio 2020, in cui l'autore narra la propria esperienza personale (il contagio del marito, infettato

- dal virus); le vignette sono state prima diffuse via Twitter, poi pubblicate in volume a dicembre 2020 (Ramírez 2020).
- Àlvaro Ortiz, *El murciélagu sale a por birras*, parodia del personaggio di Batman, che durante il lockdown imposto a causa di una pandemia infrange il confinamento, esce alla ricerca di birra e vaga in una città deserta, dove vive esilaranti avventure intrise di *non sense* e assurdo, descritte con un linguaggio che attinge a piene mani allo slang e al turpiloquio (Ortiz 2020).
  - Max, *Manifestamente anormal (Panfleto y catarsis)*, pubblicato a giugno 2020 (Max 2020), breve ma intensa oggettivazione in termini panflettistici, con uso di turpiloquio e di immagini icastiche, di quanto sperimentato durante la fase iniziale della pandemia e del confinamento.
- Fotografia
    - COVID PHOTO DIARIES, collettivo di otto fotografi spagnoli che ha creato *Ocho historias breves de la pandemia*, narrazioni fotografiche di aspetti impattanti dell'emergenza sanitaria, pubblicate online il 4 maggio 2020, <<https://poy-latam.org/ocho-historias-breves-de-la-pandemia>>.
  - Musica
    - Stay Homas, trio di musicisti catalani; i tre artisti, dall'appartamento in cui erano confinati, hanno iniziato a comporre, registrare e diffondere attraverso Youtube e sui social network brani ispirati all'esperienza che stavano vivendo.

Fra le attestazioni più suggestive della letterarizzazione dell'esperienza della pandemia, spicca la serie di pezzi di microteatro di drammaturghi spagnoli e catalani pubblicati su Twitter dal 13 marzo 2020 a seguito del lancio dell'iniziativa di Jordi Casanovas *#Coronavirusplays*, protrattasi fino all'8 maggio, quando il collettivo Dramaturgxs de Sants, nato durante il confinamento proprio sulla scia dell'annuncio di Casanovas, ha diffuso online una commedia scritta a più mani, dal titolo significativo *La nova normalitat*. Questa circostanza pone l'accento su due aspetti fondamentali: da un lato, la figura del drammaturgo promotore dell'iniziativa, rappresentante di una generazione di autori teatrali di rilievo, la cui produzione si sviluppa talvolta nell'ambito del bilinguismo (come nel caso di Marta Buchaca, Guillem Clua e altri); dall'altra la dibattuta questione relativa alla stessa natura del microteatro, che ha dato origine a riflessioni critiche che vale la pena richiamare in sintesi, per delimitare il raggio di azione delle sperimentazioni oggetto di studio ma anche per precisare alcuni elementi chiave della concezione e dell'interpretazione delle forme di teatro breve, fino alle sue esemplificazioni più estreme.

Jordi Casanovas i Güell (Vilafranca del Penedès, 1978) è un drammaturgo e regista teatrale formatosi all'Institut del Teatre e alla Sala Beckett di Barcellona (Prieto 2005; Fouguet 2007; Casanovas 2009; Corrons 2011; Pérez-Rasilla 2012; Saumell 2012; Romani 2014). È autore di più di una trentina di opere teatrali, fra cui una trilogia sull'identità catalana (Orazi 2018) – *Una història catalana* (2011 e 2013) (Casanovas 2011; Casanovas 2013), *Pàtria* (2012) (Casanovas 2012) e *Vilafranca. Un dinar de Festa major* (2015) (Ca-

sanovas 2015) – e di *Alguns dies d'ahir* (2020) sui mesi più decisivi della storia catalana recente (settembre-dicembre 2017, Referendum dell'1 di ottobre, ecc.). Altre sue opere recenti che meritano di essere ricordate sono *Sopar amb batalla* (2020); *Valenciana. La realitat no és suficient* e *La dansa de la vengança* (2019); *Jauría, Filoctetes (versión después de Sófocles)* e *Mala broma* (2018); *Danza macabra (versión después de Strindberg)* e *Gazoline* (2017); *Port Arthur* e *Cervantes, el último Quijote* (2016); *Hey boy, hey girl* (a partir de *Romeo y Julieta* di Shakespeare) e *Idiota* (2015). Nel 2015 ha presentato *B, la película*, sul tema della corruzione, adattamento cinematografico della sua opera teatrale *Ruz-Bárceñas* (2014), basata sul secondo interrogatorio del giudice Pablo Ruz a Luis Bárceñas, ex-tesoriere del Partido Popular spagnolo, a seguito delle dichiarazioni rilasciate dallo stesso Bárceñas il 15 luglio 2013 all'Audiencia Nacional. Due anni dopo è stato girato l'adattamento televisivo di *Vilafranca* (2017). Dal 2007, ha ricevuto diversi premi prestigiosi, come Ciutat de València 2006, Crítica Barcelona 2007, Crítica «Serra d'Or» 2007, Butaca 2009, 2011 e 2016 per il miglior testo teatrale, Time Out Barcelona 2010, Ciutat de Barcelona de Teatre 2012 e Tendències 2013.

Ma cosa si deve intendere per teatro breve, miniteatro, microteatro e simili? La risposta non è scontata e occorre ricollegarsi ad alcune posizioni della critica per cercare di fare chiarezza sulla natura e sull'interpretazione di questi sottogeneri drammatici. In ambito iberico peninsulare, sia spagnolo sia catalano, il teatro breve ha una lunga e autorevole tradizione, come dimostrano attestazioni riconducibili a sottogeneri teatrali come *autos*, *pasos*, *entremeses*, *sainetes*, ecc., fiorite già in epoca tardo-medievale ed evolutesi nel corso dei secoli fino all'attualità. Javier Huerta Calvo (2008: 19-26) identifica cinque tappe fondamentali nella genesi e nello sviluppo del teatro breve: fondazionale o rinascimentale, della maturità o barocca, settecentesca, a cavallo tra fine Ottocento e primi del Novecento e infine contemporanea. Questa classificazione, che parte da una prospettiva barocco-centrica e che infatti identifica la fase della maturità con la produzione del *Siglo de oro*, necessita di una revisione, posto che a partire dal XX sec. fino a oggi si assiste a un ripensamento e a una svolta decisiva del teatro breve nelle sue varie forme, compresi il miniteatro, il microteatro, le *pulgas dramáticas*. A partire dalle sperimentazioni delle Avanguardie storiche, infatti, il fenomeno è interessato da un riassetto peculiare, sulla spinta dell'ibridazione delle forme, dei generi e delle diverse espressioni artistiche, in risposta all'appello al simultaneismo e al concetto di opera d'arte totale (che in realtà era già stato utilizzato da Richard Wagner a metà Ottocento e inserito nel saggio *Die Kunst und die Revolution*). È così che la microtestualità finisce per assumere profili nuovi, come testimonia la comparsa di microdrammi, di quadri minimi dialogico-poematici, di dialoghi iperbrevi drammatizzati (Ródenas 2009). Si tratta di sperimentazioni orientate verso microtestualità contaminate, che presentano un'evidente struttura drammatica, non prive tuttavia di una certa narratività, anticipatrici della tendenza che in seguito verrà definita *minificción* (Andrés-Suárez 2010: 141-142; Andrés-Suárez 2014). Sono, in sostanza, microtesti ibridi drammatizzati, non sempre agevolmente distinguibili dai così detti *microrelatos protéticos de apoyaturas dialógicas o teatrales* (Gómez Vázquez 2017: 116-117).

In anni recenti, sicuramente con l'inizio del nuovo millennio, la tendenza alla sintesi estrema di alcune sperimentazioni drammatiche si è intensificata in modo significativo (Díez 2012) e la produzione di pezzi di miniteatro, di microteatro e di *pulgas dramática* ha conosciuto un incremento notevole. Tuttavia, prima di focalizzarsi sui tratti costitutivi di questo sottogenere drammatico, illustrati più oltre, occorre riflettere sulle possibilità e sulle modalità di classificazione di questo tipo di produzione teatrale. Solitamente, la critica tende a concentrarsi in modo molto rigido sull'estensione dei testi e sulla durata della loro rappresentazione. Ora, sebbene sia innegabile che una forma teatrale definita microteatro o miniteatro ha come tratto costitutivo primario una modalità piuttosto (o fortemente) circoscritta, a livello testuale e di rappresentabilità, è pur vero che concentrarsi in modo esclusivo su questo aspetto, fissando limiti esatti in merito all'estensione testuale e alla durata della rappresentazione, finisce per vanificare ogni sforzo critico e interpretativo di ampio respiro. Secondo questa prospettiva un po' angusta, il teatro breve comprenderebbe testi composti da un solo atto o dell'estensione massima di 2.500 parole, con un tempo di rappresentazione non inferiore ai 15 minuti; il *teatro muy corto* (una nuova categoria, dunque, un nuovo sottogenere) includerebbe testi tra le 1.000 e le 2.500 parole, della durata di 10-15 minuti; il microteatro, il miniteatro e le *pulgas dramáticas* coinciderebbero con microtesti dell'estensione massima di 300 parole e della durata di un minuto circa (Gómez Vázquez 2017: 119-121). Oltre a risultare inutilmente rigida, questa prospettiva contrasta con la realtà teatrale, sia a livello testuale, sia di rappresentazione, sia infine di creazione e di diffusione di questo filone drammatico: è significativo, infatti, che il teatro madrilenno auto-denominatosi Microteatro (in calle Loreto y Chicote 9) e destinato espressamente a questo sottogenere, presenti spettacoli della durata di 15 minuti, sconfessando a livello di concezione e di auto-percezione l'idea eccessivamente circoscritta di microteatro cui fa riferimento certa critica. Dal punto di vista interpretativo, per definire in modo efficace questo tipo di produzione forse gioverebbe una maggiore elasticità, come sembrano suggerire, per esempio, anche i pezzi di microteatro oggetto di studio, secondo quanto annunciato nel momento del lancio dell'iniziativa e dell'invito rivolto a drammaturghi e attori a parteciparvi e come confermano gli esiti: i pezzi di microteatro pubblicati nel corso di *#Coronavirusplays* sono microtesti la cui estensione si aggira mediamente attorno alle 500 parole (come richiesto dal promotore dell'iniziativa) con esempi più stringati (il più sintetico – caso unico – di 80 parole, altri sulle 150-200 parole) e altri di estensione maggiore (attorno alle 1.000-1.300 parole). Si potrebbe, allora, distinguere piuttosto fra teatro breve, che comprenderebbe componenti costituiti da un solo atto (a prescindere dall'estensione) e microteatro (o miniteatro), che includerebbe microtesti di minor respiro, per i quali il concetto stesso di 'atto' non calza, proprio a livello di concezione e costruzione del (micro)testo drammatico. D'altra parte, pensando a un altro genere, si considera 'romanzo' un testo di mille pagine così come uno di trecento: la questione, anche in questo caso, non risiede tanto nell'estensione in sé, considerata in senso stretto, ma rimanda alla concezione, al 'respiro' del testo, alle sue caratteristiche intrinseche (struttura, modalità di sviluppo, ecc.) di volta in volta preso in esame.

Così, nel contesto dell'attuale pandemia da Coronavirus e del conseguente confinamento, il 13 marzo 2020 Jordi Casanovas lancia su Twitter l'iniziativa *#Coronavirusplays*;

invita drammaturghi e drammaturghe a comporre (micro)testi di circa 500 parole e a pubblicarli su Twitter per condividerli attraverso la rete. Allo stesso tempo, incoraggia attori e attrici a interpretarli, registrare la loro performance e pubblicare il video su Twitter (Cervera 2020, París 2020, Polo 2020). Come anticipato, la proposta culmina con un'opera collettiva del gruppo Dramaturgxs de Sants, intitolata *La nova normalidad*, pubblicata online l'8 maggio 2020.

Il risultato dell'iniziativa è costituito da un insieme di più di un centinaio di pezzi di microteatro, che offre un affresco corale, minimalista e scioccante della pandemia e delle sue ricadute e riflette ciò che si è vissuto a livello globale nei mesi da marzo a maggio. Il macrotema di questo corpus testuale è l'espressione dell'esperienza dell'emergenza sanitaria e della quarantena da una prospettiva personale che, tuttavia, mostra una visione sociale molto chiara. Il corpus, infatti, finisce per dare libero sfogo a quegli aspetti che caratterizzano la risposta soggettiva e allo stesso tempo collettiva a una situazione così estrema come quella di una pandemia, delle conseguenti misure messe in atto per contenerla e per contrastarla e delle relative conseguenze. Come si vedrà, questi pezzi di microteatro sviluppano sottotemi declinati in una serie di variazioni legate a un nucleo centrale (l'esperienza generale) e producono un multiperspettivismo caleidoscopico che convoglia il riflesso delle esperienze personali in una dimensione allargata, condivisa, in grado di attivare in modo efficace il meccanismo di identificazione nel lettore/spettatore.

Queste micro-*piezas* riaffermano le peculiarità del sottogenere del microteatro, sviluppatosi almeno a partire dalla metà degli anni '80 del secolo scorso, come testimonia la pubblicazione della rivista *Art Teatral* (dal 1987) (Quiles 1987), dedicata alla diffusione di questo sottogenere drammatico e ai contributi critici volti a indagarne la genesi, lo sviluppo e le caratteristiche. Queste consistono nel formato minimalista e – negli ultimi tempi – nella diffusione anche attraverso la rete, nella trattazione di temi strettamente connessi all'attualità, a volte – come nel caso di *#Coronavirusplays* – elaborati in tempo reale; nello sviluppo di un discorso minimo, enfatizzato dalla sua stessa natura frammentaria, che si inserisce nella dimensione testimoniale, generato dalla necessità di esprimere e di condividere l'esperienza vissuta ma anche dalla volontà di intervento sociale, per propiziare la presa di coscienza, la problematizzazione e una possibile risposta da parte del pubblico, anche in termini di azione. Si tratta, quindi, di microtesti per microspettacoli veicolati anche attraverso i social network.

Questi microdrammi concretizzano in modo magistrale la minipoetica del microteatro, basata sul desiderio di raggiungere la massima densità, che determina la forma minimalista, e l'iper-brevità; l'uso frequente del monologo (spesso con un solo personaggio), il ruolo strategico dell'ellissi, del silenzio e della reticenza volontaria, che acquistano un significato speciale e amplificano la tensione drammatica; dal punto di vista espressivo, predominano l'intensità semantica, la velocità e la concisione dello stile; così come l'uso di un linguaggio semplice, essenziale e denso. Inoltre, tutti gli elementi soprasegmentali, come l'accento, il tono, l'intonazione, le pause e qualsiasi altro tipo di codice non verbale, acquisiscono una rilevanza speciale. I personaggi appaiono in scena 'in situazione', cioè sono già coinvolti nel conflitto fin dall'inizio; lo spazio è unico; il tempo si sviluppa in modo lineare e corrisponde alla durata reale della rappresentazione: è, appunto, il tempo di una situazione. I temi trattati sono sociopolitici e legati all'attualità oppure emotivi,

come ad esempio l'espressione di ansie e paure, del sentimento di solitudine, di isolamento, la disaffezione, la mancanza di amore o di contatto umano e fisico. Anche l'umorismo, l'ironia, la satira, l'assurdo e il *non sense*, persino la parodia, si rivelano fondamentali e diventano strumenti per superare una realtà negativa ed esprimere una visione critica (López Mozo 2007, Quiles 2000, Orozco 2006, Orozco 2009, Orozco 2009-2010, Orozco 2011, Gutiérrez Carbajo 2011, Montes 2011, Gutiérrez Carbajo 2013, Bennet 2016).

Infine, non di rado si rileva il ricorso al colpo di scena nel finale, che è spesso lasciato aperto. Questa scelta compositiva implica di necessità un atteggiamento attivo da parte del pubblico, che partecipa così alla (co-)creazione del significato, del senso stesso del microtesto. Il colpo di scena conclusivo, infatti, sovverte improvvisamente la prospettiva e permette di comprendere le reali dinamiche tra i personaggi, svelandone la vera natura e generando un effetto spesso umoristico e ironico, che il drammaturgo utilizza per ammiccare allo spettatore. Questi dovrà assolvere le creature dell'autore, che in realtà gli assomigliano e nelle quali egli può riconoscersi: figure che si rivelano umane, vulnerabili e contraddittorie, bloccate in un'esperienza inedita, del tutto inaspettata e distopica come una pandemia con le sue devastanti ricadute, concrete e psicologiche.

Questo centinaio di pezzi di microteatro postati su Twitter dal 13 marzo sono idealmente proiettati verso *La nova normalitat*, titolo dell'opera collettiva (scritta da dodici drammaturghi) cui si accennava in precedenza, pubblicata online l'8 maggio 2020. Il titolo è significativo ed esprime un'altra esigenza impellente: il superamento della pandemia con tutte le sue ricadute per raggiungere quella dimensione tuttora inedita che consisterà in una «nuova normalità». Tutto questo sarà possibile con la progressiva estinzione del virus e farà emergere ciò che l'individuo e la collettività saranno domani, dopo aver vissuto una simile situazione, sconvolgente e inedita, per ogni singolo e per l'intera società a livello globale.

La concettualizzazione, la problematizzazione e la letterarizzazione di queste esperienze, certo soggettive ma riconducibili a un vissuto comune, ha permesso agli autori e al pubblico di sollecitare la sensibilità soggettiva e collettiva in merito ai temi trattati, cominciare ad affrontare le reazioni personali alla pandemia e al confinamento, nelle quali tuttavia l'intera collettività può riconoscersi, e iniziare a elaborarle per gestire e superare il disagio che hanno provocato. Lo studio e l'analisi di questi testi, infatti, propizia la riflessione sull'esperienza del singolo fuitore che, identificandosi nelle situazioni presentate e nei temi trattati nelle micro-*piezas* e nelle figure che vi compaiono, riesce a prendere le distanze da un evento complesso, oggettivarlo e osservarlo con un certo distacco. Tutto ciò consente al lettore/spettatore di percepirsi come parte dell'affresco collettivo che le opere nate dall'iniziativa *#Coronavirusplays* compongono e nel quale egli finisce per vedersi riflesso e identificarsi.

Un altro aspetto chiave di questo genere di produzione, come conferma anche la maggior parte dei pezzi di microteatro editi, è la struttura monologica. Ora, è noto che il monologo non è una forma monolitica, ma diversificata. È opportuno, quindi, ricordare alcuni dei suoi meccanismi di funzionamento interno, per capire fino in fondo l'articolazione e la ricchezza espressiva di queste testimonianze, amplificate proprio dall'uso sapiente del monologo nelle sue diverse variazioni formali. Analizzando i microtesti oggetto di studio,

infatti, ci si rende conto che le caratteristiche principali del monologo e le sue possibili declinazioni sono state sfruttate in modo magistrale dai drammaturghi coinvolti nell'iniziativa *#Coronavirusplays*, che in questo modo hanno concretizzato le reazioni psicologiche più ricorrenti. Così, gli autori sono riusciti a predisporre e attivare il meccanismo di identificazione fra spettatore e personaggio, dando prova di saper istituire con il pubblico un patto finzionale perfettamente riuscito, che ha coinvolto in modo fattivo autori, personaggi e fruitori, confermando l'assoluta efficacia del monologo come strumento in grado di oggettivare e di elaborare in maniera molto concreta l'esperienza vissuta.

I pezzi di microteatro nati da questa iniziativa presentano una vasta gamma di monologhi di tipo diverso. Infatti, sebbene alcuni di essi siano dialoghi fra due o tre personaggi, la modalità privilegiata dagli autori è la struttura monologica, con le sue differenti tipologie.

Per cogliere fino in fondo la ricchezza delle declinazioni proposte, è opportuno ricordare brevemente la natura del monologo e richiamare le sue diverse possibilità di realizzazione. Partendo dal concetto che ogni processo di enunciazione si basa sulla coppia comunicativa Locutore – Destinatario, risulta subito evidente che il teatro di testo si fonda a sua volta su uno statuto dialogico costruito sulle parole, che può anche assumere la forma di un monologo (Orazi 1996; Sanchis Sinisterra 2009; Orazi 2014).

Nel monologo, il Locutore (o soggetto monologante) si rivolge a se stesso (pronuncia un soliloquio o un "a parte") oppure a un altro soggetto (un altro personaggio – concreto o astratto –, un animale o anche un oggetto) o ancora al pubblico (realizzando in questo modo l'abbattimento della quarta parete).

Quando il Locutore si rivolge a se stesso, coincide con il Destinatario e si possono verificare diverse possibilità: il Locutore si rivolge a se stesso in prima persona (pronuncia un monologo dell'Io integrato) o in seconda persona (concretizza un monologo dell'Io scisso) o addirittura si rivolge a se stesso utilizzando diverse persone verbali (dà vita a un monologo dell'Io multiplo).

Quando nel monologo il Locutore si rivolge a un Destinatario (un altro personaggio), egli è l'unico a parlare e solo il suo discorso è percepibile dagli spettatori. In questo caso, il Destinatario può essere presente in scena (come Destinatario scenico) oppure no (si tratterà allora di un Destinatario extra-scenico, assente). Nel caso di un Destinatario assente, la comunicazione può essere mediata e realizzarsi in diretta (per telefono, con una videochiamata, ecc.) o in differita (con una registrazione o una videoregistrazione, ecc.). Se la comunicazione mediata avviene in diretta, gli interventi del Locutore saranno determinati e dinamizzati dalle risposte del Destinatario (che pronuncia un discorso inudibile). Se, invece, il contatto avviene in differita, l'elemento dinamizzante potrà essere rappresentato dalle ipotetiche affermazioni del Destinatario extra-scenico immaginate dal Locutore. In ogni caso, lo spettatore ricostruisce il discorso del Destinatario scenico o extra-scenico dalle parole dello stesso Locutore, le sole udibili. Come accennato, ciò implica di necessità l'esistenza di un pubblico attivo e deduttivo, in grado di ricostruire il dialogo attraverso il discorso del Locutore, l'unico che può essere ascoltato. Solo in questo modo il drammaturgo potrà costruire e attivare un circuito di retroalimentazione discorsiva davvero efficace.

L'analisi, ma anche la semplice lettura dei pezzi di microteatro pubblicati, rivela una capacità sorprendente da parte degli autori di dare forma alle tipologie di paure e di ansie generate dalla pandemia e dal confinamento e alle rispettive ricadute a livello di impatto individuale e collettivo sulla sfera corporale, interpersonale, cognitiva e comportamentale. Essi, inoltre, danno prova di una notevole abilità nel concretizzare tutto ciò nelle differenti modalità di dialogo tra due o più personaggi o, molto più spesso, nelle tipologie di monologo cui si accennava (monologo dell'Io integrato, monologo dell'Io scisso, monologo dell'Io multiplo o, caso di gran lunga più frequente fra le attestazioni studiate, monologo di un Locutore che si rivolge a un Destinatario che di solito è una figura extra-scenica con cui il protagonista stabilisce una comunicazione mediata, per telefono, con una videochiamata, attraverso una audio- o video-registrazione, ecc.).

Gli esiti dell'analisi esperita sulla selezione di pezzi di microteatro apparsi nel corso dell'iniziativa #Coronavirusplays e qui pubblicati possono essere resi attraverso la schematizzazione dei meccanismi e degli elementi che li sottendono. Si tratta, in sostanza, di sintetizzare i tratti fondanti che strutturano ciascuna opera in una sorta di mappa interpretativa, per consentire al lettore di orientarsi nella loro identificazione e interpretazione:

- a) Protagonista/i impegnato/i in un dialogo/monologo
- b) Tipo di Locutore/i e di Destinatario/i (scenico o extra-scenico)
- c) Comunicazione mediata (in diretta: telefono, videochiamata; in differita: registrazione, ecc.)
- d) Tema/i trattato/i
- e) Rimando/i letterario/i (caratteristiche, genere o sottogenere richiamato, ecc.: assurdo e *non sense*, comico-umoristico, satirico, parodico, sentimentale, drammatico, *horror*, distopico, catastrofico, apocalittico, ecc.; effetto suscitato: straniamento/immersione, flusso di coscienza, ecc.)
- f) Colpo di scena finale (sovertimento della prospettiva)
- g) Finale aperto/chiuso
- h) Tipo di paura/ansia e sfera di riferimento (corporale, interpersonale, cognitiva, comportamentale)

Tra gli aspetti strategici che caratterizzano i microtesti studiati, figurano in primo luogo le modalità di trattamento (drammatico, comico, ecc.) e le tipologie di tematiche affrontate, così come le differenti declinazioni delle strutture dialogiche e, in particolare, monologiche. Dall'analisi delle attestazioni selezionate emerge una sorprendente capacità di resa di questi tratti, profilati nei testi in modo originale ed efficace, di cui si offre la sintesi nella tabella riportata qui di seguito.

	Monologo/Dialogo	Tema/i	Rimandi letterari	Sfera
Jordi Casanovas, <i>Paranoia</i>	Monologo mediato (telefono)	contagio	assurdo, umorismo	corporale, interpersonale
Roger Torns, <i>Casa</i>	Monologo mediato (videochiamata)	solitudine	genere sentimentale	interpersonale
Àngel Amazaes, <i>La pantalla</i>	Monologo mediato (videochiamata)	anziani, solitudine	thriller	interpersonale
Blanca Bardagil, <i>La subhasta</i>	Monologo mediato (videochiamata)	ossessioni collettive	assurdo, umorismo	comportamentale
Nicolas Bertrand, <i>Coronacompras</i>	Monologo mediato (telefono)	ossessioni collettive, critica sociale	assurdo, sarcasmo	comportamentale
Marta Buchaca, <i>Estat d'alarma – Estado de alarma</i>	Monologo mediato (videochiamata) + interlocutore extra-scenico	confinamento	assurdo, umorismo	comportamentale
Adrià Cuatrecases, <i>Adolescent en temps de confinament</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	confinamento	assurdo, umorismo	comportamentale
Denise Duncan, <i>Llama al 112</i>	Monologo mediato (telefonata)	contagio	genere drammatico	corporale
Elisenda Guiu, <i>I les monoparentals, què?</i>	Monologo (Io multiplo) + interlocutore extra-scenico	gestione dei figli durante il confinamento, crisi lavorativa	assurdo, sarcasmo	interpersonale, comportamentale
Laura Lázaro, <i>La crisi dels 40 (Coronavirus edition)</i>	Dialogo	crisi di coppia, cambiamento orientamento sessuale, solitudine	assurdo, umorismo	interpersonale, comportamentale
Sílvia Navarro, <i>Cancún</i>	Monologo + interlocutore extra-scenico	anziani	assurdo, umorismo amaro	corporale, interpersonale
Elisa Pont Tortajadas, <i>Let me out</i>	Monologo + interlocutore scenico	confinamento mondo animale	assurdo, <i>non sense</i>	corporale, interpersonale
Roser, <i>Coronavirus, la sèrie</i>	Monologo + interlocutore (extra-)scenico	pandemia	assurdo, umorismo + genere catastrofico/apocalittico	corporale, interpersonale, cognitiva
Marc Torrecillas, <i>La llúdriga i la madriguera</i>	Monologo mediato (videoregistrazione)	azione eroica ossessioni collettive	parodia + basso corporeo	corporale, comportamentale
Sergi Manel Alonso, <i>Conversaciones de ascensor</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	confinamento, solitudine	assurdo, umorismo	comportamentale
Anna Biosca, <i>sin título</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	emergenza sanitaria	assurdo, sarcasmo	comportamentale

Eulàlia Carrillo, <i>Claus</i>	Dialogo mediato + Monologo mediato (citofono + telefonata) + interlocutori extra- scenici	confinamento	assurdo, umorismo, <i>non sense</i> , sarcasmo	comportamentale
Guillem Clua, <i>La finestra indiscreta – La ventana indiscreta</i>	Monologo (Io scisso)	confinamento	neofantastico	comportamentale
Jumon Erra, <i>Amb el que hi ha a casa, et puc fer</i>	Monologo, interlocutore extra- scenico	confinamento	genere sentimentale	comportamentale
Inge Martín, <i>sin títol</i>	Monologo mediato (videoregistrazione)	confinamento	genere <i>horror</i>	comportamentale, cognitiva
Nil Martín López, <i>sense títol</i>	Monologo mediato (videoregistrazione)	confinamento, pandemia	pamphlet	comportamentale, cognitiva
Ramon Micó, <i>Dilluns n° 764</i>	Monologo (Io integrato) + interlocutori extra- scenici	confinamento, informazione, social network	assurdo, umorismo	comportamentale, cognitiva
Ariadna Pastor Sanegre, <i>Guau</i>	Dialogo	confinamento, animali	assurdo, umorismo	comportamentale
Daniel Recasens, <i>sense títol</i>	Monologo, interlocutore extra- scenico	relazione extra- coniugale	genere sentimentale	comportamentale
David Anguera, <i>El passatger</i>	Dialogo	pandemia	neofantastico, genere catastrofico	corporale, comportamentale
Blanca Bardagil, <i>Nutella</i>	Monologo (Io integrato) + interlocutore extra- scenico	confinamento	assurdo, umorismo	comportamentale
Maria Calvet, <i>Ho he promès</i>	Monologo (Io multiplo) + Monologo mediato (videochiamata + messaggi cellulare) + interlocutore extra-scenico	confinamento, social network	assurdo, umorismo	comportamentale, cognitiva
Alejo Levis, <i>Infodemia (diptico apocaliptico)</i>	Monologo mediato (non specificato)	informazione	assurdo, umorismo, <i>non sense</i> , genere fantascientifico + apocalittico	comportamentale, cognitiva
Gabi Ochoa, <i>Una teoria</i>	Monologo mediato (videochiamata)	informazione	assurdo, umorismo, <i>non sense</i> , genere distopico	comportamentale, cognitiva
María Ramírez Magrinyà, <i>Condemna</i>	Monologo mediato (telefonata)	crisi lavorativa	assurdo, umorismo amaro	comportamentale
Jaume Vinyas, <i>Lombardia</i>	Dialogo	triage	genere drammatico	comportamentale
Maria Casellas, <i>Corcs</i>	Monologo (Io multiplo) +	contagio	genere drammatico	corporale, comportamentale

	interlocutore extra-scenico			
Jorje Naranjo, <i>El aplauso</i>	Monologo mediato (registrazione audio)	confinamento, relazione sentimentale	genere sentimentale	comportamentale
Ariadna Pastor Sanegre, <i>Bon Nadal</i>	Dialogo	relazioni familiari	assurdo, <i>non sense</i>	comportamentale
Gemma Sastre, <i>Simptones</i>	Monologo + interlocutore extra-scenico	confinamento, convivenza	assurdo, umorismo	comportamentale
Virginia Burgos, <i>No hay mal...</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	crisi lavorativa	assurdo, umorismo amaro	comportamentale
Noemí Jansà, <i>El sisme</i>	Monologo (soliloquio)	pandemia	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Esther Lázaro, <i>Teleasistencia psicológica</i>	Monologo mediato (videochiamata) + interlocutore extra-scenico	pandemia, morte, disagio psicologico	genere drammatico	corporale, comportamentale
Alejo Levis, <i>Producto estrella</i>	Monologo mediato (non specificato) + interlocutori extra-scenici	ossessioni collettive	assurdo, comicità	comportamentale, cognitiva
Àlex Llonch, <i>sense títol</i>	Monologo (soliloquio)	pandemia	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Roger Simeon, <i>Matar mosques a canonades</i>	Monologo (soliloquio)	pandemia	genere distopico	comportamentale, cognitiva
Miguel Ibáñez Monroy, <i>Arriba</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	presenze inquietanti	genere <i>horror</i>	comportamentale, cognitiva
Jordi Portals, <i>Confinats</i>	Dialogo	contagio, ossessioni collettive	assurdo, umorismo	corporale, comportamentale
Tona Siñol, <i>Pritt 1</i>	Monologo + interlocutore extra-scenico	ossessioni collettive	assurdo, umorismo	comportamentale
Toni Cabré, <i>Jugant en família</i>	Dialogo	pandemia	Roberto Benigni, <i>La vita è bella</i>	comportamentale, cognitiva
Guillem Clua, <i>Elogio de la frivolidad</i>	Monologo (Io scisso)	difese comportamentali	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Ernest Ollero, <i>Confinament profund</i>	Monologo (soliloquio)	confinamento, isolamento, comunicazione	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Roger Puig, <i>Virus real</i>	Monologo + interlocutore extra-scenico	pandemia, comunicazione	parodia	comportamentale, cognitiva
Martí Torras, <i>Mal muntat</i>	Monologo + interlocutore extra-scenico	pandemia, confinamento, contagio, morte	grottesco	corporale, comportamentale, cognitiva

Juan Manuel Casero, <i>Manualparainconscientes</i>	sdoppiamento + straniamento	Pandemia, confinamento, ricadute psicologiche	riflessione esistenziale	corporale, comportamentale, cognitiva
Chico Sánchez, <i>Volaremos</i>	Monologo + interlocutore extra- scenico	confinamento, crisi familiare	riflessione esistenziale	corporale, comportamentale, cognitiva
Xavier Sanjuan, <i>Familia. Un monòleg confinat</i>	Monologo mediato (registrazione video) + interlocutori extra- scenici	pandemia, confinamento, crisi familiare	assurdo, umorismo	corporale, comportamentale, cognitiva
Ganesh, <i>C.A.S.A.</i>	annuncio televisivo	pandemia, confinamento	assurdo, umorismo	corporale, comportamentale, cognitiva
Noemí Jansà, <i>sense títol</i>	Monologo (soliloquio)	pandemia, confinamento	genere distopico	corporale, comportamentale, cognitiva
Txell Manyoses, <i>Una abraçada</i>	Monologo + interlocutore extra- scenico	pandemia, anziani	assurdo, umorismo amaro	corporale, comportamentale, cognitiva
Paco Romeo, <i>Confín. Una pieza urgente</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra- scenico	isolamento, reazione emotiva	assurdo, umorismo amaro	corporale, comportamentale, cognitiva
Emili Jané Tor, <i>BANG</i>	Monologo (soliloquio)	runners	assurdo, <i>non sense</i> , grottesco	corporale, comportamentale, cognitiva
Paco Romeu, <i>Día 9</i>	Monologo (soliloquio) mediato (registrazione audio)	confinamento, convivenza	assurdo, <i>non sense</i> , grottesco	corporale, comportamentale, cognitiva
Agustín Carrasco, <i>Aceptación</i>	Monologo mediato (videochiamata) + interlocutore extra- scenico	confinamento, nuova vita	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Grey, <i>Soledad en tiempos de cuarentena</i>	Monologo mediato (non specificato) + interlocutori extra- scenici	confinamento, solitudine	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Lou Mora, <i>La lista de la compra</i>	Dialogo	ossessioni collettive	critica sociale	corporale, comportamentale, cognitiva
Nachø, <i>Confina2</i>	Dialogo	confinamento	riflessione esistenziale	corporale, comportamentale, cognitiva
Pablo de Morilla, <i>sin título</i>	Dialogo	sdoppiamento	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Maiken Pozo, <i>La noticia</i>	Dialogo	cambiamento di orientamento sessuale	riflessione esistenziale	comportamentale, cognitiva
Alejandro Rodríguez, <i>Macarrones para dos</i>	Monologo (soliloquio) mediato (registrazione audio) + interlocutore extra-scenico	isolamento, crisi di coppia	sfogo esistenziale	comportamentale, cognitiva

María Vera Roldán, <i>Teràpia</i>	Monologo mediato (videochiamata) + interlocutore extra-scenico	disagio psicologico	riflessione esistenziale	corporale, comportamentale, cognitiva
Marc Zanón, <i>El cèrvol</i>	Monologo (soliloquio)	confinamento, animali	riflessione esistenziale	corporale, comportamentale, cognitiva
José Carlos Palacios, <i>Alejarse para estar cerca</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	confinamento, isolamento, matrimonio	assurdo, umorismo	corporale, comportamentale, cognitiva
Natalia Yurena Rodríguez, <i>De extractor a extractor</i>	Monologo + interlocutore/i extra-scenico/i	confinamento, isolamento	assurdo, <i>non sense</i>	comportamentale, cognitiva
Airin (Irene) Hernández, <i>sin título</i>	Monologo (soliloquio) + interlocutore extra-scenico	confinamento, isolamento, suicidio	genere drammatico	corporale, comportamentale, cognitiva
Jordi Centelles, <i>Supervivència</i>	Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	confinamento, isolamento, sopravvivenza	assurdo, <i>non sense</i> , umorismo	corporale, comportamentale, cognitiva
Amàlia, <i>Marruix</i>	Monologo (destinatario: il gatto) + Monologo mediato (telefonata) + interlocutore extra-scenico	confinamento, isolamento, ricordi	riflessione esistenziale	corporale, comportamentale, cognitiva
Raúl Hernández Garrido, <i>Quince metros</i>	Dialogo + Monologo (soliloquio) finale	confinamento, isolamento, ricordi	riflessione esistenziale, neofantastico	corporale, comportamentale, cognitiva

Per quanto concerne i richiami letterari, i rimandi a generi e sottogeneri, la modalità di approccio alle tematiche, l'analisi della selezione di microtesti e gli elementi salienti che ne sono emersi – illustrati in sintesi nella tabella – mostrano che nell'espressione e nella letterarizzazione delle esperienze vissute durante la pandemia predomina la scelta della modalità comico-umoristica. Ciò conferma la volontà di esorcizzare, di rendere gestibile dal punto di vista dell'elaborazione progressiva quello che può essere considerato un vero e proprio trauma collettivo. Tale scelta conferma al contempo l'efficacia dell'umorismo, della comicità e dell'ironia come strumenti per agevolare e persino rendere possibile il complicato approccio ad argomenti delicati, difficili da gestire psicologicamente, specie se trattati in tempo reale, senza l'aiuto del filtro distanziatore del tempo. Stessa frequenza presenta anche per il ricorso all'assurdo e al *non sense*. Questi due modi, oltre a funzionare come elemento mediatore e quindi a favorire l'approccio a temi e sotto-temi delicati, enfatizzano anche un altro aspetto chiave: l'incongruenza su cui entrambi si basano e da cui traggono origine (dei discorsi – sia a livello di dialoghi sia nelle differenti varietà di monologo –, delle azioni, delle situazioni) viene utilizzata per cercare di descrivere una realtà che ha dell'incredibile, della quale è impossibile cogliere la logica e che quindi si accetta a fatica (anche come ulteriore meccanismo di difesa psicologica).

Allo stesso tipo di dinamica sembra rispondere il ricorso alla prospettiva distopica: una pandemia, un simile tragico evento epocale a livello globale, rappresenta la concretizzazione di un incubo, che trasforma improvvisamente in realtà il timore di qualcosa di tanto terribile da sembrare impossibile e irrealizzabile. Da qui alla visione catastrofica, apocalittica e *horror* il passo è breve: è per questo che si rilevano anche microtesti in cui la lettura di ciò che stava accadendo assume le tinte fosche della catastrofe planetaria, di un'apocalissi dalla quale niente e nessuno pare possa salvarsi. In tali circostanze, i drammaturghi che fanno ricorso a questa modalità si servono dell'intero arsenale di elementi caratteristici di questi filoni o sottogeneri, che consentono di ricreare atmosfere da fine del mondo, scenari popolati da inquietanti creature sempre in agguato, in attesa di un passo falso dei protagonisti, che finiscono per diventare il cibo del quale esse si nutriranno, senza scampo, senza via di uscita per quelle che sono ormai vere e proprie vittime predestinate. Non di rado, inoltre, questo tipo di approccio si ibrida con tratti che rimandano al neofantastico e persino al genere fantascientifico.

Talvolta, queste due dimensioni finiscono per innestarsi una sull'altra in modo ancora diverso e producono un effetto grottesco, profilato in modo davvero efficace. In questi casi, l'azione viene sorretta da un'atmosfera deformata e deformante che ben sintetizza la gravità delle situazioni da cui prende spunto e la risposta incredula dello stesso autore, che si traduce nei termini dell'accostamento innaturale di elementi paradossali, distorti e devianti e, per questo, persino stranianti. In questo senso, in alcuni rari casi, fa la sua comparsa anche il basso corporeo, utilizzato come massima infrazione, come strumento estremo per rompere una tensione percepita come troppo onerosa, dalla quale si cerca una via di fuga rifugandosi appunto anche nella dimensione scatologica, che concretizza una diversa valvola di sfogo per decomprimere la situazione psicologica causata dall'esperienza pandemica con la quale è difficile fare i conti.

Alcuni casi specialmente interessanti offrono, invece, una riflessione esistenziale che testimonia come durante l'esperienza vissuta tutto sia stato rimesso in discussione e dunque

fatto oggetto di un ripensamento profondo. Da questo genere di microtesti, di solito soliloqui che sembrano orientarsi verso il neofantastico, emerge un'interessante capacità di apparente straniamento che, in realtà, si rivela (o almeno questo è ciò che viene veicolato dalla scrittura) la vera prospettiva da cui guardare l'esistenza personale, le scelte (quelle compiute e quelle mancate), ciò che si è fatto della propria vita.

Non è raro imbattersi, poi, in microtesti di carattere amoroso-sentimentale: strettamente collegati a quanto si è appena accennato, essi ruotano attorno alla riflessione sull'autenticità della vita di coppia, delle dinamiche che fino a quel momento hanno indotto comportamenti magari falsati (dal timore, dalla fragilità, dal condizionamento di precedenti esperienze, da ciò che la società si aspetta dall'individuo). Insomma, in questo genere di microopere le protagoniste sono anime messe a nudo, che con tutta l'emotività di cui sono capaci si confessano a se stesse e decidono di darsi un'altra possibilità, di superare la propria vulnerabilità per (ri-)cominciare a vivere e proiettarsi in avanti, oltre la crisi, quella personale e quella globale, causata dall'emergenza sanitaria, che funge da detonatore di una situazione privata già in bilico prima della pandemia.

Non mancano, tuttavia, gli esempi di trattamento drammatico. È il caso di alcuni microtesti incentrati sul contagio e sulla terribile incognita dell'evolversi della malattia, presentata in termini realisticamente tragici. Oppure l'esperienza fulminea del precipitare degli eventi fino alla morte di una persona cara, descritta richiamando le condizioni durissime in cui ciò è avvenuto (impossibilità di contatto, di un ultimo saluto, di organizzare le esequie). O ancora dalla prospettiva del *triage*, che obbliga a scegliere di chi prendersi cura e di chi non è possibile occuparsi. O la visione di chi, in totale solitudine durante un momento così duro, che necessariamente coglie l'individuo impreparato e lo destabilizza nel profondo, decide di togliersi la vita perché non riesce a far fronte a ciò che sta vivendo, a gestire qualcosa di enorme e incontrollabile, e si ritrova a interrogarsi sul senso dell'esistenza e a darsi una tragica risposta.

Per quanto attiene, invece, alle tematiche affrontare da questi microtesti, se ne rilevano alcune ricorrenti che riportano alla luce i punti nodali dell'esperienza vissuta, sia come singoli sia come comunità, tratto confermato dal loro sistematico riemergere da una *micro-pieza* all'altra.

È il caso della stessa pandemia, un evento sconosciuto, al quale nessuno poteva essere preparato, né dal punto di vista operativo né psicologico, e di tutti quegli aspetti ad essa collegati, come il contagio e la malattia. Altri rimandano allo stravolgimento del nostro mondo, dalla prospettiva del singolo individuo o della collettività: l'isolamento, il confinamento a seguito dell'imposizione del lockdown, la scomparsa della diversificazione del dove e del quando (pubblici e privati) cui si era abituati e il ritrovarsi in un mono-tempo all'interno di un mono-spazio stranianti; quindi, la nuova vita nella mono-dimensione spazio-temporale nella quale tutti si sono ritrovati costretti loro malgrado, accompagnata dalla paura delle conseguenze di quanto stava accadendo 'fuori' e dalle relative ricadute psicologiche. Tra le conseguenze della situazione, ha attratto l'attenzione dei drammaturghi la condizione degli anziani, forse i più vulnerabili, i più bisognosi di cure e di attenzioni che tuttavia non potevano ricevere o che risultavano fortemente limitate a causa del momento

contingente, anch'essi confinati e privati di un contatto che, nel loro caso, assumeva un profilo e sfumature ancora diversi.

Altrimenti, sono i problemi quotidiani a suscitare l'interesse degli autori. È il caso della gestione dei figli durante il confinamento, specie da parte delle donne, in particolare se occorre gestirli assieme al lavoro agile, in un medesimo spazio (solitamente abbastanza limitato) e senza un aiuto concreto che possa servire da supporto. Oppure la perdita del lavoro o la drastica riduzione dell'attività lavorativa, con le conseguenti ricadute economiche negative, riflesso soggettivo di una crisi che si è prospettata fin da subito a livello generale e che si proietterà sugli anni a venire.

La manipolazione e la distorsione dell'informazione sono un altro tema caldo. I microtesti che trattano questa tematica si concentrano sulla gestione della comunicazione e del flusso informativo, su ciò che è stato diffuso oppure, chissà, occultato. L'impressione che se ne ricava è una riflessione sulla trasparenza e sull'inefficacia (volontaria o involontaria) dell'informazione. Ciò viene espresso sia in termini di volontaria parodia nei confronti dei complottisti, dei negazionisti e di coloro che si lasciano andare a interpretazioni fantasiose della realtà e dei fatti; sia come dubbio legittimo circa la veridicità delle versioni ufficiali sull'accaduto, con la sensazione che, forse, solo il tempo potrà consentire di fare luce sugli eventi e sulla loro effettiva natura, genesi ed evoluzione.

Una curiosità irrefrenabile ha suscitato l'insieme di insensate ossessioni collettive, descritte in termini comico-umoristici e persino parodici, come l'acquisto compulsivo di generi alimentari e/o di prodotti disinfettanti e per la protezione personale. Tra di esse, spicca, prima fra tutte, l'assurda incetta e/o ricerca spasmodica di carta igienica, oggetto di non poche descrizioni e situazioni esilaranti o inquadrature attraverso il *non sense*.

O ancora altre tematiche più episodiche, come la solitudine, il cambiamento di orientamento sessuale, il mondo animale visto dall'interno (la visione dell'animale, di solito domestico) o dall'esterno (ciò che l'animale domestico ha rappresentato durante questa esperienza) oppure osservato dalla prospettiva dell'inedita e tranquillizzante assenza della presenza umana che fa uscire allo scoperto animali di solito allontanati dalla caotica e rumorosa esistenza dell'uomo, che risulta essere un elemento di disturbo; o ancora l'insofferenza e persino l'aggressività nei confronti dei *runners* e degli sportivi in generale.

Insomma, un vero e proprio caleidoscopio, una ragguardevole manciata di tessere di un mosaico complesso che restituisce, una volta osservato nel suo insieme, l'immagine collettiva, l'appello corale alla presa di coscienza del confronto dell'individuo e della società con la pandemia, con l'emergenza sanitaria, con l'isolamento. Un affresco ricco e diversificato, dal quale emerge un'immagine, con tutti i suoi dettagli anche infinitesimali ma sorprendentemente veri, nella quale ogni lettore può riconoscersi e identificarsi. È questa forse una delle caratteristiche più intriganti dell'iniziativa *#Coronavirusplays* e dei microtesti che ha ispirato: l'espressione di un sentire e la manifestazione di meccanismi che si attivano in ciascun soggetto, espressione di un vissuto che si rivela comune, una risposta antropologica e sociale all'eccezionalità della situazione.

La parentesi conclusiva di questa suggestiva sperimentazione in tempo reale si deve, come accennato, ai Dramaturgxs de Sants, un collettivo di 12 autori (11 del quartiere barcellonese di Sants, da cui il nome del gruppo, e uno di un altro quartiere della *ciutat comtal*,

ossia Les Corts) costituitosi a seguito dell'iniziativa #Coronavirusplays. Del gruppo fanno parte Anna M. Ricart, Laia Alsina Ferrer, Carla Rovira Pitarch, Marta Aran, Cristina Cordero, Oriol Morales i Pujolar, Denise Duncan, Roger Torns, Ferran Utzet, Sílvia Navarro, Joan Yago e Xavi Morató.

L'8 maggio 2020, il collettivo pubblica online un testo a più mani, ossia un'opera composta da 12 pezzi di microteatro concatenati (assemblati in 11 scene), dal titolo *La Nova Normalitat (o la última gran nit de Jackie Onassis) – #Coronavirusplays* (<<http://sites.google.com/view/lanovanormalitat>>), corredato da alcune notizie sulla genesi e sullo sviluppo della *pieza*:

A partir de la iniciativa de Jordi Casanovas del #Coronavirusplays, un grupo de dramaturgxs nos pusimos hippies... bueno, Denise Duncan hizo un llamado a un ejercicio de *escritura colaborativa* para gente del *barrio de Sants*. Ella fue la primera en escribir y, por lo tanto, definió personajes, espacios y escribió las dos primeras páginas.

A partir de aquí, siguiendo un orden entre aleatorio y conveniente, cada dramaturgx tenía 48 horas (más o menos) para escribir 2 páginas (más o menos). Al final, debía dejarle una restricción a quien venía después, de estilo, forma, personajes, etc.

Pensamos que aunque se notan las manos diversas, hemos logrado que *La Nova Normalitat (o la última [gran] nit de Jackie Onassis)* tenga una coherencia bastante peculiar.

Aquí os dejamos, pues, este experimento de aquello tan raro entre escritorxs: escribir a varias manos (<<https://sites.google.com/view/lanovanormalitat>>).

Il testo viene messo a disposizione dei lettori e di altri drammaturghi e attori (anche al link <https://drive.google.com/file/d/1hF-vYq2j79crNNGgH1wMvA4_AiJuqWGX/view>), secondo il principio ispiratore dell'iniziativa di Casanovas, che mirava a diffondere attraverso i social network (in particolare Twitter) i micro-testi frutto della creatività sollecitata dall'esperienza della pandemia, per condividerli con il pubblico e con altri addetti ai lavori.

Si tratta di una commedia dell'assurdo, con tocchi di *suspence* che alimentano un'atmosfera che talvolta rasenta il *thriller* in una inusuale quanto efficace variante comica, con tanto di fantasma (il defunto marito di una delle protagoniste) e di gatto parlante dalla *verve* irresistibile, che fungono da collante dello svolgimento delle vicende presentate, assieme alla ex-cantante lirica conosciuta dal vicinato con lo pseudonimo 'Jackie' (cui si riferisce il titolo), la quale nel finale acquisisce la consapevolezza della propria natura di personaggio teatrale, attivando un suggestivo quanto riuscito meccanismo meta-letterario. L'azione è ambientata in un edificio del quartiere di Sants, a Barcellona, dove vivono curiosi inquilini dal passato misterioso, tutti legati da vicende che in parte essi stessi ignorano ma che li porteranno a convergere e ritrovarsi assieme in una trama di trascorsi che suscita la comicità a partire dal *non sense*, da situazioni e dialoghi incongruenti basati su trovate ingegnose. L'accelerazione progressiva e inarrestabile dello svolgimento dell'azione, che culmina in un vero e proprio carosello folle viene alimentata dai dodici autori in maniera magistrale: dalla diversificazione iniziale dei personaggi e del microcosmo individuale in cui ciascuno di essi trascorre la propria esistenza quasi si muovesse in un compartimento stagno, dall'impressione esordiale di scollamento totale tra le figure che popolano la scena, emerge poco a poco una rete di rapporti, di relazioni più o meno sotterranee che converge

nella ricomposizione finale, tracciata con assoluta sicurezza e senza la minima sbavatura. L'obiettivo della storia di questi personaggi così diversi e all'apparenza inconciliabili è rappresentato dalla critica della società barcellonese degli ultimi decenni, con riferimenti espliciti a figure chiave di quel contesto, come Josep Maria Bartomeu, dirigente e presidente del Barça dal 2014 al 2020; Jordi Pujol, per quasi un quarto di secolo (dal 1980 al 2003) Presidente della Generalitat de Catalunya, sua moglie Marta Farrusola, ecc. Il lettore/spettatore si renderà conto solo nell'epilogo dell'obiettivo della commedia (una sorta di parodia del contesto della *ciutat comtal*, con i suoi 'miti', che si sono rivelati ben diversi da come erano stati presentati e percepiti per anni), a dimostrazione dell'efficacia della tecnica di scrittura e di costruzione del testo drammatico messe in atto dagli autori, che riescono a mantenere alta la tensione per tutto lo svolgimento della vicenda.

Il titolo, elemento para-testuale primario, denuncia l'attesa di quella 'nuova normalità' che a livello globale si anela dall'inizio della pandemia. Posto, infatti, che un (irrealizzabile) ritorno al passato, alla fase pre-pandemica, non è pensabile, non resta che anelare una 'nuova' normalità, nella consapevolezza che la normalità passata è irrecuperabile, che ci si è definitivamente lasciati alle spalle il mondo 'di prima'. Questa 'nuova normalità', che già a maggio 2020 rappresentava l'orizzonte di attesa generale e che deve ancora profilarsi in modo concreto, rappresenta in fin dei conti un'altra incognita, poiché non è possibile sapere e neanche immaginare in cosa consisterà, come sarà il pianeta dopo l'esperienza tragica ed epocale della pandemia che lo ha coinvolto e sconvolto. Il titolo, dunque, esprime un auspicio psicologicamente necessario e irrinunciabile, sempre più urgente, una proiezione verso qualcosa di irrealizzato e di ignoto, non solo perché non ancora presente ma anche e specialmente perché è difficile (per non dire impossibile) preconizzare il mondo che si prospetterà nel futuro, una volta che l'emergenza sarà finalmente rientrata. Ciò che la *pieza* presenta è una trama di relazioni comiche, ben intessuta e ben gestita attraverso un crescendo progressivo, sino al momento culminante dell'epilogo in cui tutte le storie convergono e tutti i personaggi si scoprono legati in qualche modo da insospettabili fili invisibili, di cui gli autori orchestrano lo sviluppo e la conclusione in modo coerente e riuscito.

La commedia e in particolare il finale concretizzano in sostanza il superamento generale dei mille condizionamenti personali e collettivi, individuali e sociali, così come lo svelamento di tante mezze-verità celate, occultate, sottaciute per anni, in alcuni casi per decenni, proprio a causa delle spinte condizionanti subite da tutte le figure che compaiono in scena. Insomma, questa 'nuova normalità', quella che gli autori possono ipotizzare, per ora, coincide con una liberazione generalizzata, del singolo e della comunità cui egli appartiene e cui dà vita assieme agli altri. Nell'impossibilità di conoscere o anche solo di indovinare in cosa consisterà e che profilo avrà la 'nuova normalità', i dodici autori optano per l'unica certezza possibile: la volontà e la capacità di trovare la spinta per annullare tutto ciò che condiziona, reprime e opprime, orienta – i soggetti e i gruppi, di qualunque tipo essi siano – diversamente rispetto alla realtà 'autentica', compressa e mantenuta nell'ombra, a causa di mille condizionamenti. Ed è proprio in questo che i drammaturghi coinvolti nell'operazione conclusiva dell'iniziativa *#Coronavirusplays* identificano il rinnovamento, la rinascita più profonda e forse anche la lezione che come individui e come società è possibile cogliere dall'esperienza vissuta: una liberazione, raggiunta finalmente

grazie alla capacità, alla forza e alla determinazione di scrollarsi di dosso tutto ciò che non appartiene, che suona inautentico nella visione dell'esistenza e nella quotidianità spicciola, per recuperare o per trovare una volta per tutte un'autenticità che dovrebbe essere il vero fondamento e lo scopo della vita.

Certo, quanto accaduto a livello globale rappresenta un'esperienza indelebile, marchiata a fuoco sulla pelle di tutti, dalla quale occorrerà ripartire per risettare il pianeta, la società, le dinamiche sociali a livello di collettività ma anche e specialmente quelle interne all'individuo. Da questa prospettiva, la sperimentazione inaugurata il 13 marzo 2020 e sviluppata nel corso di due mesi dai drammaturghi che hanno risposto all'invito di Jordi Casanovas ha senz'altro portato alla luce una serie di aspetti scottanti, di punti nevralgici di questo vissuto condiviso dai quali prendere spunto per iniziare a elaborare un'esperienza unica e – ci si augura – irripetibile e (ri-)orientarsi verso il futuro.

BiBLOGRAFIA

- AA.VV. (2021). *Somia Philip Marlowe amb xais elèctrics? Distopies criminals en temps de pandèmia*. Barcelona: Alrevés Editorial.
- Álvarez González, E. (2018). *Cómo escribir microteatro*. Barcelona: Alba Editorial.
- Andrés-Suárez, I. (2010). *El microrrelato español. Una estética de la elipsis*. Palencia: Menoscuarto.
- (2014). “Transversalidad de las formas literarias breves”. Encuentros en Verines 2014. Casona de Verines. Pendueles (Asturias). <http://www.mecd.gob.es/lectura/pdf/v14_ire_andres_suarez.pdf>.
- Art Teatral. Escritura teatral contemporánea* (1987-), 1-, 1987-, <<http://www.artteatral.com/index.html>>.
- Asociación Los Glayus (2021). *Ese virus que no somos*. Madrid. Ñaque Editora.
- Bennet, C. (2016). “Nose-to-nose with the actors: Spain’s microtheatre has global appeal”. *Reuters Entertainment News*, 12 September, <<https://www.reuters.com/article/us-spain-culture-idUSKCN11114D>>.
- “Coronavirus ¿Comedia o tragedia?” (2020). *Revista Godot de Teatro*, <<http://www.revistagodot.com/coronavirus-comedia-o-tragedia/>>.
- Cuarenta cuentos en cuarentena*, proyecto literario surgido durante la pandemia por Coronavirus (2020). <<https://farraguas.com/project/cuarenta-cuentos-en-cuarentena/>>.
- Brooks, S.K. et al. (2020). “The psychological impact of quarantine and how to reduce it: Rapid review of the evidence”. *The Lancet* 395: 912–920. <[https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(20\)30460-8](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(20)30460-8)>.
- Casanovas, J. (2009). “Qüestionari a dos joves autors catalans. Jordi Casanovas”. *Pausa. Cuaderno de teatro contemporáneo* 31: 69-75.
- (2011). *Una història catalana*. Tarragona: Arola Editors.
- (2012). *Pàtria*. Guió inèdit.
- (2013). *Una història catalana*. Guió inèdit, nova versió.
- (2015). *Vilafranca. Un dinar de Festa major*. Guió inèdit.
- Cervera, M. (2020). “Cultura de cuarentena: creatividad teatral ‘online’ contra el Coronavirus”. *El Periódico*. 16 Mayo. <<https://www.elperiodico.com/es/ocio-y-cultura/20200316/cultura-de-cuarentena-creatividad-teatral-online-contra-la-epidemia-7891739>>.
- Cheng, Z.J. & Shan, J. (2020). “Novel coronavirus: where we are and what we know”. *Infection* 48.2: 155-163. <<https://doi.org/10.1007/s15010-020-01401>>.
- Coronaviridae Study Group of the International Committee on Taxonomy of Viruses (2020). “The species severe acute respiratory syndrome-related coronavirus: classifying 2019-nCoV and naming it SARS-CoV-2”. *Nature Microbiology* 5.4: 536-544. <<https://doi.org/10.1038/s41564-020-0695-z>>.
- Corrons, F. (2011). “Novo dramaturgo/a e director (a) de Cataluña pretende conectar co público. Razón aquí. Reflexións sobre a relación teatral nas novas dramaturxias catalás (Jordi Casanovas, Cristina Clemente, Alex Mañas)”. *Boletín Galego de Literatura* 46: 111-130.
- Díez Ménguez, I.C. (2012). “Bibliografía del teatro brve español en los inicios del siglo XXI”. *Signa* 21: 205-347.
- Dramaturgxs de Sants (2020). *La Nova Normalitat (o la última gran nit de Jackie Onassis)*. <<https://sites.google.com/view/lanovanormalitat>> e <<https://drive.google.com/file/d/1hF->

- vYq2j79crNNGgH1wMvA4_AiJuqWGX/view>.
- Epple, J.A. (2010). "Teatro breve y minificción". In L. Pollastri (ed.), *La huella de la clepsidra. El microrrelato en el siglo XXI*. Buenos aires: Katalay. 133-143.
- Fobbio, L. (2009). *El monólogo dramático: interpelación e interpretación*. Córdoba (Argentina): Comunicarte.
- Foguet, F. (2007). "Una dramaturgia per a la 'generació líquida'". In J. Casanovas. *Estralls*. Alzina: Bromera. 11-35.
- Gómez Vázquez, J. (2017). "La microtextualidad en el teatro breve actual: del teatro breve al microteatro español y su reverso con la microficción hispánica". *EPOS* 23: 115-138.
- Gutiérrez Carbajo, F. (2011). "Modalidades del teatro breve según su forma discursiva". In J. Romera Castillo (ed.), *El teatro breve en los inicios del siglo XXI*. Madrid: Visor. 157-177.
- (2013). "Introducción". In F. Gutiérrez Carbajo. *Teatro breve actual*. Madrid: Castalia. 9-113.
- Huerta Calvo, J. (ed.). (2008). *Historia del teatro breve en España. Siglos XVI-XX*. Madrid-Frankfurt a.M.: Iberoamericana-Vervuert.
- López Mozo, J. (2007). "Pulgas dramáticas". *ABCD* 779, 6-12 May.
- Marazziti, D. (2020). "The COVID-19 outbreak: the latest challenge to psychological and psychiatric intervention". *Clinical Neuropsychiatry* 17.2: 39-40. <<https://doi.org/10.36131/clinicalpsych20200201>>.
- Marazziti, D. & Stahl, S. M. (2020). "The relevance of COVID-19 to psychiatry". *World Psychiatry* 19.2: 261. <<https://doi.org/10.1002/wps.20764>>.
- Marazziti, D. et al. (2020). "Impact of economic crisis on mental health: a ten-year challenge". *CNS Spectrums* 7 April: 1-7. <<http://doi.org/10.1017/S1092852920000140>>.
- Mayorga, J. (2016). *Elipses*. Segovia: La Uña Rota.
- Max (2020). *Manifiestamente anormal (Panfleto y catarsis)*. Barcelona: Ediciones La Cúpula.
- Montes, G. (2011). "La poética del *Teatro Urgente*". In J. Romera Castillo (ed.), *El teatro breve en los inicios del siglo XXI*. Madrid: Visor. 93-102.
- Orazi, V. (1996). "Estructuración y diferenciación de la técnica monológica en la producción teatral de Max Aub". In C. Alonso (ed.), *Max Aub y el laberinto español*. Valencia: Universidad y Ayuntamiento de Valencia. 321-332.
- (2014). "El monólogo en el teatro de Max Aub". *RiCOGNIZIONI* 1.2: 151-160.
- (2018). "Els factors identitaris i la seva dramatització en el teatre català contemporani". In V. Orazi (ed.), *Representing Identity: Intersemiotic and Transmediality in Contemporary Hispanic Cultures*. Monograph of eHumanista/IVITRA 13: 20-33.
- (2020). "Sex and the Pandemic in #Coronavirusplays". Paper presented at the II International Symposium *Forbidden Delights: Sex, Eroticism, Beauty, Aesthetics, Pleasure, Law, Sin and Prohibition*. La Nucia, Seu Universitària de la Nucia - Universitat d'Alacant - ISIC-IVITRA. Dir. V. Martines. 19-20 June. Congress Session COVID-19 Literary Training via ICT for Higher Education Improvement, Behavioural Coaching and Discomfort Management during the Coronavirus Pandemic. University of Turin Branch of the project. <<https://www.youtube.com/watch?v=lp6jOx0EEeY&feature=youtu.be>>.
- (2021). "Jordi Casanovas' #Coronavirusplays: Spanish and Catalan microtheatre in the framework of the Project COVID-19 LiTraPan", in *Historical Pandemic Analysis and the Social Implications of COVID-19*, a cura di A. Cortijo Ocaña e V. Martines, Hershey, Pennsylvania (USA), IGI Global, in stampa.
- Orazi, V. & Cortijo Ocaña, A. (2020). "COVID-19 – Literatura, interculturalitat, TIC, entrenament conductal i gestió de l'estrés durant la pandèmia per Coronavirus". Paper presented in *Coneixement en temps de pandèmia*. Cicle de conferències i diàlegs de la Seu Universitària de la

- Nucia, Dir. V. Martines. 22 May. La Nucia, Seu Universitària de la Nucia - Universitat d'Alacant - ISIC-IVITRA, <<https://www.youtube.com/watch?v=PqVAi9-E2ro&fbclid=IwAR3IN-SeaSMJ4LS1LLaUzgYGVZn7glgDiXfLEczhfyeYQCWkku7X11ibGVsQ>>.
- Orozco Vera, M.J. (2006). "El teatro breve en el nuevo milenio: claves temáticas y artísticas". In J. Romera Castillo (ed.). *Tendencia escénica al inicio del siglo XXI*. Madrid: Visor. 721-734.
- (2009). "Pasión por lo breve: minicuento y microteatro en la literatura española del nuevo milenio". In S. Montesa (ed.). *Narrativas de la posmodernidad: del cuento al microrrelato*. Málaga: AEDILE. 431-442.
- (2009-2010). "El microteatro ante los retos artísticos del nuevo milenio". *Asfáltica. Revista trimestral de literatura* (Ciudad de México) 1: 28-30.
- (2011). "Microteatro español y cine comprimido en el panorama cultural de la última década". In J. Romera Castillo (ed.). *El teatro breve en los inicios del siglo XXI*. Madrid: Visor. 211-225.
- Ortiz, À. (2020). *El murciélago sale a por birras*. Bilbao: Atisberri Ediciones, ¡Caramba!
- Ovejas Muertas - Colectivo del Texto (2020). *Dramaturgia Express en el Confinamiento*. <<https://ovejasmuertas.wordpress.com/category/coronavirus/page/4/>>.
- París, J. (2020). "#Coronavirusplays: teatre del confinement". *Betevé*. <<https://beteve.cat/artic/coronavirusplays-teatre/>>.
- Pengfei, S. et al. (2020). "Understanding of COVID-19 based on current evidence". *Journal of Medical Virology* 92.6. Special Issue on New Coronavirus (2019-nCov or SARS-CoV-2): 548-551. <<https://doi:10.1002/jmv.25722>>.
- Pérez-Rasilla, E. (2012). "Entrevista a Jordi Casanovas". *Don Galán. Revista audiovisual* 2 <www.teatro.es/contenidos/donGalan/donGalanNum2/video.php?vol=2&doc=3_14>.
- Polo Bettonica, T. (2020). "Una radiografía de la cuarentena en clave teatral". *El País Cataluña*. 13 April. <<https://elpais.com/espana/catalunya/2020-04-13/una-radiografia-de-la-cuarentena-en-clave-teatral.html>>.
- Prieto, A. (2005). "Retratos generacionales de Jordi Casanovas y Marta Buchaca". In J. Romera Castillo (ed.). *Creadores jóvenes en el ámbito teatral (20+13=33)*. Madrid: Visor. 207-220.
- Quiles, E. (1987). "Editorial". *Art Teatral* 1: 3-4.
- (2000). "Teatro corto. ¿Cuestión de folios o de síntesis?". *La puerta del drama* 4: 7-9.
- Ramírez, D. (2020). *CONviVIenDo 19 días*. Barcelona: Norma Editorial.
- Ródenas de Moya, D. (2009). "La microtextualidad en la vanguardia histórica". In S. Montesa (ed.). *Narrativas de la posmodernidad. Del cuento al microrrelato*. Málaga: AEDILE. 67-90.
- Romaní, M. (2014). *Entre les cares noves, Jordi Casanovas. Vida i obra d'un dramaturg del segle XXI*. Tesina de grado. Barcelona: Universitat Pompeu Fabra. <www.repositori.upf.edu/bitstream/handle/10230/24879/Romani_2014.pdf?sequence=1>.
- Romera Castillo, J. (ed.). (2005). *Creadores jóvenes en el ámbito teatral (20+13=33)*. Madrid: Visor.
- (ed.). (2006). *Tendencia escénica al inicio del siglo XXI*. Madrid: Visor.
- (ed.). (2010). *El teatro de humor en los inicios del siglo XXI*. Madrid: Visor.
- (ed.). (2011). *El teatro breve en los inicios del siglo XXI*. Madrid: Visor.
- Sanchis Sinisterra, J. (2009). "El arte del monólogo". *Revista Teatro CELCIT* 35-36: 162-170.
- (2017). *Porhibido escribir obras maestras*. Ciudad Real: Ñaque.
- (2018). *El texto insumiso*. Ciudad Real: Ñaque.
- Saumell, M. (2012). "Teatro del ámbito catalán del siglo XXI". *Don Galán. Revista audiovisual* 2. <www.teatro.es/contenidos/donGalan/donGalanNum2/pagina.php?vol=2&doc=1_1_3&pag=1>.
- Schimmenti, A. et al. (2020). "The four horsemen of fear: an integrated model of understanding

- fear experiences during the COVID-19 pandemic". *Clinical Neuropsychiatry* 17.2: 41-45, <<https://doi.org/10.36131/CN20200202>>.
- Serrano, V. (2004). *Teatro breve entre dos siglos*. Madrid: Cátedra.
- She, J. et al. (2020). "Novel coronavirus pneumonia in Wuhan, China: emerging attack and management strategies". *Clinical & Translational Medicine* 9.19. <<https://clintransmed.springeropen.com/articles/10.1186/s40169-020-00271-z#citeas>>.
- Sohrabi, C. et al. (2020). "World Health Organization declares global emergency: a review of the 2019 novel coronavirus (COVID-19)". *International Journal of Surgery* 76: 71-76. <<https://doi: 10.1016/j.ijso.2020.02.034>>.
- Srivatsa, S. & Stewart, K.A. (2020). "How should clinicians integrate mental health into epidemic responses". *AMA Journal of Ethics* 22.1: 10-15. <<https://doi: 10.1001/amajethics.2020.10>>.
- Xiang, Y.-T. et al. (2020). "Timely mental health care for the 2019 novel coronavirus outbreak is urgently needed". *The Lancet* 7: 228-229. <[https://doi.org/10.1016/s2215-0366\(20\)30046-8](https://doi.org/10.1016/s2215-0366(20)30046-8)>.

*microteatro spagnolo e catalano
al tempo della pandemia*

Paranoia

13.03.2020

Jordi CASANOVAS

Ens mira a la cara

Ella – escolta... em sents? (...) ah, val... sí, sí... si es va tallant és perquè estic al tren... al tren! ... sí, tornant de Barcelona... (...) què vols dir què hi feia? Coi, hi estava treballant... (...) mira, a mi encara no m'han tancat l'oficina... i tampoc no m'han dit res de cara a dilluns... (...) escolta, espera... escolta... és que estic cagada... (*baixa la veu*) estic aquí al vagó... ara no sé si és el set o és el vuit... és igual... que tinc un home al costat... (...) no, no tranquil·la... però és que tinc un home al costat que ha tossit... (...) sí, coi, jo també estic molt cagada amb tot això... jo ahir pensava... no sé si avui hi hauria d'anar, a Barcelona... però és que els de l'oficina estaven ahir dient que tot era una exageració... que no n'hi havia per tant... el Soler fins i tot fent broma fingint esternuts... (...) sí... sí, és el Soler... ja te n'he parlat alguna vegada... molt desagradable... (...) no, no... no és ben bé al meu costat... a l'altra banda del passadís... (...) no, no puc parlar més alt... perquè al final em sentirà... (...) porta auriculars... auriculars... (...) porta auriculars! (...) merda... ho veus... si crido massa llavors sí que em sentirà... (...) escolta... que crec que ja m'ha tossit... jo estava posant la meva bossa al prestatge de dalt... i llavors m'ha tossit... i estic molt acollonida... (...) no, no... crec que no s'ha tapat, no... (...) què dius?... Jo no li puc dir que es tapi amb el colze... és de sentit comú... és de sentit comú que s'ha de tapar... i si no ho ha fet... et juro que l'hagués matat... (...) ho dic seriosament... però m'està enrabiant molt... li voldria dir alguna cosa... però no goso... perquè si li dic alguna cosa... potser em tus altre cop... (...) de què servirà què jo li digui que s'ha de tapar amb el colze? Tu creus que a mi em farà cas? Creus que em farà cas a mi si ell ja no té els mínims d'urbanitat?

Ella es gira al seu costat

Ella – merda, merda, merda... s'ha tret els cascos i em mira... em mira... (...) m'ha sentit... m'ha sentit, Laia... hòstia, que m'ha sentit... (...) m'està posant una cara com de... com d'estar molt... molt afectat... no l'he fet sentir bé, Laia... merda... merda... (...) hòstia, Laia... potser m'he passat... no sé si ha tossit... potser m'ho ha semblat i no ho ha fet... sento massa gent tossint i potser no tussen... potser ho imagino... (...) no, no... què dius? Ara no li puc pas demanar perdó... no li puc dir...

A Ella li comença a picar el nas

Ella – ai, Laia... que jo no sóc d'aquesta manera. Jo sóc així... jo sóc més empàtica, no? (...) sóc empàtica, sí o no? (...) però és que crec que no s'ha tapat la boca... ni amb la mà... ni amb la mà... què dius?

Ella esternuda. Silenci. Mira al seu voltant

Ella – Perdó.

*Es tapa la boca.
Final.*

CASA

13.03.2020

Roger TORNS

Helena porta els cascos posats i quan parla es dirigeix a la càmera de la pantalla de l'ordenador. Es va movent per casa

Helena – Ei mama, com estàs? (...) sí, he anat a comprar aquest matí (...) no ho sé, coses... (...) ja, ja ho sé, però tampoc cal que ens tornem bojos; no, no t'estic dient que... (...) és igual... (...) sí, al final han caigut tots els bolos; que jo ho entenc, eh, vull dir, s'ha de ser responsable i... i això (...) doncs, mira, no ens paguen res; com és per força major, no estem coberts per enlloc; aquest mes no cobraré res; una merda (...) ja mama... (...) escolta, no comencis (...) sí, em vaig tallar el cabell (...) gràcies, tu també (...) que sí que estàs guapa (...) ja, ja ho sé que ens hem de veure més, per això t'he dit de fer l'Skype (...) ja, però és que tu tampoc vols fer Skype mai (...) ja, ja sé que voldries que vingués més; si fos per tu ja m'hauria instal·lat a casa vostra fa temps (...) ai mama, ens veiem cada dos caps de setmana i baixeu sovint a dinar, tampoc és per tant; quan vivíem junts ens vèiem menys (...) sí, home, però què dius? com vols que vingui a passar el confinament amb volsaltres? (...) que no mama, que no (...) doncs perquè el que no hem de fer és moure'ns amunt i avall, el que hem de fer és quedar-nos a casa i... (...) i ja està (...) perquè no podem anar passejant el virus per tota Catalunya; a veure, jo no sé si el tinc; potser el podria tenir i encara no... potser de cop el tinc, i d'aquí uns dies me'n surto, el passo i... (...) i és com una petita grip, i au... (...) però si... (...) però si... (...) mama em deixes parlar un moment? gràcies (*silenci*) dic que... que si el tinc i vinc i us el passo... (...) allà encara no teniu cap cas, no? (...) si més no al poble ara... (...) doncs això, doncs si vinc i el tinc i us el passo (...) que sí mama, que us el podria passar i vosaltres ja esteu... què? no... sí, a veure, sí; esteu grans, esteu grans ja i s'ha d'anar amb compte i estan dient que hem d'anar amb compte perquè sou com... com el target de risc (...) el target (...) el target és com..., a qui va dirigit el producte que vols vendre (...) que no, que no estic parlant que el virus sigui... (...) ai, prou, que no vindré i ja està; que em quedaré a casa i ja... (...) sola, sí, sola a casa; què passa? (...) ja hi som? sola estic bé, no tinc cap problema, visc molt bé i molt tranquil·la; ja n'hem parlat mil vegades (...) doncs ja està (...) el president? sí, fes, és clar; ja parlarem (...) no, no el veuré el president a la tele (...) doncs perquè ja el veuré ara a Twitter d'aquí una estona, ara estava parlant amb tu; s'acord, apa, *adiós*.

Penja la trucada, agafa el telèfon i envia un àudio

Helena – Ei Marc, com estàs? què, com portes el confinament? jo porto només un dia i ja estic que em pujo per les parets; he vist que heu penjat les vostres obres de teatre

a les xarxes perquè les pugui veure tothom; em sembla super-guai; en fi; què fas aquesta nit? vols venir a casa? podríem passar el confinament junts.

Final.

LA PANTALLA

14.03.2020

Àngel AMAZARES

Una dona d'uns 50 anys, davant del seu ordinador i amb auriculars; menja una bossa de patates fregides

Dona – Molt bé, sempre que soni t'apropes al davant de la pantalla, com has fet ara, i sobretot no el desconnectis mai del corrent (...) sí, mare, l'has de tenir com t'ho vaig deixar, sinó no sabràs tornar a posar-lo en marxa i no podrem parlar (...) ho has sentit per la tele, oi? (...) ho veus, fins i tot la Belén Esteban ho fa amb la seva mare (...) no mama, per por de què jo t'encomani a tu: “les persones majors de 65 anys són susceptibles de risc” (...) per les pastilles no et preocupis, jo t'ho aniré control·lant (...) doncs per la pantalla! a veure, ensenya'm el *pastilleru* (...) doncs vés a buscar-lo a la cuina! vinga, m'espero.

La dona continua menjant patates mentre espera que torni la mare.

Dona – A veure, aixeca una mica més, a l'alçada de la càmera (...) hi ha un foradet a través del qual jo et veig... així, molt bé, una mica més a prop... ara! a veure... mama, avui quin dia és? (...) no, mama, avui és dissabte! no t'has pres les pastilles del matí d'ahir a... merda! t'has pres totes les pastilles del diumenge? és que no ho entenc; hòsties, ho has tornat a fer! ho tens tot separat per compartiments: el sol que surt per le muntanyes vol di el matí; el plat i els coberts vol dir a l'hora de dinar i el dibuix del llit vol dir quan marxis a dormir! (...) mama, t'has pres 12 pastilles només per esmorzar! (...) a tu no t'atacarà, estàs immunitzada! (...) t'has pres Omeprazol, Cymbalta, Atorvastina, Tramadol, Irbersartan, Adiro... vols que continuï? no sé ni com t'aguantes dreta! (...) què? sí, són de gust de pernil (...) no en quedaven, mare, les bosses de patates i el paper de wàter estava tot esgotat (...) aquesta la tenia jo de fa setmanes abans del confinament (...) del confinament, mama, estem confinats (...) no, mama, cuinats no, confinats! per això ara no puc passar cada dia a veure't (...) no, mama, no és cap excusa; tens menjar i beure que et vaig comprar per dues setmanes; i les pastilles... és clar, però si vas a aquest ritme acabaràs amb les farmacèutiques (...) mama? què fa aquest home a casa teva? (...) l'home que acaba de passar pel darrera teu? (...) què? (...) mama! t'he dit que no has d'obrir a ningú! qui collons és aquest? tens un interfon amb una pantalleta per veure qui et truca i si no apareix la meva cara no has d'obrir la porta a ningú! (...) una prova de què, mama? ningú te n'ha de fer cap prova, tu no tens símptomes i no hem trucat a ningú per què... mama, mama? ... qui... qui és vostè? esperi, esperi un moment, no em tanqui la... merda!

Fi.

LA SUBHASTA

14.03.2020

Blanca BARDAGIL

La Dona anirà ensenyant els objectes dels quals parla

Dona – Hola, hola... ja hi som tots? ... esperarem una mica que s'acabi de connectar la gent... em senti bé? ... perfecte; com esteu? preparats? ... hola, benvinguts... bé, em sembla que ja hi som tots... ah, no, falten els del Principal, esperem una mica... com esteu?... ah, la Maria del Principal ja s'ha connectat, hola! doncs bé, anirem començant amb la subhasta d'avui; tinc quatre productes; preparats? en primer lloc, el primer article que subhastarem avui és: una càpsula Nespresso; comencem! en Joan del Tercer Primera ofereix dues maduixes... interessant... què més? ... la Maria del Principal diu “ho necessito! et dono cinc maduixots i un pot de nata” ... carai! algú n'ofereix més? no? ... doncs... adjudicat a la Maria del Principal! Atenció, el segon producte és: una pastilla de sabó! ... tranquils, que ens coneixem... ordenadament... què m'oferiu a canvi d'aquesta fantàstica pastilla de sabó? ... en Santi de l'Àtic diu “un termòmetre”, ho sento, Santi, però ja en tinc un... què més? la Jordina del Primer Primera diu “tres compreses i una ampolla d'aigua”, en Joan del Tercer Primera ofereix (*llegint la pantalla*) “dues maduixes, la contrassenya de Netflix i un paquet de crispetes”? ... bé, Joan, adjudicat! moltes gràcies... continuem... què més tenim aquí per subhastar? ... UN DONUT! sí, senyor, un Donut! què m'oferiu, pel Donut? ... en Pere del Segon Primera ens diu “un llibre de poesia”, la Carlota del Primer Segona m'oferix “cinc cigarros i un misto”... ho sento, no fumo... i ara m'adono que la pudor de tabac deu ser teva, així que aprofito per demanar-te, sisplau, que no fumis a l'escala, gràcies; va, què més? ah, la Maria del Principal diu “plastilina vermella, cinc macarrons, fil de pescar i cartolina verda”, adjudicat, Maria!!! i finalment, estiguen atents perquè aquest és l'últim producte de la subhasta... UN ROTLLO DE PAPER DE VÀTER! ... sí, no m'ho invento (*ensenyant un rotllo de paper de vàter*) aquí el podeu veure... està per encetar, l'he estat guardant sota pany i clau per subhastar-lo avui... qui el vol?

La dona mira la pantalla molt sorpresa.

Dona – ostres, no tinc ni temps de llegir-vos: 900 grams de pollastre, dos paquets d'arròs, vint cerveses, un ordinador, dos pots de gel desinfectant, un xalet a Roses?! un àtic a Pedralbes?! ADJUDICAT! ADJUDICAT! UN ROTLLO DE PAPER DE VÀTER A CANVI DE L'ÀTIC A PEDRALBES! Santi, suposo que és l'àtic amb piscina que té la teva cunyada, oi? fantàstic! i fins aquí la subhasta d'avui! aneu posant els articles a dins de l'ascensor i ara us envio el que heu guanyat. Ens veiem demà a la mateixa hora per tornar a fer una subhasta! i sisplau, recordeu que la convivència és important i passades les nou del vespre és millor que els nens no toquin la flauta; gràcies! bona nit!

CORONACOMPRAS

14.03.2020

Nicolas BERTRAND

Texto para un actor o una actriz a partir de 30 años; habla por teléfono y lleva bolsas de supermercado

No, ya he salido; ahora estoy de camino a casa (...) es que no voy a volver; ya estoy con todas las bolsas (...) mira, solo he comprado cosas de primera necesidad (...) sí, cosas frescas también; bueno, de lo que quedaba (...) pues mira, es lo que tiene vivir en un barrio de abuelos: se vive muy tranquilo pero cuando llega un apocalipsis, dejan las tiendas vacías (...) tú fuiste el que quería vivir cerca de la montaña, ahora no vengas a quejarte (...) no, no voy a volver para comprar patatas fritas ¡hombre! ¡que no es de primera necesidad! además, ya he pasado por tres tiendas (...) no encontraba huevos o harina (...) claro que voy a hacer tartas ¿cómo piensas aguantar un mes sin comer tartas? (...) bueno, por ahora han dicho dos semanas, pero mira Lola que vive en Milán; también pensaba que iba a ser dos semanas y ahora lleva tres encerrada en casa con su novio; yo, si tengo que estar tres semanas en casa contigo, necesito tartas; primera necesidad indiscutible (...) pues no sé, ya comprarás patatas fritas otro día (...) a ver, que podremos ir al supermercado igualmente (...) oye, que ya estoy llegando (...) ¿cómo? (...) pero ¿te lo ha pedido así directamente? (...) yo no le voy a hacer la compra a la vieja, así te lo digo (...) ya lo sé que hay que ser solidarios, pero con ella ni de coña (...) pues si fuera maja, tal vez (...) claro, ahora nos necesita, pero para intentar envenenar al perro, no le hizo falta nadie, eso lo podía hacer ella solita (...) no, no he comprado pienso ¿ya no hay? (...) pero no le iba a comprar pienso de Mercadona¹, que es una porquería (...) haberlo puesto en la lista (...) voy a ver si está abierta la tienda de animales (...) ¡que no le voy a comprar nada a esta, te digo! ¿Desde cuándo quieres ser el vecino perfecto? (...) a mi también me sabe mal por los mayores, pero por ella no (...) estoy llegando a la puerta; espera (*se para*) Marcos, ¿cuándo la has visto? (...) la vieja, la vieja. (...) ¿sí? pues ahora la veo yo, en la terraza del bar (...) el de la plaza (...) pues está con su nieto, la irresponsable; aquí, tomando el sol (...) estamos de acuerdo ¿no? (...) bueno, voy a por el pienso y a ver si encuentro patatas fritas (...) hasta ahora.

---

¹ Catena spagnola di supermercati.

ESTAT D'ALARMA

14.03.2020

Marta BUCHACA

Text per a una actriu a partir dels 40 anys; si alguna actriu de més de 60 vol fer de mare, podem fer la seva part de text i la muntem en paral·lel

Escena 1

Ella porta uns auriculars i està fent un Skype amb sa mare (només la veiem a ella).

Ella – No sé, mama, el botonet on hi ha la càmera (...) bé, no és un botonet, és una imatge (*perdent els nervis*) no sé, mama, la càmera! mira, és igual; el que et deia per telèfon, que ho hem d'anul·lar (...) com que perquè? doncs perquè ens hem de quedar a casa (...) només nosaltres no, tothom (...) a veure, no em tractis com si estigués boja perquè em quedo a casa; sóc RESPONSABLE, RESPONSABLE (...) és conya? (...) has anat a dinar amb l'Angelina i les de Premià? (...) què collons vol dir que elles sí que volen celebrar el teu aniversari? jo també el vull celebrar, però hem de ser responsables, collons, que no veus el que ha passat a Itàlia o a la Xina?! (...) doncs perquè és una situació de pandèmia! PANDÈMIA! el puto Pedro Sánchez acaba de declarar l'estat d'alarma, que jo acabo d'anar a l'Abacus i m'he gastat 100 euros amb paper maché i plastilina, hòstia! que avui ja estarà tot tancat, mama, TOT! (...) no, els súpers i les farmàcies, no (...) ah, llavors tots tranquils! com que podem comprar paper de WC, festa! però que li passa a la gent amb el paper de WC, *en serio?* si no tens paper de WC et dutxes, o t'exiugues amb la mà, hòstia, jo que sé; a mi el que em fa por és no tenir carn o peix o fruita... (...) sí, mama, estic nerviosa, molt nerviosa, perquè porto 24 hores amb els nens i ja hem fet dos pastissos, tres quadres i un exèrcit sencer de vaques de plastilina!!! (...) sí, és clar que els hi poso tele, i pelis i de tot, que hem vist trenta vegades *La granja de Zenón*, que és per fotre's un tiro! (...) que no, collons, que no vindrem! (...) què vol dir que és una cosa de vells? i tu què ets? (...) l'edat de risc és a partir dels 65! 65! a més, que és una qüestió de solidaritat, amb la gent gran, amb la pobra gent que té un ictus o un infart o un puto càncer, *joder!* que no es pot col·lapsar el sistema sanitari; i que la gent gran es mor, sí, es mor (...) que la grip és pitjor? (...) mama, sisplau, fes el favor de quedar-te en casa amb el papa, mireu Netflix, jugueu a cartes, llegiu... *joder* si vindria jo a tancar-me amb vosaltres; tu saps què és estar 24 hores amb els nens? i diuen quinze dies, però serà molt més! molt més! avui a les 7 hem fet una classe de zumba perquè es moguin i es cansin una mica (...) sí, es continuen llevant a les 7 (...) doncs no ho sé per què, jo també m'ho pregunto; suposo que això també és culpa meva, no? (...) no em diguis que em calmi! (...) perquè estic histèrica, sí, histèrica, perquè surto al balcó i veig la penya a les terrasses fent el cafè i nens passejant amb els avis! amb els avis! ja sé que els pares han d'anar a treballar però no sé, mama; som un puto país de pandereta! (...) el Toni ve amb les nenes al teu

aniversari? estan sonats; m'és igual que sigui el meu germà, està com una cabra! que se n'ha anat a passar el cap de setmana a Menorca, mama! a Menorca amb tota la família de la seva dona! i tornarà tan ample i anirà a celebrar el teu cumple i tot fantàstic, virus cap aquí virus cap allà ... però tu encantada perquè van al teu aniversari, és que jo flipo; que el personal sanitari està doblant torns! que la gent gran es mor! que estem en estat d'ALARMA! ALARMA! (...) no! no vindré, collons, que ja t'ho he dit mil vegades, i no em facis xantatge emocional perquè aquesta vegada fins i tot el president del govern em dóna la raó (...) el Pedro Sánchez, mama, i el Torra, tots els presidents! ara no em vinguis amb si sóc indepe o no sóc indepe, que l'únic que té de bo el putó Coronavirus és que almenys no parlem del Procés! (...) mama? mama? ara ha penjat (*cap a fora*) Jan! Jan! que no guixis la paret, hòstia! ja sé que no es diu hòstia, però HÒSTIA!!!!

Evidentment, és un text d'autoficció; ànims a totes i tots!

Escena 2.

Dia 3. La Mare, a partir de 60 anys; fa un Skype amb la seva filla

Mare – I què? com ho porteu? (...) jo et veig bona cara; i això que estar amb dos nens tancats a casa ha de ser terrible (...) ai, no et posis així, que no m'han sentit (...) que pesada, sempre dient que crido massa; collons, doncs baixa el volum ara que pots! passa'm els nens, va, que els hi dic alguna cosa (...) Jan! Jan! ei, Jan, que sóc la iaia (...) ja ho sé que ja em veu, però alguna cosa li he de dir si no em fa cas; Jan! (...) no pots fer que s'estiguin quietes una estona? sembla que no em vulguin veure (...) que no us ha explicat la mama que potser no ens veurem en molts dies? que no us podré ni fer petons ni portar regals ni– (...) però què fas? per què els apartes ara que escoltaven? (...) ai nena i que vols que els hi digui, és la veritat; que diuen que això durarà mínim dos mesos; que no els hi dius tu als nens això? (...) ai, sí, perdona, que no els vols generar ansietat com feia jo amb tu; si sóc tan mala mare no sé per què encara m'anguantes; que ja comences a tenir una edat per anar-me retraient sempre tot el que he fet malament; jo ja sé que això dels nens i d'estar tancats és dur, però no ets l'única que estàs tancada, que per al teu pare i per a mi tampoc no és fàcil (...) la foto que he enviat? (*dissimulant*) des del balcó (...) ja ho sé que no ets idiota; doncs sí, he sortit; hem sortit tots dos junts; diuen que si estàs impedita pots sortir acompanyada, no? doncs m'he fet la invàlida; he agafat un bastó que guardava de la iaia; saps aquell amb el cap en forma de gos? doncs aquell; i anava amb el bastó i agafada al teu pare; ha hagut de venir una pandèmia mundial perquè tornem a anar de bracet; si ja ho dic jo, que això a les parelles o les unirà per sempre o les trencarà sense remei (...) sí, sí, estem bé, estem millor que mai; anem a fer un passeig, juguem a les cart– (...) que ja t'ho he dit que passegem! no me n'amago! per això us he enviat una foto de la platja, que els nens almenys vegin el mar, pobres; que avui a sobre plou i no deveu haver ni sortit al balcó, no? (...) jo és que no sé com aguantaràs; jo ja t'ho vaig dir quan vas llogar el pis: una sortida, nena, que tingui una sortida, que això sempre s'agraeix; doncs ara mira, confinada i sense ni un balcó on treure els nens a que els toqui l'aire (...) ai, nena, és que pateixo per tu, perquè ets molt teva, que si no escrius ni treballes et falta alguna cosa, que jo ja ho sé, i els nens... molta estona tampoc no els aguanten (...) no t'estic dient mala mare; cordills, nena, que només portem 4 dies, no podem estar tan sensibles (...) els nens què? no pensen saludar la iaia? (...) no, no, que facin el que vulguin (...) el teu pare? doncs mirant partits del Barça antics amb l'ipad; des que porta audiòfons

està tot el dia al seu món; tu saps que els audiòfons aquests es connecten a l'ipad i a la tele? si abans anava a la seva, imagina't ara; que el truca el Toni amb les nenes i fa els *fassetame* ell sol perquè ho sent pels audiòfons i a mi, ni cas; s'ha de tenir molta paciència, nena; moltíssima; el Toni és d'aquests que amb la dona això no ho aguantarà, m'hi jugo el que vulguis que aquests no acaben el confinament junts (...) ai, nena, si ja no puc dir ni el que penso... ens han posat una multa (...) avui, a la platja; deien que només avisarien, que encara no posarien multes, però l'urbano de Premià ens l'ha fotuda ben fotuda; i mira que jo m'he fet la impedida, li he dit que necessitava passejar, que si no les comes no em responien... però que no i que no, que està prohibit i que som població de risc; i allà sí que m'he empenyat; li he dit que a mi em podia dir de tot però població de risc, no! i m'he posat com em poso de vegades, ja ho saps, i el teu pare s'ha fotut tan nerviós que ha apagat els audiòfons per no sentir-me; però l'urbano no m'ha fet ni cas, i ens ha posat la multa igual (...) doncs sí que l'he insultat, sí, li he dit cabró, imbècil i fill de puta; i m'he quedat curta; perquè si veus que som "població de risc", com diu el desgraciat, podria tenir una mica de respecte, que a la meva època als avis se'ls tenia respecte, però ara ni això; 300 euros per passejar per la platja; és que això ni amb el Franco; i jo això no ho penso tolerar, que jo ja he tingut el meu cupo de dictadura i de falta de llibertats a la vida; és que no hi ha dret (...) ja ho sé que no només em passa a mi, però jo parlo per mi o per qui vols que parli? pels xinos? que ja en parlarem un dia dels xinos aquests, que després em dius racista, però és que... que jo estigui tancada a casa per culpa dels putos xinos ja és la hòstia! (...) ara sí que escoltava, no? és que és més llest, aquest; digues-li que ja ho sé que no es diu hòstia, que em sap greu; t'ha sortit repel·lentet, eh (...) sí, ja he après la lliçó, tranquil·la, que d'aquests 300 euros me'n recordaré durant una bona temporada (...) saps el que em fot més de tot això? ... (*calla un moment, de cop, i s'emociona*) que l'imbècil de l'urbano tenia raó; sóc una vella, nena, i ha hagut de venir el collons de Coronavirus perquè me n'adonés.

Escena 3

Dia 7. Toni, germà i fill de les dones que hem vist en les dues escenes anteriors; Toni, el que té dues nenes, el que se'n va anar el cap de setmana a Menorca; Toni, el que va anar a celebrar l'aniversari de la mare aquest dilluns en ple confinament, parla amb la seva germana per telèfon.

Toni – He sentit crits que venien de fora i he sortit al balcó i he vist els de davant cridant a una parella que passejava pel carrer; li deien “quedaros en casa, joder! No podéis ir juntos por la calle!” i va i la tia, la del carrer, li contesta “Ojalá te pille el virus este y te mueras, cabrón” i no sé què m'ha agafat; m'ha fet tanta ràbia la tia aquella, al carrer, amb el seu *novio*, que era un xungo, perquè ara al carrer només surten els més xungos; els fills de puta egoistes estan tots al carrer passant el virus a tothom; i m'he agafat a la barana del balcó –una mica més i em foto daltabaix de la mala llet que m'ha agafat– i li dic “IGNORANTEEEEE, IGNORANTEEEEE” i de cop ha sortit el pare del Max, un nen de l'escola, que viu al balcó del costat i m'ha mirat com amb por i vergonya alhora i ha tornat a entrar a dins; i llavors la veïna de davant, otra que tal, que té un cartell amb un arc de sant Martí on posa “Tot anirà bé”, em diu “Relaxi's, home, que no n'hi ha per tant” i llavors sí que m'he encès “Que no n'hi ha per tant? Que no n'hi ha per tant? Vingui una hora a casa meva i veurà si n'hi ha per tant o no! Que tinc tres nenes i tres gats, collons!”;

que jo no en volia de gats, tu ho saps, però aquest any ho van posar a la carta dels Reis; només hi van posar una cosa cada una, les filles de puta: un gatet! i t'ho diuen amb aquella cara que em posen, que no els sé dir que no, i tres gatets ben monos, i elles encantades; i foten una pudor que no es pot aguantar, i deixen pèl per tot arreu i jo no suportó els gats! però la Núria és al·lèrgica als gossos; que on s'és vist algú que sigui al·lèrgic als gossos i no als gats; doncs la meva dona, fote't; i ara tindríem un gos la mar de simpàtic, que ens donaria alegria i carinyo i l'excusa perfecta per sortir a passejar, però no, tinc tres gats que fan una pudor que espanta, que a sobre no serveixen ni per distreure les nenes perquè són més esquerps que la meva sogra; total, que a la veïna li dic: "Que em relaxi? Que em relaxi! Relaxi's vostè! I deixi de fotre òpera a tot drap! Que ja tenim música a casa, nosaltres! Nosaltres i tothom! Queestic de que la gent foti música al balcó fins la *coronilla*! i tregui la PUTA PANCARTA!"; 'puta pancarta' li he dit, "PUTA PANCARTA! que aquí NO ANIRÀ RES BÉ, MECAGUN LA PUTA!"; i llavors, la dona de baix, que encara era allà amb el seu marit o *novio* o el que sigui el penjat aquell que va tot el dia amb una birra a la mà i em diu: "PIJO DE MIERDA! CÁLLATE DE UNA PUTA VEZ!"; i llavors ... jo ... m'he tornat boig: "CÁLLATE TÚ, CATETA! IGNORANTE! DESGRACIADA! HIJA DE PUTA, QUE ERES UNA HIJA DE PUTA MAL FOLLADA Y OJALÁ TE MUERAS TÚ Y TODA TU PUTA FAMILIA, QUE ERES UNA MALA PERSONA, Y UNA DESGRACIADA DE MIERDA, MALA PUTA, MALA PUTAAAAA!"; i em giro, i tenia les tres nenes mirant-me com si haguessin vist un monstre; i la Nuri plorant com una Magdalena. És que a mi m'han tret el futbol i m'han tret la meva via d'escapament, el meu lloc on desfogar-me; i hem quedat que faré com el papa, que miraré partits antics, però els partits que el Barça perd, i si pot ser contra el Madrid, millor; i els penso dir de tots als merengues dels collons. Vosaltres, què? tot bé?

ESTADO DE ALARMA

15.03.2020

Marta BUCHACA

Texto para una actriz de 40 años; si alguna actriz de más de 60 quiere hacer de madre, podemos hacer su parte de texto y la montamos en paralelo

Ella lleva auriculares y está haciendo un Skype con su madre (sólo la vemos a Ella).

Ella – No sé, mamá, el botoncito donde está la cámara (...) bueno, no es un botoncito, es una imagen (*perdiendo los nervios*) no sé, mamá, la cámara! bueno, da igual; lo que te decía por teléfono: lo tenemos que anular (...) ¿como que por qué? pues porque tenemos que quedarnos en casa (...) sólo nosotros, no; todo el mundo (...) a ver, no me trates como si estuviera loca porque me quedo en casa; soy RESPONSABLE, RESPONSABLE (...) ¿es coña? (...) ¿has ido a comer con Angelina y las de Premià? (...) ¿qué cojones significa que ellas sí que quieren celebrar tu cumpleaños? yo también lo quiero celebrar, pero tenemos que ser responsables, joder ¿no ves lo que ha pasado en Italia o en China?! (...) ¡pues porqué es una situación de pandemia! ¡PANDEMIA! el puto Pedro Sánchez acaba de declarar el estado de alarma y yo acabo de ir al Abacus y me he gastado 100 euros en papel maché y plastilina, hostia! ¡que hoy ya estará todo cerrado, mamá ¡TODO! (...) no, los supermercados y las farmacias, no (...) ah, entonces todos tranquilos; como podemos comprar papel de WC, ¡fiesta! pero qué le pasa a la gente con el papel de WC, ¿en serio? si no tienes papel de WC, te duchas o te secas con la mano, hostia, yo qué sé; a mi lo que me da miedo es no tener carne o pescado o fruta... (...) ¡¡sí, mamá, estoy nerviosa, muy nerviosa, porque llevo 24 horas con los niños y ya hemos hecho dos tartas, tres cuadros y un ejército entero de vacas de plastilina!!! (...) sí, claro que les pongo tele y pelis y de todo, ¡que hemos visto treinta veces *La granja de Zenón*, que es para pegarse un tiro! (...) ¡que no, joder, que no iremos! (...) ¿qué es una cosa de viejos? ¿y tú qué eres? (...) la edad de riesgo es a partir de 65. ¡65! además, ¡que es una cuestión de solidaridad, con la gente mayor, con la pobre gente que tiene un ictus o un infarto o un puto cáncer, joder! que no se puede colapsar el sistema sanitario, y que la gente mayor se muere, sí, se muere (...) ¿que la gripe es peor? (...) mamá, por favor, haz el favor de quedarte en casa con papá, mirad Netflix, jugad a las cartas, leed, vosotros que podéis; que ya vendría yo a encerrarme con vosotros ¿tú sabes lo que es estar 24 horas con los niños? y dicen quince días, pero será mucho más, mucho más; hoy a las 7 hemos hecho una clase de zumba para que se muevan y se cansen un poco (...) sí, se siguen despertando a las 7 (...) pues no sé por qué, yo también me lo pregunto; supongo que esto también es culpa mía, ¿no? (...) ¡no me digas que me calme! (...) ¡porque estoy histérica; sí, histérica, porque salgo al balcón y veo la peña en las terrazas tomando café y niños paseando con los abuelos! ya sé que los padres tienen que ir a trabajar pero no sé, mamá. ¡somos un

puto país de pandereta! (...) ¿Toni viene con las niñas a tu cumpleaños? están locos; me da igual que sea mi hermano, ¡está como una cabra! ¡que se ha ido a pasar el fin de semana a Menorca, mamá! ¡a Menorca con toda la familia de su mujer! y volverá tan ancho e irá a celebrar tu cumple y todo fantástico, virus por aquí, virus por allá ... pero tú encantada porque va a tu cumpleaños, es que yo flipo ¡que el personal sanitario está doblando turnos! ¡que la gente mayor se muere! ¡que estamos en estado de ALARMA! ¡ALARMA! (...) ¡no! no vendremos, que ya te he dicho mil veces, y no me hagas chantaje emocional porque esta vez incluso el presidente del gobierno me da la razón (...) Pedro Sánchez, mamá; ahora no me vengas con si soy indepe o no soy indepe, ¡que lo único que tiene de bueno el puto Coronavirus es que al menos no hablamos del *Procés*! (...) ¿mamá? ¿mamá? ahora ha colgado (*hacia fuera*) ¡Jan! ¡Jan! ¡que no pintes la pared, joder! ya sé que joder no se dice, pero, ¡JODER!

Evidentemente, es un texto de autoficción; ánimo a todas y todos.

ADOLESCENT EN TEMPS DE CONFINEMENT

14.03.2020

Adrià CUATRECASES

La Míriam, mare d'un adolescent, subjecta la porta oberta

Míriam – Entra, Marc, per favor; Marc! Marc!!

Sentim com el Marc marxa de casa amb un sonor cop de porta.

Míriam – (*criçant*) La mare que el va parir!

La Míriam respira fondo repetidament mentre fa voltes al rebedor mirant de recuperar la calma.

Míriam – (*per si mateixa*) no té ni 16 anys, ni 16 anys i ja no el puc controlar; vinga insistir: Marc, agafa un parell de Bollycao, tanca't a la teva habitació i passes el dia jugant a la XBOX; però ell ni cas, ni putó cas (*l'imita*) “Passo de la consola, mama; el que vull és que em toqui l'aire” (*colpeja un coixí*) que em toqui l'aire ... ni aire ni airu! qui penses que ets! (*s'asseu, treu un mòbil i se'l mira mentre segueix renegant*) l'he consentit massa, son pare tenia raó, això és que l'he consentit massa; i ara em puja a la gepa (*es posa el mòbil a l'orella*) Maite, bonica, estic preocupada (...) sí, sí, una altra vegada (...) ahir ja me'l va tornar la policia, que l'havien enxampat llegint en un banc de la plaça; jo ja no sé què més dir-li, Maite (...) i el teu? què fa el teu nano? tancat al seu quarto mirant porno, clar; molt bé; és molt bon noi, el Toni; en canvi, el Marc ... mira, no em facis parlar perquè diria coses molt grosses i després em sabrien greu (...) ja sé que està en edat de provocar i marcar territori però això de sortir a passejar és ... és passar-se; que no té tele? em diguessis “oh, és que pobret a casa no té tele i es mor de fàstic” ... però té tele, Maite! tenim tele a la cuina i en tenim al menjador! amb Apple TV, eh? que s'hi pot reproduir el que vulgui del Youtube o del Twitch o del cony de TikTok; explica'm a mi quina necessitat té de sortir fora, explica-m'ho Maite, perquè jo no ... (...) m'amoïno, xata, m'amoïno perquè és un tarambana; i ja no és un nen, Maite, amb 16 anys has de tenir una mica de cap, ja (...) ui, son pare està més negre que jo; fa tres o quatre hores que ha baixat a fer cua per comprar paper higiènic; però quan torni i vegi que el Marc no és al balcó fumant porros, com li hem dit milions de vegades que faci, sinó que s'ha calçat i a baixat a... (*l'angoixa li impedeix pronunciar-ho*) ho faig el millor que puc, Maite, el millor que sé; però ja veus que no me'n surto; he fracassat com a mare (...) sí, sí que és així; he criat un monstre; i no m'ho perdonaré mai (*deixa caure el mòbil a terra, es posa les mans a la cara, plora desconsoladament*).

LLAMA AL 112

14.03.2020

Denise DUNCAN

Ella se pasea por el salón, en pijama, con una taza de té en la mano; habla por teléfono

Ella – No, estaba viendo una serie ¿cómo estáis? no, no nos hemos ido a la montaña, ahora mismo no está la cosa para... ya ¿qué pasa? mama, ya... sí, entiendo; no, a ver, mama, respira primero ¿qué pasa? no, no puedo venir; no tengo con quien dejar al niño. Está trabajando, no, no hace turno de noche pero ahora no hay turnos, en el hospital están a... ya ¡ninguna enfermera se iría a casa en este momento por...! ya, ya, bueno, tiene dos mamás pero una de las mamás... mira, no es el momento de... no, no es eso lo que ha dicho el presidente, mama; a esta hora nadie me creería que voy a lavar ropa, pero en todo caso no es... no tengo con quien dejar al peque, te lo acabo de decir; mama, necesito que respire y me expliques exactamente qué ha pasado; respira; venga, que sí, que sí puedes... ¿cuál quieres que te cante? ¿en serio? Vale, pero mientras yo canto, tú prométeme que te pondrás a respirar; no, la del fuego es para activarse, ¿para qué cojones vas a yoga si no prestas atención? vale, lo siento; sí (*canta el estribillo de “Cielito lindo”*) “Ay, ay, ay, ay, canta y no llores, porque cantando se alegran, Cielito lindo...” ¡mamá! no llores, me has pedido que cantara *Cielito*...! por favor, necesito que te calmes y me lo expliques; ponme al papa ¡ponme al papa! ¿qué? (*pausa*) ¿me lo puedes repetir? ¿has llamado al 061? claro, estarán desbordadas, ya, sí, pero... ¿el papa se puede poner? ¿le has medido la tensión? ¿mama? JODER, MAMA, ¿le has medido la tensión? mídesela, ya ¿tienes el aparato que os regalamos? sí, ese, el del oxígeno; mírale eso también y... hostia puta, mama, tienes que calmarte por favor; llama al 061 otra vez ¡no, llama al 112! Joder, no, el 061 es para casos... ¡llama al 112, es el de cuestiones de vida o de muerte! Sí, joder, joder, joder; sí, ahora mismo lo visto y vamos para allá ¡llama al 112, mama, y por favor respira! yo también te quiero (*cuelga*).

I LES MONOPARENTALS, QUÈ?

14.03.2020

Elisenda GUIU

Monòleg exprés per una actriu (o actor).

Dona – Catorze dies sense escola... i sense parc; i sense amics; preciós; és el més fàcil de món, per una família monoparental; ell i jo... i busca't la vida; ets molt valenta, em deien, quan vaig prendre la decisió; valenta, per què? per tenir un fill jo sola? per decidir formar una família sense tenir una parella? això no és ser valenta! això és la vida, i *punto!* la valentia arriba ara: ara que he de veure com gestionar la quotidianitat en 14 dies sense escola... i sobreviure!

(*a un cantó*) espera, carinyo, que ara la mama no pot estar amb tu.

El meu fill està encantat: el seu gran somni fet realitat, la mama NOMÉS per ell; sense interrupcions; sense intermediaris; sense raptors d'atenció.

Pots fer un minut silenci, sisplau?

Ei, que a mi m'encanta estar amb el meu fill, que quedi clar! és un bon nen; i un sac de nervis, també. Amb una vitalitat... com ho diria... inesgotable; i jo hi jugo tot el que puc, encara qu estigui amb l'últim alè del dia; perquè com la majoria dels mortals, treballo; i com la majoria de les treballadores, sóc simplement una pringada.

Tranquil, carinyo, no passa res...

Què se suposa que he de fer, ara? encolomar-lo novament als avis, població de risc, i més a més, deixar-lo de veure durant tot aquest temps, ja que viuen lluny d'aquí? pagar un cagur i desestabilitzar-me l'economia domèstica? ah, és clar, és que jo no sóc pobra; jo 'només' tinc dificultats; espavila't, reina!

Recull el puzzle, sisplau, que després no trobarem les peces...

Demandar vacance, diuen; doncs, no em dóna la gana; tot l'any pencant com una cabrona, per ara lliurar-les d'aquesta manera al sistema; "doncs, demana excedència, deixar de treballar"; és clar, perquè el meu fill i jo vivim de l'aire!

Que no, carinyo, que no estic enfadada amb tu!

Tot plegat, improvisat; sense solucions reals; ara, sé que la trobaré, oitant; i vindrà d'aquí, d'aquest cervellet exprimit; perquè ja veig que això serà, un cop més, un busca't la vida; ja m'ho ha dit el senyor dels sindicats; i la senyora de Benestar Social; o el tio del 112, després d'haver-me tingut en espera mitja hora per no haver-me solucionat res; gràcies per la no ajuda: pensaré en tu, quan m'arribi la factura! en fi, ja veus el panorama, oi?

LA CRISI DELS 40 (CORONAVIRUS EDITION)

14.03.2020

Laura LÁZARO

Anna – Val, seiem i ho parlem, però no tinc gaire temps; han dit que a les 12 no deixaran sortir ningú de la Conca.

Miquel – Però no voldràs marxar així; tu sempre vols parlar les coses...

Anna – Ara és diferent; està tot molt xungo, fa por.

Miquel – Però si només és una grip, no pateixis.

Anna – No, si no és això...

Miquel – Doncs què és?

Anna – Per mi és important sortir avui d'Igualada.

Miquel – No t'entenc; no vols confinar-te amb mi? Va... que pot ser divertit... ens fem uns gintònics, mirem aquella de l'Adam Driver, que sé que li tens ganades "y lo que surja", no?

Anna – No ho entens, Miquel; que no, que marxo.

Miquel – I on vas?

Anna – L'Elsa té un apartament a la Cerdanya; passarem allà la quarantena.

Miquel – Amb l'Elsa?

Anna – Sí,

Miquel – Per què? (*silenci*) no fotis... *En serio?*

Anna – Sí, estem juntes.

Miquel – *Joder*... Anna... i ara m'ho dius? com està tot? no hi havia pitjor moment?

Anna – Mira, ha anat així... t'ho volia dir abans però no trobava el moment... amb això del confinament ho he vist clar: no puc estar dues setmanes sense veure-la; no podem.

Miquel – Però quan fa que dura aquesta història?

Anna – Fa mesos... des d'aquell concert d'Oques Grasses per Festa Major; de veritat no havies notat res?

Miquel – *Joder*, no...

Anna – No has notat que estic més contenta? jo em veig radiant!

Miquel – Potser sí... no sé... que fort... (*pausa*) però quan us veieu?

Anna – Gairebé cada dia trobem un moment o altre; en sortir del despatx, després de crossfit, així, sobre la marxa.

Miquel – Aquests mesos hem estat millor que mai; pensava que havíem superat la crisi, de veritat.

Anna – Em sap greu, és que he de marxar.

Miquel – Com si fos la lluna de mel, no? sou unes irresponsables! confinen el poble i vosaltres cap a la muntanya a passar els virus a tothom...

Anna – No estem malaltes i, a més, no crec que sortirem gaire de l'apartament...

Miquel – *Joder*, com et passes...

Anna – Perdona.

(*silenci*)

Miquel – I els nens?

Anna – Home, ara dormen... no els despertarem, no? és millor que es quedin aquí, es veu que són els principals transmissors... ja farem un Skype demà.

(*truquen al mòbil*)

Anna – És ella, està a fora, esperant-me; no et faig un petó, per si de cas...

Miquel – Sí, cla ...

Ella agafa una bossa d'esport i marxa; ell agafa el mòbil i truca; espera uns segons.

Miquel – Laia, no sé, no se'm dóna bé parlar amb contestadors; però vaja, que si vols venir... estarem uns dies confinats... estaria bé, no? ens fem uns gintònics, mirem aquella de l'Adam Driver "y lo que surja", no? tenim fins les 12 per decidir-ho; jo no em mouré de casa.

CANCÚN

14.03.2020

Silvia NAVARRO

‘A’ espera davant d’un vidre, al carrer, a l’altra banda del vidre, la sala Cancún de la residència de gent gran.

A – Sempre arriben a dos quarts; sí, segur; entre dos quarts de dotze i la una que van a dinar estan aquí a la Cancún; quin nom per una sala de residència d’avis; sembla nom de disco amb turistes gambas; clar que si fos una disco de costa estaria plena de penya negacionista del virus fotent-se de gintònics fins el cul; a dos quarts sempre venen a Cancún; a fer els jocs aquells de passar un ratolí amb una corda per una espècie de Gruyère de fusta; i els caps de setmana ballen; com una disco, igual; sí, a dos quarts, segur; o era a les 12? merda, potser fa massa dies que no vinc; no ho recordo; de fet, segur que no fa tant; un parell de setmanes com a molt; era diumenge; *joder*, com canvien les coses en dues setmanes; segur que era a dos quarts? sí, mira, ja arriben; a veure... on estàs... ai, ara aquell d’allà em mira raro... clar, deu pensar “perquè em mira?” merda, ara m’ha vist la cuidadora (*intenta fer entendre a la persona de dins amb gestos*) no, no faig res sospitós; només espero; espero a... mira arriba per allà! (*gesticula de manera més exagerada per fer-se veure*) iaia! hola, iaia! (*a la cuidadora*) és la meva iaia; que sí, collons, segur que és la meva iaia! (*per ella*) què es pensa? que sóc un mim que ha vingut a alegrar-los el matí? val, potser no vinc tan sovint com voldria, com hauria, merda de vida; val, propòsit, quan acabi tot això: venir un cop per setmana sí o sí (*torna a mirar a través del vidre*) *joder*, on s’ha ficat? ai, allà (*gesticula altre cop*) iaia! iaia, estic aquí! (*a la cuidadora, exagerant i gesticulant*) li pots dir que... li pots dir que estic aquí? que miri, que miri cap aquí, aquí! (*per ella*) *joder*, definitivament pensa que sóc un mim... o era una patata jugant a les pel·lícules... ai, ja m’ha vist! (*a la cuidadora*) merci!!! (*a l’àvia*) com estàs? que com estàs? no, que com... sí, ja ho sé que vas a dinar; que si jo vull dinar? no, iaia, no; no, iaia, no em deixen passar a dinar amb tu, ja ho saps; no, iaia, definitivament no deixaran que em facis un parell d’ous ferrats i me’ls treguis aquí fora a la porta; com estàs tu? com – estàs – tu? tu! tu! tu! (*tus*) ai, merda, ara es pensarà que tinc el virus; o que el té ella; pensarà que he vingut a acomiadar-me (*intenta acompanyar el seu discurs de gestualitat corresponent cada cop més gran*) iaia, que no, que tot bé; que estic bé; i tu també; que tot súper tranquil; que estic a casa confinada; bé, ara no, ara no estic a casa; no, he vingut a veure’t, a tu; sí, ja sé que aquell senyor em mira raro des de fa una estona però és ell; jo no he fet res; què vols dir? que vols dir iaia (*espera, intentant interpretar el que li arriba des de dins*) gràcies, iaia, gràcies per dir-me que tot anirà bé; jo també t’estimo; i tinc ganes de fer-te una abraçada; ens veiem a Cancún.

LET ME OUT

14.03.2020

Elisa PONT TORTAJADAS

¡Hostia! ¡Me he dormido! ¿Otra vez! No me lo creo, otra vez no, joder. Mi propósito del mes a la mierda. ¿Cómo es posible que no me haya despertado al escuchar a Sergi entrar en la ducha como cada día? Primero el despertador pi-pi, pi-pi, pi-pi, luego el interruptor de la luz, los pies arrastrándose por el pasillo, el grifo, el chorro de agua cayendo, el champú y el gel para la barba, más agua, el sonido estridente del secador a pesar de la puerta cerrada ... Y va y hoy no lo hace. O lo hace todo tan silenciosamente que no lo he escuchado. ¿O es que no habrá dormido en casa? Lleva unas semanas que desaparece a la tarde y ya no vuelve, pero suele ser en fin de semana, no un viernes. ¡Joder! En fin, y ahora está aquí en el salón en pijama, con la taza de té y el piti. ¿Me habré dormido tanto que ya es por la tarde? Si es así, debo tener un problema de narcolepsia o algo parecido (*bosteza*). O esta nueva comida me sienta mal, ¿podría ser? (*bosteza*). Pero bueno, no está el horno para bollo y no me quejaré ahora que somos dos en casa. No quiero que piensen que no estoy a gusto con Miles, que en parte es cierto, y me destierren de mi sofá. Con el solecito de la mañana que tanto me gusta... Hay algo de tensión en el ambiente, la radio tan alta con esa *Última Hora* que no parece acabar nunca. ¿Covid-19? ¿Pandemia? ¿Ha dicho estado de A-L-A-R-M-A? Desde mi rincón veo entrar a Bea y a Laia por la puerta con cara de susto, algo desconcertadas, cargadas de bolsas de la compra: apio, patatas, cebollas, fresas –qué ricas–, cervezas y vermut, arroz, pasta, galletas y chocolate, harina, garbanzos, nueces y un brik de caldo. No veo nada para nosotros, Miles. Estamos jodidos. ¿Será que organizamos hoy una fiesta? Anda, déjame, no estoy para tus juegucitos ahora. Alguna cosa pasa en esta casa para que Elisa deje la puerta de su habitación abierta, de par en par, sin importarle que pueda entrar y desbaratar su estantería. Algo *heavy* que no sé bien qué es pero que tenemos que descubrir. Anda, Miles, sígueme, tenemos que reponer fuerzas para lo que nos espera. *Miau*.

Texto pensado para un gato de entre 2 a 5 años, de pelaje rayado y ojos marrones –o si prefería otra estética y edad, adelante, esto es ficción salvaje.

CORONAVIRUS, LA SÈRIE

14.03.2020

Roser

Agent literària, d'uns cinquanta anys, amb un guió a les mans.

A veure, Garcia, com li ho dic, això... (*fulleja el guió mentre rumia*) el tema... el tema... és com molt dels setanta, no creu? o dels noranta a tot estirar... a més a més, amb allò de la grip aviar, que va ser més aviat un bluf... vol dir que interessarà a algú, una sèrie basada en un virus? (*sospir*) però, vaja, va, fem veure que sí, que una sèrie sobre un virus pot tenir alguna possibilitat; vinga, siguem positius; ai mira, virus, positius, ara he fet un acudit (*s'aclareix la gola*) per on començo? (*obre el guió, fulleja endavant, enrere... s'atura en una de les primeres pàgines*) La primera escena reconec que té força; això de la ciutat xinesa confinada, amb la població donant-se ànims des dels balcons els uns als altres... és potent; impacta. Al segon capítol, l'expansió del virus, tan ràpida, crea tensió, angoixa; però clar, llavors em ve amb això (*obre una pàgina, es posa unes ulleres i llegeix*) "Doctor, hem localitzat el pacient u. Sembla que s'ha intoxicat per la ingestió d'un rat-penat"; a veure, Garcia, un rat-penat? no seria millor que fos un virus inoculat per, posem per cas, Estats Units? Segueixo; capítol quatre, arriba el contagi a Europa, això està bé... arriba el virus a Espanya... m'aturo aquí. Jo ja sé que vostè té un deix, com en diria, de misantropia; però vol dir que la gent seria tan idiota com per agafar els cotxes i anar-se'n cap a les segones residències, expandint el virus de forma massiva? La senyora aquesta que arriba a la muntanya perquè els seus fills campin i provoca el caos i la destrucció a la Cerdanya... el trobo un pèl estereotipat... no ho sé... Tiro endavant... la cosa continua... (*arriba al final del guió*) i finalment, tot s'acaba amb un meteorit que impacta a la terra (*tanca el guió, es treu les ulleres, fa una pausa*). Ja no li dic perquè u, sortiria caríssim, dos, és molt nihilista, sinó que... pobra gent... quin moment tan desgraciat... un virus i un asteroide alhora... m'ho posa difícil, Garcia. Això no ens ho comprarà ningú (*silenci*). Llàstima, perquè la sèrie té un bon nom, això sí: *Coronavirus*. Sap què li dic? Podria reprendre el tractament que va començar l'octubre da fa un parell o tres d'anys... sí... el de la sèrie que anava de la suposada independència de Catalunya... només que retalli una mica el Procés i doni una mica més de carisma al personatge del President, jo crec que ho tindríem; com ho veu, Garcia?

LA LLÚDRIGA I LA MADRIGUERA

14.03.2020

Marc TORRECILLAS

Una persona s'està canviant i s'està posant roba esportiva mentre es dirigeix a la càmara; està molt nerviosa

Ena – Hola, hei; no tinc gaire temps, família; us volia enviar un últim missatge, per si no... no és... hòstia, no sé com dir-vos-ho. Avui és el dissetè dia de confinament. No... no sé quan vereu això. Ni tan sols estic segura que mai ho arribeu a veure. Tot se n'ha anat tant a la merda... hòstia... ah! no; no ha passat res greu, aquí; no heu de patir; en Maxi està bé; el veig preocupat perquè me li estic fotent el seu pinso però en el fons és maco que compartim dieta; no sabeu el que uneix això; de moment uneix; quan s'acabi el pinso, si encara sóc aquí, ja no sé. Però no... no és això; ens queda menjar de gat per dos mesos més; tan desastre no sóc, en el fons, oi? Els primers dies de confinament no donava l'abast amb la bicicleta i la mascareta, fent encàrrecs, duent coses de porta a porta, però allò aviat es va acabar quan el govern va passar a la fase següent d'alerta. Perquè li diuen estat d'excepció i no estat d'histèria col·lectiva? amb la Patri vam estar pensant de confinar-nos les dues aquí però... vam trigar massa a decidir-nos i... bé; Patri, si veus això... no ens hem de penedir de les decisions que prenem; o de les que no prenem, no? en aquell moment... no en sabíem més; crèiem que... t'estimo molt, gorda. Mare, pare, la cuidareu si no... si no torno la cuidareu com a mi, oi?

Ena es posa un casc de bicicleta.

He de sortir; he d'anar a la plaça Sant Jaume a... suposo que quan veieu això ja s'haurà acabat tot; si ho aconseguixo... La meva missió és portar una cosa al President; al President de la Generalitat. Sí, sí; és una... una cosa superimportant per al país. Però abans he d'anar... què coi; es veu que una senyora gran del barri de Les Corts és la persona que posseeix el darrer rotlle de paper higiènic de la província de Barcelona. Una altra cosa no, però podem estar orgullosos del país que tenim i dels serveis secrets d'aquest país. La Generalitat s'ha posat en contacte amb ella i la senyora... hòstia, això sí que és tenir sentit de país, oi? la senyora ha acceptat posar-lo a disposició de Catalunya. No... no puc donar molts detalls però s'han posat en contacte amb mi per dur l'últim rotlle fins al Palau. Es veu que aquest matí el President ha anat al vàter i quan... després de... s'ha adonat que no n'hi havia i... ara mateix tenim al Molt Honorable assegut a la molt honorable tassa del vàter. I m'han triat a mi per aquesta missió, a mi! Però els carrers són extraordinàriament perillosos. Uns hackers han desxifrat alguns dels nostres missatges i es veu que uns ciutadans estan a l'aguait, fent de *perrito guardián*, pels volts de la plaça de Sant Jaume. He de... he de sortir ja, que el President tè la llúdriga traient el mussell

per la madriguera. Família, Patri, totes i tots: si no torno, penseu en en Maxi i... i sapigheu que us estimo molt.

Fi.

CONVESACIONES DE ASCENSOR

15.03.2020

Sergi Manel ALONSO

Un hombre habla con precaución y sin alzar la voz por teléfono con un amigo...

Hombre – Vale, vale... perfecto, pero dime cómo lo hago... ¿eh? porque no es tan fácil... no, no lo es... bueno, pues porque no lo pillas... o, bueno, hace ver como que no lo pillas... a ver, no... directamente, lo que se entiende como directamente, no se lo he dicho pero creo que se sobreentiende según qué cosas, que no hace falta ser tampoco desagradable... al final, me lo voy a estar cruzando cada puto día en el ascensor o entrando en casa... no hace falta acabar a hostias tampoco... ¿eh? bueno... pues ya le digo que si necesita algo de su casa... que si hecha en falta su cama... no sé, se insinúa ¿no? (...) al final cuando el tío me dijo que se pasaría por casa para hacernos compañía durante la cuarentena no pensaría que se iba a instalar para todo el puto confinamiento... y es que... ¡joder! ¿sabes lo peor de todo? es que... ¡no sé de qué cojones hablar con él...! ¡sí, tío, te lo digo en serio, no tenemos nada en común... ni intereses, ni aficiones... ¡nada...! ¡no coincido en nada con él...! intento poner algo en la tele y nunca nos ponemos de acuerdo con ninguna serie ni ninguna peli y es mi puta casa, es mi puta tele... ¡y no puedo decidir! ¿eh? (...) pues nada, después de siete días así pues ya optamos automáticamente por no hablar mucho... me cojo el tablet, me encierro en la habitación y voy tirando... y cuando nos encontramos para comer o algo... pues... hablamos del tiempo, de cómo va con el puto virus... de algún meme nuevo que ha salido en Twitter, pero poco más... es muy incómodo, te lo juro... es que me cae mal... de verdad, es alguien a quien no querré volver a ver en mi puta vida... ¿por qué siempre me pasan estas cosas a mí? ¿eh? ¿por qué no soy peor persona y de buenas a primeras digo que no...? ¡¿eh?! ¡no, no! ¡respóndeme! ¡porque yo llevo horas y horas preguntándomelo y me doy cuenta que siempre pasa lo mismo, cojones! ¡siempre acabo cediendo, me da pena la gente, intento ser empático y me toman el pelo...! ¡y yo no quiero ser así... es que no soy ni siquiera alguien que se dé mucho a los demás, vamos, que yo nunca he ido a donar sangre ni he aportado nada a la beneficencia... ¡no, bueno... pues porque no me sale, no... no tengo nada en contra pero nunca...! pero vaya, que ése no es el caso, tío... la cosa es que siempre se me pegan aprovechados que sobrepasan todos los límites y yo no tengo los cojones suficientes para coger y decirles... ¡no! ¡N-O! ¡no, no y no! ¡no voy a ceder! ¿sabes? ¿por qué no lo digo? ¿eh...?

El hombre va alzando la voz sin darse cuenta, se va calentando...

¡que no, joder! ¡que no! ¡no! ¡a tu casa! ¡te va a hacer compañía tu tía la del pueblo por Skype, macho! ¡que no! ¡quiero estar solo y quiero que te vayas a tu puñetera casa, joder! ¡y ahí ya te pones tus documentales de mierda sobre Charles Manson, Ted Bundy y

la madre que los parió a todos! ¡puto psicópata de los huevos! ¡no te quedas más en mi casa! ¡jodeeeeeeeer!

Pausa... el chico respira hondo... su colega no se atreve a responderle por teléfono; de fondo, se oye al compañero de piso.

Room-mate (off) – ¡Oye... !

Pausa.

Hombre – (Apurado) ¿Sí?

Room-mate (off) – Voy a bajar a comprar papel... que se acaba...

Hombre – Ah, vale... bien... claro, claro... si quieres coge dinero de mi cartera, si te hace falta...

Room-mate (off) – ¿Dónde?

Hombre – En el recibidor...

Room-mate (off) – Vale...

De fondo se oyen unas llaves que se recogen y una puerta que se cierra; el hombre se queda callado y vuelve a atender a su amigo por teléfono.

Hombre – Vamos hablando...

SIN TÍTULO

15.03.2020

Anna BIOSCA

Noia, uns vint anys, recepcionista; parla per telèfon en una recepció.

Noia – Hola mama... bé, jo bé, la gent és tonta, però estic bé; la gent no entén que si només té febre no ha de venir a urgències; a veure, senyora, que si està a 37,5 quedi's a casa seva, que aquí no la podem atendre, que NOMÉS si s'està morint, vingui vostè a urgències; i gent que ve i em diu: Hola, crec que tinc Coronavirus; doncs pira't que jo també tinc família i no vull que la meva iaia es mori; i els *jefes*... el pitjor de tot, eh? que jo ho entenc eh, i entenc que les coses canvien tota l'estona i que és el govern o jo què sé qui mana ara, però digui què és el que he de fer, que a mi em paguen per atendre la gent, no per prendre decisions, saps? m'he de posar mascareta? sí? no? guants? avui ha vingut una dona que s'havia fet un cop a la cama i quan surt em diu: “esteu enfeinades amb el Coronavirus, eh?” i jo: “emmm sí, senyora”; i quina bona feina fan els doctors, i que què simpàtica la infermera rossa i que el doctor, mare meva, què guapo, i què jove i que era del Sud Amèrica i que la persona que li ha fet la radiografia molt simpàtica i molt maca també; i li dic: “sí, jo també sóc molt simpàtica, però ningú m'ho diu”; i no s'ha rigut, tio, que era una broma; sí mama, ja sé que sóc l'última merda i que jo no salvo vides, però, *joder*, que algú em digui que ho estic fent bé, no? que ens ve gent amb febre i amb tos i amb cames trencades i amb no sé què més; que potser jo no les opero a cor obert? okay, tens raó; però no em posis aquesta cara de pa de quilo quan et dic que jo també sóc simpàtica, no? avui han vingut com unes quinze persones amb febre i amb tos; i només són les dotze; es veu que al *finde* van venir moltes més i que va haver-hi cinc positius i ara hi ha set persones de l'hospital en aïllament; t'ho juro, jo crec que es cala foc a l'edifici i tothom és més feliç; els metges –i les metgesses– i les infermeres –i els infermers– estan fins al nas de tot; i després, quan una persona d'aquestes la *líia* i ve a urgències i ho toca tot i s'asseu a una cadira i no sé què més i és la pobra senyora de la neteja que li paguen una merda; però clar, que què simpàtic era el doctor i què guapa la infermera; “Doncs molt bé senyora, que si vol bossa”.

Mama, mama et deixo, que ve un pacient; adéu (*penja*).

Hola, què li passa? Porta la seva tarjeta sanitària?

CLAUS

15.03.2020

Eulàlia CARRILLO

En ple confinament, l'home ha anat tot sol a comprar; l'home s'atura davant la porta del carrer de casa seva i truca l'interfon; al cap de ben poc, la seva dona, des del pis, despenja.

Dona – Sí.

Home – Sóc jo.

Dona – Has vist el missatge? Has comprat els xampinyons?

Home – No, m'he deixat el mòbil.

Dona – (*molesta*) I les claus.

Home – Sí, m'obres?

Dona – Te les deixes perquè saps que t'obriré.

Home – M'ho he deixat tot, les claus i el mòbil, a la butxaca de l'anorac; m'obres o no?

Dona – Vés a comprar els xampinyons.

Home – Ara? hi havia molta cua.

Dona – De veritat em fa molta ràbia això de les claus; ho fas molt sovint.

Home – No tant.

Dona – I tu què saps? com es nota que no t'has d'aixecar a obrir-te a tu mateix; ho fas molt, perquè ets així; és una manera de ser.

Home – De ser com?

Dona – Un tranquil·lès, un *comodón*, un gandul, un aprofitat.

Home – Perdona? m'he deixat les claus i el mòbil a l'anorac, no li he pres la mascareta a un avi, eh.

Dona – No ho entens; és que no puc, eh; és que em subleva, em remou l'estòmac, se'm gira el cervell cada cop que ho fas, que és molt sovint, i les putes claus, te les fotria pel cul; perquè que et deixis les claus vol dir que penses que jo no tinc altra cosa a fer a la vida que aixecar-me a obrir-te la porta; tant se val si estic treballant a l'ordinador, si estic cuinant, si estic parlant amb el meu pare, si estic plegant tovalloles, si m'estic assecant el cabell... tant se val si estic cagant! tu piques perquè no ets capaç de responsabilitzar-te, d'agafar les claus; i això ho fas perquè saps que jo hi seré, que m'aixecaré d'allà on sigui, fins i tot del wàter, i aniré fins la porta per obrir-te.

Home – Però què passa? que estaves cagant?

Dona – Ara no.

Home – Doncs què feies?

Dona – I a tu que t'importa?

Home – Dona, fa cinc minuts que intento sense èxit que m’obris la porta; clar que m’importa què estaves fent, perquè devia ser una cosa d’una transcendència colossal.

Dona – Si t’importés el que faig o el que em passa, no et deixaries les claus.

Home – Es pot saber què tens?

Dona – A més, ho trobo un exemple penós pel teu fill.

Home – I ara què hi té a veure el nostre fill?

Dona – Que estàs educant un ser com tu.

Home – Ell també es deixa les claus?

Dona – Ho veus? ni ho saps, si se les deixa o no.

Home – És que si se les deixa, a mi no m’importa! m’aixeco d’allà on sigui, vaig fins al rebedor i li obro la puta porta!

Dona – Clar, entre vosaltres us defenseu i us ajudeu.

Home – Per sort, perquè si fos per tu, hauríem mort de fred i inanició esperant que ens obrissis la porta.

Dona – Això és el pitjor; que no t’importa que el nostre fill sigui un egoista; quina tristesa.

Home – Podem seguir aquesta conversa a casa, sisplau? m’extic pixant.

Dona – Només penses en tu.

Home – És que m’estic pixant de veritat.

Dona – Doncs t’aguantes; perquè no penso obrir fins que em portis els xampinyons.

Home – Puc pujar a pixar, i després vaig a comprar els xampinyons?

Dona – No, fes pipi en un arbre.

Home – Tu no estàs bé; t’ho dic jo, que no estàs bé; estàs grillada, grillada perduda!

Dona – Vés insultant-me, que encara trigaré més a obrir-te.

Home – Bruixa! mala persona!

Dona – Desgraciat! immadur!

Home – Em cago en tu i en la teva puta família!

Dona – Doncs jo em cago en la teva; em cago i m’eixugo el cul amb les cortines de cretona de la teva mare!

Home – A ma mare ni l’anomenis!

Sona el telèfon mòbil de l’home: la dona l’agafa i mira qui truca.

Dona – Mira, ja truca; quin corcó de dona, mare meva; plom, més que plom (*despenja*) hola (...) no, no hi és; ha sortit a comprar i s’ha deixat el mòbil, i les claus; oi que fa ràbia, quan es deixen les claus? (...) (*a l’interfon*) ho veus? ta mare pensa el mateix.

Home – Fés el favor d’obrir-me la porta!

Dona – (*al telèfon*) No, no sé qui és que crida; un boig que trucava a l’interfon; sí, un tarat, un imbècil, i un marrano, que està pixant en un parterre; penjo, eh (...) ja et trucarà, déu, déu.

Home – Mira, mira, mira; mira qui ve ara!

Noi – Mama.

Home – A ell tampoc li penses obrir la porta? Va, valenta, deixa’l al carrer.

Dona – Nen, portes les claus?

Noi – No, me les he deixat.

Home – No hi ha collons de no obrir-nos la porta! que passin per aquí tots els veïns

i ens vegin aquí fora, i tu a casa tan tranquil·la mentre el teu fill s'espera aquí com un estaquirot i jo em pixo a sobre!

Noi – Mama, m'obres, *porfa*?

Dona – Portes el paper de wàter?

Noi – Sí, ens obres?

Dona – (*s'ho rumia uns segons*) Quan porteu els xampinyons.

LA FINESTRA INDISCRETA

15.03.2020

Guillem CLUA

La culpa va ser del James Stewart. Quants anys devies tenir? Nou o deu, potser. Va ser un d'aquells vespres de dissabte que els pares no t'enviaven de pet al llit després de sopar; un dia que s'allargava amb les hores extres màgiques de la nit durant les quals podia passar qualsevol cosa. I aquella cosa va ser una pel·lícula.

Gairebé no te'n recordes, de l'argument. El James Stewart era un fotògraf que s'havia de quedar tancat a casa unes setmanes per culpa d'un accident. El seu univers s'havia vist reduït a allò que emmarcava la seva finestra. I des d'allà presenciava (i resolía) un assassinat. Era una de les millors pel·lís d'Hitchcock, però no va ser el thriller el que et va fascinar, sinó aquell pati interior d'un barri popular de Manhattan, tan diferent però a la vegada tan semblant al teu propi pati, a milers de kilòmetres de distància, a l'Eixample de Barcelona.

Des d'aquell vespre et vas aficionar a observar les façanes posteriors dels edificis que s'alçaven com una muralla al voltant d'un espai secret, fet de patis de rajoles vermelles, teulades d'uralita i algun jardí. I et vas adonar que darrere de cada finestra hi havia un univers sencer, sovint ocult, però que de tant en tant, en un moment efímer, amb el senzill moviment d'una cortina o una persiana no baixada del tot, et permetia copsar-ne un instant gloriós: una família sopava en silenci, una àvia parlava amb el seu gat, una parella es tirava els plats pel cap i, si tenies sort, arribaves a entreveure la màgia única d'un petó.

Descobrir-los va ser de seguida el teu entreteniment preferit. Et vas proposar conèixer tots i cada un dels habitants d'aquell microcosmos, vas posar-los noms i te'n vas inventar biografies. Es van convertir en els teus companys de joc, en una família llunyana i misteriosa, en personatges d'històries apassionants que tenien lloc paret endins. I vas arribar a pensar que eren allà només per a tu, que tots plegats interpretaven els seus papers en una coreografia estudiada i que no existien més enllà dels instants fugaçs que formaven part de la teva fantasia.

Vas començar a escriure totes aquelles històries. Tot aquell fresc de salons, cuines, habitacions, balcons i roba estesa, d'olors de receptes de tota mena, de crits i plors, de cançons, revetlles i riallades de matinada, tot plegat va acabar a les pàgines del quadern que ara tens a les mans. L'ha trobat el teu pare, que s'ha posat a netejar els armaris de l'altell, aprofitant les hores mortes d'aquests dies de confinament i te l'ha donat abans de tornar a casa.

La lletra rodona i plena de faltes d'ortografia del nen que vas ser t'agafa de la maneta i et porta de nou a aquella finestra. I per un moment trobes a faltar un temps que el món

era petit i quadrat com un pati de l'Eixample, i a la vegada fascinant i inabastable. I per primer cop en molt de temps, surts al balcó del pis on vius ara i observes un pati nou al qual mai no has parat gaire atenció. I observes, i esperes. I poc a poc com en un paisatge hivernal on la primavera comença a treure el nas, tot es va omplint de vida. I allà, en un extrem del pati, et sembla veure un nen de nou o deu anys que et descobreix i alça el braç per saludar-te.

LA VENTANA INDISCRETA

15.03.2020

Guillem CLUA

La culpa fue de James Stewart. ¿Cuántos años tendrías? Nueve o diez, quizás. Fue una de esas noches de sábado que tus padres no te mandaron directo a la cama después de cenar: un día que se estiraba con unas horas extras de mágica nocturnidad en las que podía pasar cualquier cosa. Y esa cosa resultó ser una película.

Casi no te acuerdas del argumento. James Stewart era un fotógrafo que se tenía que quedar en casa unas semanas por culpa de un accidente. Su universo se había visto reducido a aquello que enmarcaba su ventana. Y desde ahí presenciaba (y resolvía) un asesinato. Era una de las mejores pelis de Hitchcock, pero no fue el thriller lo que te fascinó, sino aquel patio interior de un barrio popular de Manhattan, tan diferente pero a la vez tan parecido a tu propio patio, a miles de kilómetros de distancia, en el Eixample de Barcelona.

Desde esa noche te aficionaste a observar las fachadas posteriores de los edificios que se levantaban como una muralla alrededor de un espacio secreto hecho de patios de baldosas rojas, tejados de uralita y algún jardín. Y te diste cuenta que detrás de cada ventana había un universo entero, a menudo oculto, pero que de vez en cuando, en un momento efímero, gracias al humilde movimiento de una cortina o una persona a medio bajar, te permitía cazar un instante glorioso: una familia cenaba en silencio, una abuela hablaba con su gato, una pareja se tiraba la caballería por encima o, si tenías suerte, te dejaban entrever la magia única de un beso.

Descubrirlos se convirtió enseguida en tu entretenimiento preferido. Te propusiste conocer todos y cada uno de los habitantes de aquel microcosmos, les pusiste nombres y te inventaste biografías. Se convirtieron en tus compañeros de juego, en una familia lejana y misteriosa, en personajes de historias apasionantes que se desplegaban en las sombras de sus pasillos. Y llegaste a pensar que estaban ahí sólo para ti, que todos ellos interpretaban sus papeles en una meticulosa coreografía estudiada y que no existían más allá de los instantes fugaces que formaban parte de tu fantasía.

Empezaste a escribir todas esas historias. Aquel fresco de salones, cocinas, dormitorios, balcones y ropa tendida, de olores de recetas de aquí y allá, de gritos y llantos, de canciones, verbenas y risas de madrugada, todo eso acabó en las páginas del cuaderno que ahora tienes en las manos. Lo ha encontrado tu padre, que se ha puesto a limpiar los armarios del altillo, aprovechando las horas muertas de estos días de confinamiento, y te lo ha dado antes de volver a casa.

La letra redonda y llena de faltas de ortografía del niño que fuiste te agarra de la mano y te lleva de nuevo a esa ventana. Y por un momento echas de menos un tiempo en

el que el mundo era pequeño y cuadrado como un patio del Eixample, y a la vez fascinante e inabarcable, Y por primera vez en mucho tiempo, sales al balcón del piso que ahora habitas y observas un patio nuevo al que nunca has prestado mucha atención.

Y observas.

Y esperas.

Y poco a poco, como en un paisaje invernal donde la primavera empieza a asomarse, todo se va llenando de vida. Y ahí a lo lejos, en un extremo del patio, te parece ver a un niño de nueve o diez años que te descubre y alza el brazo para saludarte.

AMB EL QUE HI HA A CASA, ET PUC FER

15.03.2020

Jumon ERRA

Amb el que hi ha a casa, et puc fer:
 Menjar; menjar que t'agrada i del que no t'agrada, però que el necessites.
 I també et puc fer la teva pizza preferida de pinya i anxoves, que és una altra cosa.
 Coses per beure amb alcohol.
 Coses que es beuen amb sucre.
 Coses que es beuen amb trossets d'altres coses surant i sense alcohol ni sucre.
 Et puc fer un dibuix.
 D'un cul.
 D'una sípia.
 D'una sípia sortint d'un cul. Del cul d'una balena. No sé dibuixar gaire bé. Però aquest dibuix, m'hi veig amb cor.
 Et puc fer una coreografia. I ballo bé.
 Podem parlar molt amb el que hi ha a casa.
 Podem parlar de la literatura que t'estimes tant.
 De les bestieses que fa la gent aquests dies estranys, i d'alguna que també hem fet tu i jo.
 Podem parlar del que mai tenim temps ni ganes de parlar.
 Podem parlar del virus. De la tos. Del mal de cap.
 Puc parlar jo i tu escoltes. Que jo sóc tot el dia a casa i tu estàs treballant molt.
 Pots parlar de tot el que veus a la feina. La gent us estima.
 Jo t'estimo. Ara, més.
 No t'estimava poc, però ara, més.
 Amb el que hi ha a casa, et puc preparar un bany amb mil olors. Mil, perquè tens la mania de comprar sabons allà on vas. I te'ls puc posar tots alhora. I ficar-m'hi jo també. I et puc fer un massatge. Amb el que hi ha a casa, no cal viatjar perquè al bany hi haurà les olors de mig món.
 I podem llegir.
 Et puc llegir.
 Puc fer l'imbècil.
 Puc ser simpàtic.
 Puc explicar-te que fa uns mesos vaig estar a punt d'enamorar-me d'una altra persona. Però ho vaig saber parar. Ho vaig parar a temps. I ara només estic enamorat de tu.

Quan tenim una casa com la nostra, amb tantes coses a dins, de cop una casa d'una altra persona sedueix.

Però amb tot el que hi ha a casa nostra avui, sóc feliç. Esperant que arribis. Esperant que arribis bé.

Si quan tornes, tens tos i ens hem de quedar molts dies aquí tancats ... amb el que hi ha aquí dins podem passar més d'una quarentena i de dues.

Amb el que hi ha a casa, et puc fer feliç a tu. Si em deixes.

SIN TÍTULO

15.03.2020

Inge MARTÍN

Comienza una grabación desde la cámara de un ordenador; Persona está muy cerca del mismo, en un espacio poco iluminado y mientras habla, escruta en frente suyo.

Persona – Hola. Son las cuatro y media de la madrugada. Llevo varias noches sin dormir, oyendo... Vivo en el último piso, es la única mano y... no– no sé quién va a escuchar esto pero ojalá os sirva, creo que para mí ya es demasiado tarde (*no sabe por dónde empezar*) ¿Alguno de vosotros ha visto a alguien con Coronavirus? ¿estáis seguros? ¿cómo lo sabéis? ¿cómo sabéis que no es una gripe, un catarro más? todos los síntomas dicen que lo es. Hasta si te han hecho la prueba, ¿qué sabemos de estos tests? ¿quién los diseñó, quién le puso este nombre a ese resultado...? ¿cómo sabemos que no se esparce por ahí...? sé que esto suena muy extraño pero espera, espera por favor (*intenta organizar su discurso*). Escuchad. No– no es eso. No es lo que os están contando. Tenéis que estar atentos a lo que ocurre por las noches (*se vuelve a desorganizar el discurso, poco a poco*). El virus es lo de menos. Es una pantalla, es... ¿no habéis salido los últimos días? (*ríe*) estaba todo normal, es como siempre. Si salieras un rato verías que no... ¡no tiene ningún sentido! pero claro, si vas corriendo y te cruzas de acera cuando se acerca otra persona y no hablas con nadie... (*pausa*). Nos han hecho desconfiar de nosotros mismos, de los otros ¿no lo véis? Dios mío, salid ahí fuera, al sol, ¿de verdad no os parece muy extraño todo esto? es una locura y nadie... pensadlo, pensad ¿no resulta de lo más extraño? (*va cogiendo velocidad*) a nivel global. Tan rápido, todo organizado para que en unos meses, en todo el planeta, los humanos cedan su voluntad, su forma de vida. Han conseguido que nos recluyamos en nuestras casas. Voluntariamente. Estamos matando a los perros en las perreras, a los animales de nuestros zoológicos. Somos los carcelarios de nuestros hijos, hemos abandonado a nuestros padres, a los enfermos. Estamos desmontando lo que somos, todo lo que hemos hecho de nosotros mismos y ahora, aislados en nuestras casas hemos– (*Persona calla de golpe; ha oído algo; vuelve a hablar aún más quedo, aún más urgentemente*) os han prometido seguridad y lo habéis entregado todo a cambio de un relato pero estad atentos a lo que pasa por las noches. Escuchad en la oscuridad– (*Persona vuelve a callar de golpe: lo que sea está ya en la habitación contigua, sabe que son sus últimos momentos, recula un poco*). Quizás estáis a tiempo, así que oídmelo, por favor. Somos comida fresca para ellos. Comida fresca que tienen cómodamente almacenada. Van de piso en piso y nosotros estamos ahí, esperándoles. Y alguna noche van a venir también a por vosotros, una noche será tu turno– (*de pronto Persona se incorpora de golpe y da un paso atrás, ya no vemos su cabeza, sólo sus brazos en tensión, escuchamos los gemidos de terror que intenta ahogar, son los gemidos de alguien que está viviendo algo demasiado*

horrible, sus manos temblorosas se juntan cerca de su pecho, escuchamos su voz intentando calmarse con una oración que apenas recuerda) El Señor es mi pastor, nada m– (el ordenador desde el que se graba se cierra de golpe).

SENSE TÍTOL

15.03.2020

Nil MARTÍN LÓPEZ

‘A’ (20-30 anys), amb auriculars, gravant un video-diari amb el mòbil, en vertical.

Un fantasma recorre Europa: el fantasma de l’espera eterna².

Dia 41. Em pensava que les quarantenes no podien durar més de quaranta dies. M’he cansat d’escriure. Ja sabeu que jo són més d’escriure –ja sabeu? no sé amb qui parlo–, jo sóc més d’escriure a mà, en paper, amb el boli, sempre a la meva cantonada de la taula. Però arriba un punt que ja no tinc energies ni per això, així que... aquí estic. És de Marx, em penso. Això del fantasma. No sé què diria ara, Marx. “El Coronavirus és l’opi del poble”. M’ho van ensenyar a pri–... –era a primer?– a principis de la uni. Que fa ja, d’això, la vida i mitja. Hòstia, pensava que no ho diria mai, però trobo a faltar la uni i tot. Anar a un lloc només per aprendre. No per comprar, ni per fer-te les metxes. Veure la gent, tocar la gent... –ja m’enteneu, tocar, tocar, també, però– estar amb gent, parlar. I anar pel carrer. I anar amb METRO, hòstia, el metro! Les multituds, el soroll; les barres aquelles, guarres de collons. Els músics, que, de cada cent, un afina una nota! La musiqueta de “pròxima estació”; els transbords iiiiinteermiiiiinaaaaaaableeeeees, com el de Passeig de Gràcia³... i els carteristes. Això sí que era una putada. Però, *joder*, com a mínim tenies adrenalina, vivies alerta per si et robaven la cartera... Allò sí que era un estat d’alerta, i no aquesta merda. Això és estat de depressió. D’ensopiment. Estic farta de sentir metges i polítics de rigor dubtós que em diuen que no surti de casa i que em mantingui alerta. Alerta de què? A casa només puc estar alerta per no cremar-me cuinant, que no m’hagi deixat el gas obert o que hagi estirat la cadena després de cagar o, com a molt, que no se’m posi una mosca a la sopa; això és el més interessant que em pot arribar a passar. O clar, calla, que no em tussi la veïna pel celobert, que llavors igual em tira el coronavirus a la roba estesa. Problemes del primer món? Potser sí. Però és que ja són tants de dies en un pis de menys-cinquanta metres quadrats que ja no sé on fotre’m, que no tinc ni terrassa, hòstia, que la

---

² Parafraasi della frase “uno spettro si aggira per l’Europa: lo spettro del comunismo”, tratta dal *Manifesto del comunismo*, di Karl Marx e Friedrich Engels, pubblicato a Londra il 21 febbraio 1848.

³ Riferimento ai corridoi di connessione di alcune stazioni della metropolitana di Barcellona, come quello del Passeig de Gràcia in cui convergono diverse linee, e che per questa ragione sono particolarmente estesi.

Carla surt a fer *running* per la terrassa, però jo, com no corri passadís amunt, passadís avall, res de res, i si, com a mínim, m'hagués quedat confinada amb el meu *crush*, que per no enviar-me no m'envia ni *whatsapps*, com a mínim estaria distreta, però estic ja del meu pare el dels seus discos del Serrat⁴ fins als pebrots, i només vull sortir i córrer i parlar i abraçar i follar, però tot això és il·legal, tot és il·legal, l'únic que és legal és avorrir-se. El govern diu que garanteix la nostra supervivència, però s'oblida de la vivència. I no, no som totes iguals, perquè la Carla té terrassa i jo no; la Marta viu amb la nòvia –*joder*, és tan *crush*, la seva nòvia– i jo no; el Xavi està “confinat” en un *casoplón* amb jardí a Olesa de Montserrat i jo no! i ni parlem dels qui no tenen casa. Igualtat de què? hòstia pura, que jo mai no he estat revolucionària ni res, però es que una s'hi torna, o no? (*obre la finestra i crida*) o no, *hermana*? clar! a aquestes alçades, ja veig que ens heurem de manifestar mentre passegem el gos o de camí del Mercadona.

---

⁴ Joan Manuel Serrat (Barcelona 1943) è uno dei più importanti cantautori in catalano e in spagnolo. Assieme a Lluís Llach, Maria del Mar Bonet ed altri, è stato uno dei primi esponenti della *Nova cançó*, movimento artistico nato verso la fine degli anni '50 del secolo scorso le cui prime registrazioni uscirono all'inizio del decennio successivo. Il movimento promuoveva la canzone in catalano nella Spagna franchista. Pesantemente censurato e contrastato dalla dittatura per il contenuto di alcune sue canzoni e perché cantava anche in catalano, ha anche musicato poesie di autori come Antonio Machado e Miguel Hernández.

DILLUNS N° 764

15.03.2020

Ramon MICÓ

Ella – Sona el despertador. Surto de llit. FRENO L'IMPULS DE MIRAR TWITTER! He lluitat massa per sortir d'allà, de l'addicció, em dic. Em dic que no ho he de fer i m'ompló de fortalesa. Em dutxo, em vesteixo com una persona, texans, sueter... Faig el llit. Obro l'ordinador i freno l'impuls d'obrir Twitter un altre cop. ARGH! Infusió, ordinador, cadira reclinable, taula d'oficina... com cada dia. La meva oficina que dóna al carrer per una finestra a només tres metres del meu llit. Sento gent que parla al balcó del costat. Són les 10 del matí, HAURIEN DE TRABALLAR en un dilluns com avui, però els sento xerrar al balcó. Pitjor: d'un balcó a un altre. QUÈ S'HAN CREGUT? No em deixen treballar i em canvio d'habitació. "UNA MICA DE RESPECTE", crido. "UNA MICA DE RESPECTE PELS QUE TREBALLEM!" crido, mentre marxo. Vaig a l'habitació que dóna al celobert, improviso una taula per treballar. Obro l'ordinador i... dues veïnes parlen d'un pis a un altre. Els dic que callin. "Què és això que passa? Que ningú pot estar amb la boca tancada o qué!?" pregunto. La més impertinent em diu que encengui la televisió. "Ni en tinc ni en tindrè!" li dic. "Pues fes-t'ho mirar!" em diu. No sé que pretén que em faci mirar... No vull tenir tele, *pues* no en tinc! I l'altra em diu: "Tan jove i passant de tot! N'hi ha que veure, eh...! N'hi ha que veure...!"; "Què diu? Què n'hi ha que veure?" pregunto jo. "Què n'hi ha que veure, senyora *vieja*! A vostè? La seva cara de—" i tanca la finestra i se'n va a dins de la seva cova de monstre, que és el que és! I l'altra, com que no té amb qui parlar, *pues* ale! Cap a dins de l'altra cova! Per fi... treballo tranquil·la. Clic, clic, clic... clic, clic... clic, clic, clic, clic... Les tecles de l'ordinador. Clic, clic... etc., etc., etc. ... Que obri la tele... Que encengui la tele... Ai... no sé... maleïda dona! Ara no em para de passar pel cap la tele. I, mira, que ja me n'havia desintoxicat! I el Twitter... aiiii! Tan de bo pogués fer servir Twitter... No! No! Noo! Tingues fortalesa! Fortalesa d'esperit! HAS ACONSEGUIT GRANS COSES! No estàs ni 1 minut connectada en tot el dia. Ho has aconseguit! Ara per una veïna estúpida no caigues a la temptació...! Treballo el matí en les meves coses. I quan acabo, que ja és hora de dinar, obro la nevera. Buida. Gairebé. Tres limes, un api, dos *puerros*, i quatre coses més... res que permeti fer un àpat. Em connecto, Faig un esforç per no obrir Twitter, Instagram... fa molts mesos que ESTIC DESINTOXICADA! I entro al meu usuari de BonPreu. Tomàquet, amanida, farina, plàtans (faré un pastís, crec) es penja: massa gent al servidor, *joder*... massa gent al servidor? Al final compro, però diuen que tardaran a portar-m'ho... hòstia puta... dino amb el que tinc. Sopa d'api i *puerro* dolentíssima... i un

sanjacobo⁵... de la llima no en faig res. Segueixo treballant. Truquen al timbre. El del BonPreu. I puja un tio amb mascareta, ho deixa a la porta, li vaig a donar propina però marxa corrent. Però què cony...? Porta més comandes, i totes són de paper de vàter. La gent s'està tornant boja... Segueixen xerrant d'un balcó a l'altre i l'internet va lentíssim... començo a pensar que és un mal del dia per no poder sortir de casa... "Foteu al camp! Vosaltres que podeu!" crido als veïns. "Aneu a parlar al carrer!". Oh! quin horror... si pogués viuria sola enmig del no-res per no aguantar-los. Sembla que tothom hagi decidit quedar-se a casa avui... que posi la tele... puta veïna... he de vèncer la temptació o m'hi puc passar dies enganxada veient qualsevol merda de programa... i ja que no surto de casa, almenys no he de perdre el temps... puta *vieja*... Els veïns són com la família... no els tries! em faig el sopar. Sopo. Sèrie. UN CAPÍTOL, només un! La gent aplaudexi des del balcó. *What!*? S'estan tornant bojós de debò... quina mena de *challenge* deu ser aquest!? Som 11 de setembre⁶ o què!? Com odio la gent... i que feliç estic d'haver trencat la relació amb el món fa anys! Llegeixo una estona. I dono el dia per acabat. Bona nit.

---

⁵ Il *sanjacobo* è un piatto che consiste in una fetta di prosciutto arrotolata attorno a una fetta di formaggio, passata nell'uovo sbattuto, impanata con pane grattugiato e fritta.

⁶ L'11 di settembre è la Diada Nacional de Catalunya, festa nazionale catalana, commemorazione della caduta di Barcellona in mano alle forze borboniche durante la Guerra di Successione spagnola, avvenuta l'11 settembre 1714 dopo quattordici mesi di assedio.

Ariadna PASTOR SANEGRE

'L' i 'A', dues bessones de qualsevol edat, enfilades a la tanca del pati, abocades al pati dels veïns; 'L' amb un salabret a la mà; 'A' amb un tall de pernil

A – Més a la dreta!

L – Faig el que puc...

A – No gaire bé, has de canviar l'angle...

L – Mou el pernil, aviam s'acosta...

A – Se m'està desfent la mà...

L – Parla-hi. Digues-li coses...

A – No m'agraden els animals...

L – Però si vas anar de safari...

A – No té res a veure...

L – T'agraden les balenes...

A – Les balenes molen. Els gossos fan pudor.

L – Ara, ara, ara...!

A – Merda!

L – (*amb creixent desesperació*) Concentra't, per l'amor de Déu, és la nostra última esperança ... ja hem jugat totes les cartes... tenim la nevera i el congelador a rebentar, la porteta del rebost ja no tanca, tenim els dipòsits de la moto i el cotxe vessant i tretze garrafes plenes de benzina, ja no ens queda roba per dur a la tintoreria perquè està tota allà (fins i tot les fundes dels sofàs i les catifes...!) i ens hem tenyit tans cops que ja no recordo ni de quin color era el nostre cabell...!

A – Ros.

L – Ros?

A – Tirant a morè.

L – Morè?

A – Caoba?

L – Ara, ara s'ha girat!

A – Vols dir que aquest salabret aguantarà el seu pes?

L – Clar, els fan molt resistents, els salabrets. Per si pesques un pop...

A – Però aquest gos és molt gros. És d'aquells que cacen, no?

L – Ai, és igual. L'agafem. Una volteta pel barri i el tornem com si res no hagués passat (*emocionada*) Imagina-t'ho. Podríem anar a la placeta dels porros...

A – (*emocionada*) O a la via del tren...

L i A – (*molt emocionades*) A la rotonda del Burger King!

A – (*nostàlgica*) Te'n recordes del parc aquell en forma de triangle...?

L – No. Recordo un parc quadrat.

A – Ara, ara, ara, fes palanca!

L – Amunt, amunt, amunt...!

Se sent un fort estrèpit i un udol.

A – Ups.

'L' recull el salabret trencat

A – Doncs no era tan resistant, el salabret...

L – En canvi el gos ha quedat intacte.

A – Són gossos de caça, ho aguanten tot.

'A' li dóna un tros de pernil a 'L'.

L – És jabugo?

A – Pata negra.

Pausa.

A – Els de l'Audi tenen un cocker...

L – Pilla l'aspiradora. He tingut una idea.

'L' simula un aspirador xuclant el cocker i 'A' assentexi, satisfeta, entenent l'estratègia; les dues desapareixen de cop.

SENSE TÍTOL

15.03.2020

Daniel RECASENS SALVADOR

Segur, que durarà més de quinze dies, si no ens hem matat tots abans. Però no puc venir, de veritat. Ho has d'entendre. Ell es passa tot el dia davant l'ordinador i no puc deixar sol l'Àlvar. Passarà més de pressa del que ens pensem. No ens n'haurem adonat que ja ens aixecaran el confinament. És clar que et trobo a faltar. Però no puc no puc no puc. I com que tampoc no puc fumar, això m'està matant. Ara veig clar que els secrets t'ofeguen un cop desapareix el seu espai íntim, el seu univers natural. He començat a esborrar tots els missatges del mòbil. I les converses. I les fotos. Després he corregut a recuperar-les i, finalment, les he tornades a esborrar. Guardo només aquella que vam fer tots junts al sopar, un exèrcit de somriures i gintònics, que em pessigues el cul i nungú no ho veu, fixats com estan amb l'objectiu de la càmera. Pensava si hi deu haver algú, de tota aquesta gent que fuma als balcons i aboca la seva ànsia a les finestres, que se senti tan aïllada com em sento jo ara. Com si m'hagués veritablement de curar d'alguna malaltia que no es pot dir. Aquesta tarda explicava un conte al nen, estirats al meu llit. Tenia la seva maneta al meu clatell i sentia els seus dits jugar amb els meus cabells. Jo llegia d'esma, i les frases avançaven com els arbres a la carretera, sense cap consciència, sense cap utilitat. He fet veure que tenia una cosa als ulls. Potser ell ni s'hi ha fixat. Tu i jo no hem compartit mai aquest llit i se m'ha acudit que ja no el compartiríem, no sé per què. Els llençols, els llibres per llegir apilats al costat del llum, les fotos emmarcades, les sabates estèrils. Després l'Àlvar m'ha seguit fins a la cuina perquè volia ajudar-me a fer el sopar. Ell batia els ous per a la truita a consciència, amb ímpetu infantil, amb tot el convenciment. Jo, mentrestant, plorava com una magdalena emparada en la ceba. De veritat que no puc venir. M'has de creure. Volia arreglar els armaris, aprofitar l'avinentesa per endreçar els prestatges del passadís, la pols de tants dies de vida al carrer. Però no m'hi he vist amb cor. Només tenia ganes de seure al sofa i fer veure que contesto les preguntes, que escolto el televisor. A estones m'aixeco i passejo en pijama per casa, sec fora a contemplar el carrer buit, la roba estesa, el mar impassible.

EL PASSATGER

16.03.2020

David ANGUERA

'B'entra.

A – Au, puja, puja (*pausa*). No ho havia fet mai, això, eh? però mira, ens hem d'ajudar, oi? potser un dia seré jo el que faci autostop, i llavors sí que em farà falta algú com ara jo, que he parat. *Un buen samaritano*, que en diuen, no? (*pausa*) no sé per què sempre ho dic en castellà; és que m'ho van ensenyar així, sap? ja sóc gran... (*pausa*) no m'acostumaré mai al silenci d'aquests cotxots elèctrics; seran tan ecològics com vulguis, però i la sensació de fer rugir el motor? això els joves ja no ho han viscut. En fi... tot canvia, que diuen (*pausa*). És vostè molt callat. Perdona, ja et tutejo. Que no sóc tan vell, eh? de l'any 70, clavat. Encara em falten dos anys per jubilar-me. Però ja me'n adono, ja, no et pensis. Que jo era el primer de dir *viejo* a tothom. I, mira, ara el *viejo* sóc jo (*pausa*). Per cert, que no t'ho he preguntat! Cap a on vas?

B – Cap a on vagi vostè.

A – Ah, *bueno*. Ara n'hi ha molts com tu, ja ho sé, que aneu així, que us és igual on caure morts. Que em sembla bé, eh? heu d'aprofitar, és ara el moment, sou joves. Aproveiteu... que sou joves (*pausa, tos seca*) ai, tu! tant d'aire pur, tant d'aire pur, però tossir, tossim igual, eh? (*riu*)

Pausa.

B – No tindrà un cigarret, per casualitat?

A – Doncs no, no. Ja em sap greu. Mira, ara ja fa... vint anys que no fumo. Ara ja... seria llàstima tornar-hi, oi? i menys quan van a preu d'or (*pausa curta*) algun porret, això sí, però molt de tant en tant (*tos seca*).

B – Llàstima.

Silenci, més tos seca, pausa.

A – I d'on ets, tu? Si no és indiscreció?

B – D'enlloc. Vaig d'un lloc a un altre.

A – Carai. Això està molt bé. Jo em dic Albert/Berta (*pausa*) no tens calor, amb tanta caputxa? (*pausa*) i tu com et dius? si no és indiscreció.

B – Ara em diuen Siloctitis.

A – Ostres, no seràs pas grec? doncs no se't nota l'accent ni res (*pausa, tos seca*) jo hi he estat, a Atenes. Molt maco. Ara que per fi s'estan recuperant, pobres. Menys mal, tu. Tinc uns amics que havien estat a Lesbos, fa molts anys, quan tot allò... (*pausa curta, tos seca*) escolta, què vols dir amb "ara"? "ara" et diuen així? que aneu canviant de nom, el jovent?

B – M’han dit de moltes maneres. Pesta, Verola, Còlera, SIDA, Pneumònia asiàtica, Grip A, Zika, Èbola, Coronavirus...

Silenci.

A – Doncs vaja, quin mal gust, amb perdó, posar-se *apodos* d’enfermetats (*pausa*). Aquest, el Coronavirus, me’n recordo que ens va fer estar un mes tancats a casa. Els *viejos* ho van tenir molt fotut, pobres. La gent va acabar boja (*pausa*). L’únic bo és que d’allà va sortir la meva Laureta. Oh, alguna cosa havíem de fer, tot el dia tancats! (*riu, tos seca violenta*) carai, tu! sort que t’he dit que no fumava, perquè vaja... Et juro que abans de pujar tu, estava la mar de bé.

Silenci. ‘A’ xiula o cantusseja alguna cosa.

B – Em pots deixar aquí, si vols.

A – Ja? No falta res per arribar a Barcelona. Encara som a El Prat.

B – No tinc pressa. M’hi aniré acostant poc a poc.

A – Això està molt bé. Aprofiteu aquestes cames, que sou joves.

‘B’ baixa.

A – Doncs apa, que vagi bé. Encantat de coneixe’t.

B – (*des de fora del cotxe*) No es preocupi, segur que ens tornem a veure. I vigili’s aquesta tos. Jo de vostè aniria a algun familiar, que li miri.

A – Així ho faré, gràcies. Adéu siau.

B – Fins ara. Per cert, aquí a prop hi ha un aeroport, no?

A – Sí, i tant.

B – Perfecte.

El cotxe arrenca.

NUTELLA

16.03.2020

Blanca BARDAGIL

Monòleg per un home o una dona.

Persona – Sortir a passejar. Seure en un banc de la Plaça del Diamant i mirar com els nens juguen i corren i es baralles tirant-se els uns sobre els altres. I anar a la platja... a un bar... a una discoteca, a un concert. Al teatre, al cinema, al gimnàs... aquesta vegada sí que hi aniré. I apuntar-me a fer balls de saló o a fer swing o qualsevol cosa. Ah, i entrar a totes les botigues de la ciutat per comprar-me tonteries que no necessito... i passar un dia sencer a Ikea, o potser dos! i anar apretat com una sardina a dins dels metros, dels trens, dels autobussos... agafar un avió i visitar tots els països del món i ficar la mà a dins de la Bocca della Verità a Roma i després anar a Estats Units i tocar el nas de l'estàtua de Lincoln i el morro del porc senglar de Florència i un pit de l'estàtua de Julieta de Verona i aquell gos del pont de Praga i beure un bon glop d'aigua de la font de Canaletes i fer un petó al cul de la Lleona... (*breu pausa*) i anar a veure els pares; i abraçar-los molt fort; i abraçar l'avi, també; i quedar amb els amics i brindar i riure; i quedar amb tu... quedar per fer tots aquests plans amb tu; i donar-nos la mà; i que em facis tants petons que em vinguin ganes de quedar-me a dins de casa i no sortir-ne mai més (*breu pausa*) però sobretot... no tornar a menjar Nutella en tota la vida. Feia anys que no en comprava i no sé què em va agafar, que vaig sortir a buscar arròs però vaig tornar amb Nutella i el segon dia ja m'havia fotut el pot sencer a cullerades.

HO HE PROMÈS

16.03.2020

Maria CALVET

Devant de l'ordinador.

55, 56, 57, 58, 59 i... 60. Un minut! Ho veus? Un minut sense agafar el mòbil i no em passa res. No tremolo ni el trobo a faltar... puc viure sense mòbil tranquil·lament. Sense xarxes socials puc viure. Què et penses? Com et penses que vivia jo abans? Jo vaig ser de les últimes de la classe a tenir mòbil cap a l'any 2000. Per alguna raó, que mai he entès per què no me'n volíeu regalar cap. Tothom xatejava a la classe i jo era l'única que escoltava la professora ... i a sobre suspenia... o sigui que sé perfectament com és estar sense. Mare? Què fas? Estàs parlant amb mi, deixa el mòbil, no? A veure si seràs tu qui no sabrà viure sense ell. Mare? De què rius? Un meme? O sigui que mentre parles amb mi, mires xorrades al mòbil? Gràcies, molt amable (*silenci*). Doncs mira, no ho sé. Llegiré una mica, faré ioga, netejaré la casa... sortiré al balcó a prendre l'aire... potser a la tarda faig una mica de zumba amb un vídeo del Youtube... rentaré els plats del dinar... sí, zumba, ho vull provar, què passa? (*vibra el mòbil*) sí, sí, sóc aquí... on vols que sigui? És que... no estic tocant el mòbil, val? Només el miro i veig que rebo coses del grup de la família... mare, de què rius? Mare? Explica-m'ho, no? No, no toco el mòbil, no el toco però jo també vull riure. Què passa? Sí, ja ho sé, fins demà al matí he promès que no miraria el mòbil... podeu parar? Digues a la família que deixi d'enviar coses. Gràcies (*silenci*). Saps que he provat de fer caldo? Bé, no ho he provat, n'he fet! Ha sortit prou bo, només que n'he fet per a un regiment i estaré els deu dies que queden bevent caldo jo sola. També volia provar de fer croquetes, però em falten... mare, estic parlant sola! (*escolta la mare desconfiada*) ah, sí? què t'estava explicant? sí, sí, les croquetes. Per cert, saps que... ara què passa? Perquè no m'ho pots dir? Val, però que no miri el mòbil per una merda de promesa que he fet no vol dir que tu no em puguis informar! (*escolta la mare, desconcertada*) mare? on vas? què passa? mare?? perquè no paren d'enviar missatges la gent? que no veieu que no puc agafar el mòbil? mare?? (*agafa el mòbil*) però quants grups? tothom em parla, us heu posat tots d'acord? hòstia, només fa dos minuts que he dit que no mirava el mòbil fins demà al matí i ara tothom em parla? doncs que sapiguen que jo sóc forta, que no hi estic tot el dia enganxada com vosaltres! (*deixa el mòbil*) mare? on ets? què és aquest xirivarri del carrer? però que no podem sortir!! què collons passa? mare?? podeu parar que fins demà al matí no puc mirar el mòbil. M'he promès a mi mateixa i a ma mare, que no sé on coi és, que no puc mirar-lo!!!! MARE????!!!! (*surt per la finestra*) Ei, què feu? tothom a casa!! que esteu sonats? què foteu? mare meva, morirem tots!! què? com? de veritat? hòstia! que s'ha acabat el confinament?! merda, que no puc tocar el mòbil!! mare????? aquesta dona m'ha deixat aquí plantada, sense informar-me de res...

goita-la!! sí, sí, ja ho veig que marxés; apa, que m'ho expliques... però vols dir que va en sèrio? mare, jo no sortiria, de veritat (*està pendent entre el fora i la seva mare*) qui ho ha dit? no serà un meme d'aquests teus? el president del govern? mare, no surtis, de veritat?! mare!!! merda, però que no ho veus que aquests ens volen tots morts?? hòstia, pareu amb el mòbil!!! (*llegeix una notícia que li apareix a l'ordinador*) “el presidente del gobierno, desde su casa, ha anunciado que ya podemos salir y hacer vida normal”. Desde su casa?? desde su casa? per què no surt per dir això a fora les escales aquelles de la Moncloa? per què ho fa des de dins de casa? merda!!! mare, torna a casa, és una trampa!!! tothom a casa!!! morireu tots!! no, no puc agafar el mòbil, ho he promès!! merda, moriran tots... només quedaré jo. En tot el país només quedaré jo. Sola. Sola... a tot el país. Vaig a fer la classe de zumba. Adéu, mare.

INFODEMIA (DÍPTICO APOCALÍPTICO)

16.03.2020

Alejo LEVIS

Parte 1

¿Desde cuándo las peluquerías son un espacio de “ocio privado”? (...) ¿ocio privado? pues no sé, a mi me suena a esas cabinas de *strip-tease* donde la gente se— ¿no lo has leído? lo han justificado así ¡el gobierno! lo he leído... yo qué sé, en *El País* creo. Ya ¿bueno, pero no te parece sospechoso? ¿dejar las peluquerías abiertas con esa excusa? ¡precisamente las peluquerías! hombre, a ver. Mucha casualidad, no. A mí me parece un canteo. Coño, pero ¿tú no sabes que en la edad media en las peluquerías lo mismo te cortaban la barba y el pelo que te extraían muelas? ¿en la ESO no os enseñaron nada o qué? los barberos practicaban cirugías, amputaciones, enemas, arreglaban roturas, extraían piedras del riñón, trataban heridas, drenaban forúnculos, sacaban quistes, limpiaban oídos... ¿como que “y”? a ver, retrasao, ¿¡por qué estamos confía— confita— confi— NADOS!? —¡joder con la puta palabra!— ¡no coño, no! ¡¡para no contagiarnos no!! ¡¡para que no se colapsen los hospitales!! ¡porque no hay suficientes camillas, suficientes enfermeros! ¡joder, no lo ves! ¡necesitamos sacar profesionales de debajo de las piedras! el gremio de la peluquería, probablemente masónico, ha conservado ese saber ancestral a lo largo de los años, ¡y ahora han acudido a ellos para que salven a España! no sé si sabes... —no que coño vas a saber tú— que era común que la gente acudiera a hacerse una sangría ¡no, no de esas, imbécil! se creía que sacando el exceso de sangre se era más resistente ante las enfermedades. Se sumergía el brazo del paciente en agua caliente para que las venas resaltaran y poderlas ver mejor, luego el paciente agarraba con fuerza a un poste donde las venas se hinchaban y el barbero hacía una incisión en la vena elegida—cada una estaba asociada a un órgano— para que la sangre brotara y cayera. De ahí viene lo del tubo ese que gira con franjas rojas y que hay en las puertas de las barberías ¿hola? ¿estás ahí? no jodas, ¡no te pongas mal ahora que los hospitals están colapsados, coño! ¡no, a la peluquería tampoco! no sé ¡quizás eso sea el secreto mejor guardado, la cura de todos los males, el arca de la alianza, el AS bajo la manga, el secreto que los masones nos han escondido todos estos años y que sólo el Club Bilderberg⁷ sabía! no lo sabemos y no

---

⁷ Il Club Bilderberg, detto anche Conferenza Bilderberg o Gruppo Bilderberg, formato da figure di spicco dei settori dell'economia, della politica e della finanza, organizza annualmente

puedes ir a la peluquería sin salir, así que... ¡ni lo pienses! mira, iré yo a comprobarlo. Sí, si me envuelvo en plan momia con los rollos de papel higiénico que he comprado no creo que me pase nada. Tú mira Netflix o hazte una paja o algo. Luego te cuento.

Parte 2

¡Vengo de la peluquería! tranqui, tranqui, que sí, que sí, me he lavado las manos, ¿vale? joder, ¡qué paranoic@ estás colega! ¿te gusta el corte? ¿no me he pasado de corto, no? escucha ¡traigo respuestas! ¿estás sentad@? ya te dije que había gato encerrado en todo esto. No, no había sangrías, ni ritos masónicos... Como siempre la respuesta era mucho más simple ¿por qué dejan abrir las peluquerías? a que le corten el pelo, sí; y la barba, sí... y el bigote... pero ¿qué más? a leer el *Hola* del mes pasado, también... ¿qué más? (...) ¿a comprar mascarillas para el pelo? pero ¡si te cuesta el doble que en el súper! ¡que te timan! sí, te timan. En fin: a la peluquería se va básicamente a... ¡cotillear! ¡claaaro! ¿y qué es cotillear? ¡tradición oral! ¡la verdad sin filtros! la peluquería es el sitio donde históricamente se ha transmitido la sabiduría. ¿No lo ves? el gobierno nos quiere decir algo ¡y no lo puede hacer a través de los medios! ¿el qué? pues no sé, pero me estaban haciendo un masaje capilar –con mucho jabón ¡no te pienses!– cuando a mi lado oigo que la Carmen empieza a hablar de los *chemtrails*, ya sabes, las estelas que dejan los aviones y con las que rocían a la humanidad. Su hijo, que está de tercero de informática y con muy buenas notas, le dijo que ese “polvo inteligente” puede controlar remotamente un virus mediante tecnología 5G. Y no te lo pierdas, Wuhan, el foco del primer brote de la enfermedad, ¡fue la primera ciudad china en lanzar 5G! Y esto es verdad, que lo he comprobado. ¿Podrían haber implantado el Corona en la población china a través de vacunas obligatorias para activarlo después? no, no me respondas aún ¿como que *fake news*? ¿qué coño dices? mira, la Toñi, que es de confianza... joder, ¡la Toñi! ¡claro que la conoces, la del súper! por ahí pasa mucha gente y un día oyó a un guiri, que se aloja en el Hostal de la esquina, decir que en su pueblo hubo un extraño aumento de muertes por “vaporeo” de cigarrillos electrónicos. Le preguntó cuándo pasó eso. El chaval le dijo que en octubre de 2018. La Toñi –que es muy brújilla con estas cosas– se puso a buscar por Google ¡y encontró que esa fecha coincidía con el cierre del laboratorio militar de Fort Detrick, por riesgos de seguridad!⁸ ¿casualidad? pero ¡es que aún hay más! el *freaky* de la Julia –¿Santi?– leyó hace años un libro... –me apunté el nombre, espera– *Los ojos de la*

---

un incontro per discutere di temi globali. Nel 2005 lo scrittore lituano Daniel Estulin ha pubblicato il libro di taglio cospirazionista intitolato *Il Club Bilderberg*, in cui cerca di dimostrare la propria teoria, ossia che il Gruppo Bilderberg avrebbe lo scopo di influenzare le dinamiche socio-politiche internazionali per favorire i propri interessi.

⁸ Fort Detrick è un’installazione medico-militare dell’esercito statunitense situata a Frederick, nel Maryland, sede dello USAMRIID – United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases, principale centro americano per la ricerca sulle contromisure da adottare in caso di guerra biologica. Nell’agosto del 2019 nelle aree circostanti al centro alcuni soggetti riportarono danni polmonari che furono associati all’uso di sigaretta elettronica o prodotto svapo. L’istituto fu temporaneamente chiuso nella stessa estate del ’19.

oscuridad, de Dean Koontz, del 81⁹ ¡habla de la infección mundial provocada por un virus gestado en unos laboratorios! en la ciudad de Wuhan –¡¿hola?!– durante el año... ¡¡2020!! ¿que por qué el gobierno querría que supiéramos todo esto? ¿para no culparles a ellos de lo que está pasando? ¿para que nos distraigamos? quién sabe, pero... como decía Mulder¹⁰, “La verdad está allí fuera” y nosotros aquí dentro.

---

⁹ Nel 1981 lo scrittore Dean Koontz pubblica un libro intitolato *The eyes of darkness*, in cui narra di un virus creato in un laboratorio militare cinese all'interno di un programma di armi biologiche. Il thriller preannuncia che il virus Wuhan-400, questo il nome dell'arma biologica immaginaria creata dai laboratori cinesi, sarebbe stato usato attorno al 2020 per diffondere una grave malattia simile alla polmonite.

¹⁰ Fox William Mulder, è un personaggio della serie televisiva *X-Files*. La frase “la verità è là fuori” è lo slogan della serie.

UNA TEORÍA

16.03.2020

Gabriel OCHOA

Hombre de cuarenta y tantos; Skype con su madre.

Luis – Imagínate que no es verdad, que por un momento, no sé, vivimos en una novela de Ballard¹¹. Dime que no (...) no, no digas nada que te conozco. Estáis infectados de *fake news*. Infodemia le dicen. Todo el día viendo la televisión. Nos han comido el coco. Yo mismo, he bajado a la calle hace un momento y nada, no he visto nada, no creo que... nada, habladurías y poco más, pero ¿estado de alarma? es que es muy fuerte ¿sabes por qué se fue Teresa? porque sí, se ha ido (...) te lo debería haber contado antes, es que con todo esto, fue rápido, me dijo a principios de marzo que no funcionaba lo nuestro, que se iba con sus padres y... (...) sí, la hipoteca sigue igual, pero tenemos que arreglar los papeles, porque hay cosas que no son más claro. El ordenador, por ejemplo, desde el que te llamo, suyo. Me lo dejó porque el mío estaba en talleres y para el trabajo, ya sabes, tengo que estar conectado. Teletrabajo, hago teletrabajo. Espera que llaman a la puerta (...) nada, un vecino... el caso es que he leído antes una noticia... ¡de un periódico! sólo fuentes oficiales. Sí. No, no sirve una web que no conoce nadie, fuentes oficiales: *El Mundo*, *El País*, *ABC*, lo que sea que leáis... *El Levante*, sí, *Las Provincias*, también. Bueno, allí dicen que había Coronavirus. No sé cómo estará la cosa. Mira, abro el móvil. Espera que te enseñe la pantalla “China sospecha que el ejército de Estados Unidos pudo llevar el Coronavirus a Wuhan”¹² ¿qué me dices? de un periódico, oficial, eh (...) sí, esto... a ver, *20 minutos*. No es *El País*, pero lo lee mucha gente. Lo dan en el metro (...) pero déjame que te explique. Esto los americanos lo han lanzado, así, a lo loco, y luego ya vendrán las consecuencias.

---

¹¹ J.G. Ballard (1930-2009), scrittore britannico autore di romanzi e racconti distopici (*The Burning World* del 1964, *The Crystal World* del 1966, ecc.), riconducibile alla *New Wave* della narrativa fantascientifica degli anni '60 del secolo scorso e ispiratore del *Cyberpunk* sviluppatosi nella prima metà degli anni '80 del Novecento.

¹² Chiarire l'origine e la diffusione del nuovo Coronavirus spetterà alla storia. Dall'identificazione del fenomeno e dalla rilevazione dei primi casi, si sono succedute ipotesi più o meno affidabili ma comunque diverse e contrastanti: dalla diffusione incontrollata di un agente patogeno creato in un laboratorio di Wuhan, alla propagazione del virus portato dalla delegazione statunitense ai World Military Games, tenutisi a Wuhan nell'ottobre 2019.

Se arremanga como si tuviera calor.

Espere un momento ahora le digo (...) nada, que... sí, ha venido alguien, sí (...) nada, no te preocupes. Esto es una epidemia que se han inventado los americanos, o a lo mejor los chinos, vete a saber. Yo nunca me he fiado ni de unos ni de otros. Total, todo mentira, una gripe mal pasada y fuera. Así que lo que está haciendo Gran Bretaña tal vez sea lo mejor¹³. No vas a privar de su cervecita a la gente. ¿Qué vosotros no vais a bajar al bar? Yo no puedo porque tengo que trabajar y entregar dos informes del caso que estoy llevando (...) sí, el de las denuncias por acoso del magnate ese. No digas nada de eso que es confidencial mamá (...) yo ya sé que no hablas con nadie, pero es que hay que tener cuidado porque nos jugamos mucho. España (...) dame 2 minutos y acabo la llamada (...) que no te lo puedo decir mamá que es de trabajo. La persona que está aquí... (...) pues sí, lo que te decía, que el magnate este... lo del acoso no es verdad del todo. Él es un poco mano larga, pero no ha hecho nada que no haga todo el mundo. Ahora ya ni se va a poder tocar a la gente con esto del Coronavirus... (...) pero ¿te duele algo? ¿la garganta? ¿puedes respirar? pues nada. Se han inventado una pandemia para una nueva crisis (...) voy.

Una mano le pone un palito en la garganta; le están haciendo una prueba del Coronavirus.

¿33? 33 ¿quiere que haga algo más? (...) ¿cuándo sabré los resultados de la prueba? ¿mañana? ¿y si tengo el... virus? (...) ¿puedo decir 155?

Fin.

---

¹³ Il premier britannico Boris Johnson, a seguito della diffusione della pandemia, in un primo momento aveva deciso di non applicare restrizioni; aveva poi rivisto la propria posizione, imponendo misure fortemente restrittive verso la fine del mese di marzo del 2020.

CONDEMNÀ

16.03.2020

Maria RAMÍREZ MAGRINYÀ

Una Dona entre 35 i 40 anys es pinta les ungles dels peus mentre escolta i taral·leja cançons de bachata animadament. Fa trucades de forma repetida amb les mans lliures del seu mòbil que, després d'uns quants tons, acaben amb un "el número de teléfono al que llama no está disponible en estos momentos". Però ella porta hores intentant-ho. Dies. De cop i volta, una veu respon a l'altra banda del telèfon:

Veu en off – Servicio Público de Empleo Estatal, bon dia.

Dona – Sí, sí, hola. Bon dia–

La Dona, sorpresa deixa de fer la resta d'activitats de forma nerviosa: apaga la música, deixa el pinzell, agafa el telèfon mòbil, desactiva les mans lliures i se l'apropa a l'orella.

Dona – Pensava que aquest moment no arribaria mai– Sí, volia demanar hora per sol·licitar l'atur. M'han fet fora de la feina i no sé quan em podré reincorporar– Han tancat les oficines– Trucar abans? Porto trucant sense parar des del mateix dia que em van fer fora i no he aconseguit que ningú em contesti fins avui– D'acord, i com ho he de fer, doncs? Online. Online. Vostè sap, oi, que la web no funciona? Que està col·lapsada. L'estic actualitzant cada 30 segons des de fa quatre dies i res– Que ho intenti més. Clar, que ho intenti més? Si és tot el que faig des que estic aquí tancada! Mentre tothom fa classes de ioga online, birres per Skype, manualitats en família, cantar pel balcó, jo no em desenganxo del mòbil per assegurar-me que el proper mes no moriré de gana i vostè em diu que ho intenti més?! Ja ho sé que vostè està treballant i no es queixa. Si jo pogués treballar tampoc em queixaria– Vacances? Què diu senyora? De quines vacances em parla? Que m'han fet fora, que no tinc cap tipus d'ingrés des de divendres passat fins vés a saber quan! Haver estalviat? Però tu de què vas? De què m'estàs parlant? No tens ni idea. No tens ni puta idea. Jo, com moltes persones, no PUC estalviar. No és que no vulgui, és que NO PUC. Vivim al dia: vivim a la setmana, vivim al mes. Vivim al límit. Paguem lloguers, paguem factures, paguem els aliments que donem als nostres fills i això no ens ho han congelat. Jo no em puc permetre estar a casa. Ens esteu condemnant.

Silenci.

Ja ho sé. Sé que no és culpa de ningú i molt menys seva. Em sap greu haver-li cridat– Sí. Ho sento. L'entenc. Espero que vostè també entengui la meva desesperació, és la primera vegada que m'agafen el telèfon en quatre dies d'intentar-ho ininterrompudament i... Només pensar que no tindrè una altra oportunitat en 4 dies més... Perdoni. Sí, ho seguiré provant– Gràcies. Gràcies.

LOMBARDIA

16.03.2020

Jaume VIÑAS

A la sala de descans, Laila i Bruno; cadires, una taula, un telèfon sobre la taula; una màquina de begudes i café; tot està força desendreçat; a les parets, cartells de motivació, una llista de qui portava què al sopar de Nadal del desembre i alguna fotografia antiga de l'equip del centre; al costat de la porta, un dispensador de líquid desinfectant; una pissarra; a la pissarra hi ha escrit el següent missatge: “Che la forza sia con te”

Bruno – No han dit res?

Laila – No.

Bruno – Han deixat algun missatge?

Laila – No.

Bruno – Tenim bústia de correu brossa? Has mirat el correu brossa...?

Laila – Sí.

Bruno – I no han dit res?

Laila – No.

Pausa.

Bruno – Com pot ser que això no estigui contemplat.

Laila – Està contemplat però no hi ha manual. No hi ha pautes.

Bruno – He intentat buscar com es feia, però més enllà de fer-ho per edat o estat, no sé...

Laila – Malauradament no tenim gaires miraments. A la guerra no tenien temps per decidir. No dic que fos a dit, però casi.

Bruno – Els vells no, els joves sí.

Laila – Però d'una manera molt relativa.

Pausa.

Bruno – En teoria, qui té la responsabilitat?

Laila – No ho sé. Intueixo que la directora ho hauria d'aver delegat amb els caps de planta o els caps d'especialitat. Però ella ha marxat a la casa del poble i allà no té internet.

Bruno – Irresponsable...

Laila – No exactament. Ella s'havia agafat les vacances. Tot això l'ha enganxat allà. En realitat ha fet el més prudent, no moure's.

Bruno – L'has trucat, oi?

Laila – Sí, l'he trucat jo, els caps de planta i tot el puto hospital. Es veu que tampoc té cobertura.

Bruno – Potser és veritat.

Laila – El què?

Bruno – Quan marxava de vacances sempre deia “no intenteu trobar-me que no ho aconseguireu”. Deu tenir una casa de rics d’aquestes que estan a prendre pel cul.

Laila – No ho sé.

Pausa.

Bruno – Vols una Coca-Cola?

Laila – No.

Bruno – Doncs jo sí. M’està a punt d’explotar el cap. Crec que em mereixo una Cola-Cola.

Laila – Doncs fote’t una Coca-Cola, a mi què m’expliques.

Bruno – Suposo que se’m permet que estigui una mica nerviós. Suposo i espero que se’ns permeti perdre una mica els nervis col·lega. Porto dues setmanes amb la cara aquesta de preocupat però que a la vegada se m’ha de notar que en tot hi ha una mica d’esperança. Un putó mig somriure de merda amb el front arrugat, que em dóna migranya, un... Què estàs fent?

Laila borra el missatge de la pissarra i dibuixa una ratlla al mig per fer dues columnes.

Laila – Per algun lloc hem de començar.

Bruno – Ni de conya. T’he dit que no ho penso fer.

Laila – És la teva feina.

Bruno – La meva feina és salvar vides no fer columnes! Hòstia puta... Jo em pensava que començaria passant consultes, ara unes visites, potser d’ajudant en alguna operació. Jo no estic preparat Laila!

Laila – Has acabat?

Bruno obre la Coca-Cola i se la pren d’un glop.

Bruno – Doncs va. Segueixo pensant que ens hauríem d’esperar, que això no és responsabilitat nostra.

Laila – No hi ha temps tio! Ho entens? Si el Ministeri no ens ha donat pautes, si la gerència tampoc ha sigut clara i el Joan ens ha dit literalment “feu el que creieu convenient”, ens toca a nosaltres. No importa el temps que portem a l’hospital. Cada segon que perdem donant-li voltes és un pacient més que es queda a fora, així que deixa’t d’hòsties.

Laila li posa davant dels nassos els expedients de dos pacients. Laila a la pissarra escriu els noms de Pablo i Federica.

Laila – Quin edat té el Pablo?

Bruno – 63. Segueix a l’UCI. S’està recuperant amb pronòstic favorable. Després de l’operació la doctora va dir que amb un parell de mesos podria tornar a casa. L’infart va ser fort, però se’n sortirà.

Laila – Però necessita estar dues setmanes més a l’UCI i quatre setmanes més a planta.

Bruno – Té dues filles. Totes dues de 23 anys. Són bessones. No s’han mogut de l’hospital en tots aquests dies. Van a casa a dormir per portar-li coses a la seva mare. Diu que no es vol moures de la sala d’espera.

Laila – Posa que és fumador.

Bruno – Això ho apuntaràs?

Laila – Se t'acut un altre mètode?

Bruno – Perdona.

Laila – Va Bruno... Ho hem de tenir en compte, res més.

Bruno – Doncs posa també que té el fetge a rebentar i que menja carn vermella 4 cops per setmana.

Laila – Coneixes la seva situació? Vull dir, si la seva feina... si la família...

Bruno – Tenen pasta, si és el que em preguntes.

Laila apunta el símbol del dòlar a la pissarra.

Bruno – Però el que és important és que té pronòstic. Els mals hàbits ja els canviarà. I que no estem parlant d'un home de 90 anys. És un pare de família que ha tingut mala sort.

Laila – A l'historial diu que va tenir un altre infart fa 8 anys. Als 55.

Bruno – Sí.

Laila – I no va canviar els hàbits.

Bruno – L'estàs jutjant?

Laila – Doncs mira, sí. És exactament el que hem de fer. Sé que és el teu pacient però intenta agafar-ho amb una mica d'objectivitat. Alguna cosa més?

Bruno – No sabia dir-te. Que és bon tio. El vaig conèixer quan acompanyava a la doctora amb les visites.

Laila – Vas estar al quiròfan?

Bruno – Sí. Ens va explicar un acudit abans de l'anestèsia.

Laila – En serio?

Bruno – Sí. Molt dolent. Diu...

Laila – No me l'expliquis.

Bruno – Van programar l'operació quan tots encara fotien conya i es pensaven que aquí no arribaria, que aquí això no passaria.

Laila – Els experts que assegurin que saben el que s'ha de fer en situacions en les quals ningú sap què s'ha de fer, normalment, no saben què s'ha de fer. Perquè ningú ho sap. Perquè no ha passat. I ens pensem que tenir una plaga de pesta o de tubercolosis avui dia és impossible. Tenint telèfons que et poden arribar a dir el color de la merda... com ens podria passar...? doncs ja ho veus. Tothom boig col·leccionant rotllos de paper de vàter. Almenys això ha posat a tothom al mateix lloc.

Bruno – Què vols dir?

Laila – Doncs que sembla que persones com el Bill Gates no caguin. I amb els papers de vàter ocupant les portades dels diaris, doncs suposo que ens haurà quedat clar que ell, Brad Pitt, la Merkel i el gilipollas del Berlusconi, també caguen.

Pausa breu.

Laila – Perdona, estic molt cansada.

El Bruno li porta una Coca-Cola.

Laila – Merci.

Laila se la beu.

Bruno – Saps? El pare del Marco va morir la setmana passada.

Laila – Es va infectar?

Bruno – No. De vell. Va morir de vell. Van haver de fer un enterrament reduït. El tio

fins i tot es va plantejar de no anar-hi. Ell sabia que l'endemà havia de tornar a ser aquí. I mira'l. Acaba d'enterrar son pare i segueix portant llits amunt i avall. És com que tot això li ha robat el protagonisme al seu pare, saps? Em deia que... com si la seva mort fos menys que les altres, no ho sé.

Laila – És bon tio, el Marco.

Bruno – Si els polítics s'ho haguessin agafat *en serio*, si la gent fos...

Laila – No en traurem res fent això.

Bruno – Com es diu la teva pacient?

Laila – Federica.

Laila apunta "Federica" a la pissarra. En Bruno es disposa a llegir l'informe.

Bruno – És que alguns pacients li deien al Marco, et parlo de gent jove, gent que només està passant una puta grip, li deien al Marco: "Estic fatal! Estic deprimit! L'he pillat" i no sé quines merdes. E el tio acabava de perdre el seu pare, saps?

Pausa breu. Bruno llegeix l'informe.

Bruno – Ho havia de dir.

Laila – Tranquil.

Bruno – Què li passa?

Laila – Portava anys a les llistes. Ahir a la nit van trucar que havien trobat un cor per a ella.

Bruno – I no fuma.

Laila – No.

Bruno – Tampoc beu.

Laila – No. El cor amb el que va nèixer senzillament és... una mica més dèbil. És com si al seu cor se li estiguessin acabant les piles. Ja saps el que un transplantament suposa...

Bruno – UCI i planta. De dos a tres mesos.

Laila – I no tenim llits per a tots.

Bruno – No.

Laila – I les probabilitats ja les coneixes.

Bruno – Però ella té dret...

Laila – Sí. Té dret. Surti bé o no, hauria de tenir dret.

Bruno – Doncs... em sap molt greu però... crec que hauríem de fer com el que feien a la guerra. Si el pronòstic del Pablo és bo, ha superat l'operació i està responent bé, hauria de ser ell qui es quedi amb el llit no? I el cor, portser es pot aprofitar en un altre país.

La Laila li ensenya al Bruno la data de naixement de la fitxa de la Federica.

Laila – El seu pare és a la sala. El seu altre pare estava a Espanya de viatge de feina i no sap si podrà venir. Em sembla que el doctor Piero ja haurà acabat. No ho puc fer, Bruno. Potser algú amb més experiència sabrà prendre la decisió.

La Laila es posa una mascareta i guants. Surt. En Bruno agafa el retolador i apunta a la pissarra, a la columna de la Federica, la seva edat: 9 anys.

Maria CASELLAS

Monòleg per a una filla de 39 anys; a casa del seu germà.

Filla – Podem trucar-hi. Podem no trucar-hi també, però ens donen l'opció. El papa diu que sí que hi vol parlar, amb la psicòloga. Nosaltres podem decidir, però està molt bé que ofereixin aquest servei; i que ell hi vulgui parlar també. El doctor Jabardo m'ha ensenyat les radiografies; i m'ho ha explicat molt bé. Es veu ben bé la taca. No s'ho inventen. Es veia el pulmó negre i unes taques més clares a la part de baix. No eren gaire grosses. M'assec un moment. Necessito seure. Ara trucaré al Joan, que encara no hem parlat des que he tornat de l'hospital. El truco i dinem. Vés dinant, tu; i després, si vols, decidim això de la psicòloga i li truquem abans d'anar a veure el papa... ara hi ha la mama, podem anar-hi a mitja tarda ben bé... abans no ens deixaran entrar, ja ho saps. Tenim més guants pel Joan? i mascaretes? ho dic per si després va a l'hospital... mira, millor que no vingui, de fet... el doctor Jabardo diu que a la tarda li faran una altra prova. L'aire és dens, la llum es torna tènue. El sofà és de pell marronosa, gastada i està ple a vessar. Som molts els que ens hi hem assegut... Necessito treure'm la mascareta, necessito respirar... però no em puc aixecar... com si el sofà marronós se m'arrapés al cos i la seva pell gastada en devorés... les taques eren molt petites. T'hi havies de fixar per veure-les. No pot ser que una cosa tan petita pugui amb algú tan gros com el papa... ell sempre ha estat el gran, el fort, qui ens gronxava entre els seus braços, qui abraçava la mara, qui ens instruïa i ens cuidava... alt, robust... però per què parlo en passat? el virus no mata, diuen. Només a una part de la població. Taques blanques, diminutes... contra un roure; un roure? què dius? que si em trobo bé? (...) clar que em trobo bé!!! no sóc jo la que tinc febre!!! (...) perdona, perdona... ho sento... vés dinant, sí... jo no tinc gana... la psicòloga semblava una noia maca. Què deu tenir 20 anys? (...) el doctor Jabardo ens ho ha recomanat; i si ho diu el metge, ho hem de fer... població de risc... el papa caminava, feia esport, mai ha fumat, no beu... és una persona sana, no pot ser població de risc... només té 65 anys! i aquelles taques... taques com a corcs que s'enganxen a les soques.

EL APLAUSO

17.03.2020

Jorge NARANJO

Interior. Un piso cualquiera de una ciudad cualquiera. Noche. El Personaje mira la pantalla de su teléfono. Y habla:

Personaje – Hey, ¿cómo estás? Según tu perfil de Instagram, parece que bien. He visto que sales todos los días a las 8 para aplaudir... Te pega... siempre te han pegado estas cosas.

Pausa.

Bueno, no sé si tienes muchas ganas de verme o no, pero vamos... Si no tienes ganas, con parar el vídeo ya lo tienes resuelto... Pero, a ver, que si no lo paras, mejor... Hace tiempo que quería hablar contigo y como ahora es imposible hacerlo en persona, y no me coges el teléfono, he pensado que esto podría servir.

Pausa.

Supongo que lo lógico sería empezar pidiéndote perdón. Perdón por haber sido un capullo cuando tú seguías muerta de miedo por tus historias de antes. Por haber sido niño y haberme olvidado durante un rato que tenemos más de cuarenta años y esto no nos hace invulnerables, sino más bien, todo lo contrario. Y por no haberte cuidado como merecías...

Pausa.

Pero yo también tengo miedo... Y después de una semana encerrado en mi casa vienes a mi cabeza una y otra vez, como una bomba, como un virus precioso que se ha quedado a vivir en mi cabeza y en mi sangre, que me acompaña cuando pongo una serie, abrazo la almohada o hago deporte en dos metros cuadrados...

Pausa.

No sé cómo lo llevarás tú. Al menos tienes a tu perra, y eso te servirá para pasear varias veces al día. Yo tengo lejos el Carrefour, así que ir a comprar se ha convertido en el momento más excitante de mi vida. Ya sabes que no sé organizarme, así que todos los días necesito alguna cosa nueva. Igual que antes sentía que todos los días necesitaba algo de ti. Aunque eso no ha cambiado.

Pausa.

Personaje – Por eso te mando este vídeo ahora. Porque ya no nos quedan opciones...

Pausa.

No sé si lo sabes, pero desde hace una semana estoy totalmente aislado en un piso, solo, sin familia, sin niños, sin mascotas, incluso casi sin vecinos. Ni ganas, también te lo digo, estoy mejor de lo que quiero en este puto aislamiento obligatorio. Pero a veces pienso que, si algún día me resbalase en la bañera y me partiera la cabeza, no habría nadie que se enterase jamás. Y me podría pasar la cuarentena desangrándome e inmóvil en el baño, escuchando tus aplausos de las ocho de la tarde a los sanitarios y a algún capullo cantando

“Resistiré”. Como si de verdad fuera tan difícil resistir y quedarse en el sofá viendo series y haciéndose pajas hasta que pase todo. Cuando lo REALMENTE difícil es amarse a muerte y no tener la certeza de que nos volvamos a ver.

Pausa.

Yo ya sé que tienes tanto miedo que salías corriendo desde antes de besarnos. Sé que estamos tan solos que nos necesitamos a pesar de las neuras. Sé que hemos follado mejor de lo que necesitábamos y menos de lo que queríamos. Por eso te pido que, cuando pase esto, volvamos a vernos. Y empecemos de cero. Porque si esta sociedad está dispuesta a resetarlo todo, por qué nosotros no vamos a ser capaces de dar un golpetazo en la mesa y decirle al amor que es lo único que tenemos, lo único que nos queda. Y lo único que hace que nos echemos de menos.

Pausa.

Piénsatelo. Y ya me dices algo...

Pausa.

Voy a sacar la basura. Son casi las ocho. Y creo que, si me coloco en un buen sitio en medio de la calle, quizás consiga distinguir el sonido de tus palmas... Y te sienta cerca. Y te escuche en la distancia. Y de pronto entienda que el único virus que tengo dentro se llama como tú. Y ese no me lo quiero curar nunca.

BON NADAL

17.03.2020

Ariadna PASTOR SANEGRE

Una família reunida al voltant de la taula. Restes d'un gran tiberi. Al mig de la taula torrons, polvorons. Cava i copes.

Filla – (s'alça i aixeca la copa) Bon Nadal, família!!!!

Tots brinden, contents.

Àvia – Semblava que no hi arribaríem, però mira!

Pare – Clar, dona, han estat més mesos dels que pensàvem, però ens n'hem sortit!

Sona el timbre. La Filla s'alça i va a obrir.

Pare – Quines ganes tenia de deixar de fer pilates cada dia...

Mare – Ai, sí, jo des que s'ha acabat el confinament que no he tornar a fer manualitats, encara tinc les mans resseques de l'aiguarràs!

La filla torna a taula.

Mare – Venien a cantar nadales?

Filla – No, eren els nens de “truco a trato”.

Pare – Ai, vaig a treure les castanyes del forn!

Mare – I això em recorda... (*treu tot de llibres embolicats de sota la taula*) Feliç Sant

Jordi!

El Pare torna amb les castanyes a una mà i les roses a l'altra.

Pare – (*repartint roses*) Igualment!!!

Àvia – Ah, és per l'aniversari...?

Filla – Per cert, me'n vaig a la parada amb els del cau.

Pare – Què veneu, llibres o castanyes?

Filla – Petards!

Pare – (s'alça de cop i marxa esperitat) Osti! Les coques!

Se sent una traca fora.

Àvia – Que ha guanyar el Barça?

Filla – No, iaia, és Sant Joan.

El Pare torna.

Mare – Nena, vindràs després a ajudar-me a fer la salsa dels calçots?

Pare (s'alça de cop i marxa esperitat) Osti, vaig a fer la brasa!

Filla – No ho crec perquè sortim per festes de la Mercè, i després hem organitzat un autocar per anar a veure els falles...

Pare – (*que torna a entrar amb els calçots a la mà*) Per cert els del gimnàs volen fer la carrossa del Coronavirus, jo ja els he dit que seran totes iguals...

Àvia – La carrossa dels Reis Mags?

Filla – No, iaia, la de Carnestoltes!

Mare – Però si Carnestoltes és l'únic que vam poder celebrar!

Filla – És el de l'any que ve, que l'han avançat per si de cas...

Sonen les campanades.

Mare – Ràpid, porteu el raïm!

Àvia – Ja...?

Filla – Ja ho tindrem fet, iaia. “Más vale pájaro en mano...”

La família menja el raïm mentre sonen les campanades i es feliciten l'any.

SÍMPTOMES

17.03.2020

Gemma SASTRE

Davant de càmara, com si parlés amb la seva parella.

Mira carinyo, jo t'estimo i ho saps, però quinze dies són molts dies, i això si no es converteixen en més, cosa molt probable. El que et vull dir és que haurem de prendre mesures preventives perquè la nostra relació no es vegi afectada, perquè només portem cinc dies, tres hores i cinquanta-tres minuts aquí tancats i crec que estem entrant en zona de risc, així que és millor prevenir que no fer servir antivirals. Encara que no sortim de casa, la higiene és igual d'important, així et demano per favor que et treguis aquest xandall, que al final caminarà sol, et dutxis i et rentis els dents. No val que et rentis les mans i ja està, perquè cada vegada que t'oloro em falta l'aire i m'entra una tos seca que no vegis... que ni amb màscares ni bosses al cap... i a més tenint en compte que no pares d'entrenar amb el gym virtual aquest, que no acabo d'entendre quina febre t'ha entrat ara amb això, si pagues quota al gimnàs i no hi vas mai... i està bé que obris les finestres per ventilar però no és suficient carinyo, a més si les obres tanca-les en algun moment, perquè sinó sempre ho he de fer jo i amb el temps que està fent agafaré una pneumònia. La competició aquesta que us heu muntat al grup de whats de la colla, recreant escenes de Disney, és entranyable, però si fas servir "l'alfombra" et demano que la deixis al seu lloc i ja que estem, potser seria millor que fessis playback perquè amb la dèria d'aprendre a tocar la guitarra en tinc més que suficient. Mira que els primers dies aquestes coses eren asimptomàtiques, però ja no puc més! Vull estar SO-LA! M'agradaria seure al sofa i triar el que vull veure sense haver-ho de pactar o preparar-me qualsevol cosa per menjar, el que vulgui, quan vulgui, sense haver-ho de parlar. Només necessito una mica de distància i no en tinc prou amb un metre o dos o anar sola a comprar, així que... (*treu un rotllo de paper de vàter i desenrotllant-lo...*) DIVIDIM LA CASA! Així el virus no podrà entrar, perquè em fa por que això nostre no es pugui curar i necessitem d'un psicòleg per poder-ho afrontar. Encara no sé ben bé quina és la millor divisió... et pots quedar el dormitori i jo la sala d'estar o a l'inrevés, i per la cuina i el lavabo podem pactar un horari. L'important ara mateix és entrar en quarantena i si ens trobem a faltar ens enviem un whats, videotrucada o fen un skype, potser des de la finestra al balcó ens podem parlar i sinó segur que a les 20h aplaudint ens podem trobar. Estem d'acord? Així que... amb què et quedes?

NO HAY MAL...

18.03.2020

Virginia BURGOS

Desempleada – (*busca ofertas de empleo en el portátil*) Esto es la hostia, hay más ofertas de empleo que nunca. Yo alucino. Hijos de puta cómo aprovechan. ¡Hala! Cajera. A pillar el virus to dios. Si te juegas la vida, tienes curro. Por 1.200€. Coño. 1.200... Pues escribo (*escribe*) Ea. De cajera... tocando a gente todo el día. Y tocando dinero, que eso va de mano en mano... Y las cosas, que la gente las toca y las deja y las vuelve a tocar. Con lo que yo me toco la cara. La mierda de responsabilidad y de productividad... Que soy una oveja, joe. Yo pa' qué escribo... Que no (*clica con insistencia*) ¿Esto no se puede eliminar? Con decir que no si me llaman... Y que aprendan. Coño.

Recepcionista... ¿Estando confinados? Yo no entiendo nada... Quién va a venir a España a un hostel ni a nada estando cómo está la cosa. Que así visto es un chollo... (*coge el teléfono*) seis, quatro, seis... ajá... (*espera*) Hola... ¿Sí? Hola, llamaba por la oferta de trabajo. Eso es. Sí. Espero. Hola. Mire llamaba por... eso es. Yo Inmaculada, encantada. Pues inmediata, aunque no sé cómo lo vais a hacer con esto de... Entiendo. ¿Entonces la entrevista sería presencial? Ajá. Sí, sí, iría. Claro, claro, el miedo... vamos es comprensible, pero yo es que lo necesito y... (*anota*) estupendo. Perdone, ¿número? De acuerdo. Pues a las 8 estoy ahí.

Cuelga. Teclea en el ordenador.

Có-mo lle-gar a Mén-dez Ál-va-ro. Mierda.

Llama por teléfono.

¿Hola? Mire acabo de llamar para la oferta de empleo de recepcionista, he hablado con Miriam. Gracias. Hola, Miriam, mira llamaba porque estoy viendo cómo llegar a la oficina y andando tengo una hora y media y como no hay transporte... ¿Habría posibilidad de que la entrevista fuera un poco más tarde? Entiendo, entiendo. Bueno, pues a las 8 estoy ahí. Muchas gracias, ¿eh? Y perdone la molestia.

Cuelga.

Con su puta madre. ¿Y yo qué me pongo? Nah, qué más da... Si voy a llegar sudada como un pollo.

Vuelve al ordenador.

Animadora infantil... ¿Animadora infantil? ¡Online! La rehostia. Voy a hacer el canelo en streaming por... 7 euros la hora. Claro que sí. Que se disfrace de payaso tu padre. La gente está fatal... ¿Monitor de Karate? Online. Entre el virus y la posmodernidad... Monitora con francés muy alto. Pues me da que no se refiere al que yo domino. Inglés. Inglés. Alemán... coño, ¿hay que ser bilingüe para todo o qué? Database administrador...

EL SISME

18.03.2020

Noemí JANSÀ

L'espera tensa. Com la dolça, però a l'inrevés. El confinament n'és gairebé una anècdota. El que costa és el compte enrere, l'espera del primer símptoma, de la febre, de la tos, de la confirmació del contagi.

Un 70% de la població en quedarà afectada, segons el que anomenen fonts oficials. Traducció, tots ens contagiarem. Més ben dit, tots ho estem. No pot ser d'altra manera. El virus va arribar sileciós, amagat entre nosaltres. Incauts hi van coexistir, ignorants i cecs, vam acceptar-ne el contagi.

Som el perill per nosaltres mateixos, més llops que mai. Un batec latent d'infectats, a punt per a l'erupció.

El confinament té avantatges. Ara miro el cel. Hi bado. El veig canviat, diferent. De primer vaig pensar que era el silenci. Era la buidor, l'absència de formes geomètriques, d'encreuaments dels camins blancs cap a llocs llunyans. Ja no n'hi ha, d'avions. A vegades sembla que tampoc ocells. Hem deixat de volar.

Pertany a l'altra vida, a l'abans de. A la realitat pretèrita.

Hi penso sovint en la percepció del canvi, en la consciència de la transformació. La perspectiva del temps ho fa fàcil, però ara és el que vivim, retransmetem en directe. Som conscients de ser els protagonistes del sisme?

En van ser els nostres avis? Conscients de què la nausea que avançava pel sud els estrenyia, s'arrapava als seus cossos, de què els ofegaria? Que la llibertat, l'aire, la vida, serien un miratge?

L'avi era a ball de festa major quan va saber-ho. L'horror. La guerra. Van continuar ballant, fingint una realitat que ja no existia, una vida caduca.

Recordo una imatge d'Hiroshima, deserta, ruïnosa. La ciutat després de. Hi destacava un edifici, encara de peu enmig de la destrucció. Del que n'havia estat la cúpula, el punt més alt, només en quedaven els nervis, retorçats, rovellats, un estrany homenatge al terror. De petita, quan mirava la fotografia, em preguntava perquè ningú no havia buscat refugi en aquella cúpula, com si aquella mitja esfera, de la que només en quedava l'esquelet, l'hagués pogut salvar.

Vaig veure una filmació d'Hiroshima, de poc abans de la bomba. Una d'aquelles pel·lícules en blanc i negre, de moviments ràpids i cares somrients. Una ciutat com qualsevol altra. Les dones amb vestits orientals. Els homes amb barret i trajo, que deia l'avi. Hi surten nens, tramvies, repartidors de llet. També coloms, engabiats, pobres, ells que haguessin pogut volar.

Mitges esferes protectores. A totes cases, a tots els pobles, desinfectats. Quin futur més funest seria.

Malgrat que pessimista, espero també el senyal. L'inici del desenllaç. Infectada d'optimisme per maleïdes pel·lícules americanes, espero el final feliç. Clar que cap no va preveure l'abast de la ruïna humana. L'egoisme de la societat de l'opulència, la baralla per un paper de vàter. Les imatges que fan fresa. I és que en el fons, potser l'extinció és la resposta.

TELEASISTENCIA PSICOLÓGICA

19.03.2020

Esther LÁZARO

Él/Ella está sentadx delante del ordenador con los auriculares puestos y realiza una videoconferencia.

Hola, buenas tardes (...) ¿Se me oye? ¿Se me ve? (...) Sí, yo sí (...) Sí, así es (...) De acuerdo (...) A mi padre (...) Nada, ha sido todo muy rápido. Lo ingresaron el jueves, el viernes lo subieron a la UCI, y el martes ya... murió (...) No, si mi padre no era mayor, tenía cincuentaicinco (...) No, ninguna patología previa; muy sano, es un hombre muy atlético. Era (...) No, vive con mi madre. Vivía (...) Pues no lo sabemos, porque como ella no tiene síntomas, no le hacen la prueba (...) Pues yo no, yo no lo entiendo. Quiero decir, si han estado durmiendo en la misma cama hasta hace seis días, seis, es muy probable que se haya contagiado. Y aun así... Parece que hay accesos vip para las pruebas (...) Espero que sí y que lo amplíen, porque seguro que hay mucha más gente infectada que la que dicen. Claro, si no hacen pruebas, las cifras no son reales (...) Sí, sí, si ya se ha bajado la app y hará el seguimiento y toda la pesca (...) No, yo me encuentro bien (...) No, hacía unos días que no nos veíamos, con todo esto del confinamiento... (...) No, antes. Quizás, bien bien..., cuatro o cinco semanas... (...) No, claro que nos llevábamos bien, pero no vivimos en el mismo barrio y... y yo trabajo también los fines de semana y... Y quizás sí que podría haber encontrado un hueco algún día para acercarme a verlos, pero es que no piensas que... que... ¡joder, que hablé con él por teléfono el lunes pasado y estaba bien! (...) Tenía tos, pero estaba bien, no tenía problemas de nada, mi padre, estaba sano (...) Pues... sí, pero no. Porque, leches, no nos pudimos despedir en condiciones. Él con el respirador, ya inconsciente, mi madre y yo con la escafandra esa... A mi hermana no la dejaron ni entrar, porque es diabética (...) ¿Ah, sí? Pues ya te contará ella, cuando habléis ¿Y con mi madre también está previsto que contactéis o...? (...) Ah, vale. A ella le haría más falta que a mí, me parece. Está mucho más tocada. Normal, claro. Y esto del entierro le ha afectado todavía más. El entierro no, la incineración, quiero decir (...) Porque mi padre quería que lo enterraran en el nicho familiar, que montáramos un velatorio al estilo... de los de antes. Con comida, bebida, toda la noche despiertos... (...) Mira, cada cual tiene sus manías funerarias, ¿no? (...) Pues ya está. Para él era importante eso, siempre nos lo había dicho, y a mi madre le ha sabido muy mal no poder cumplir su último deseo... Y que sólo estuviéramos allí nosotros, con la de amistades que tienen mis padres. ¡Y mi madre encabezada con la distancia de seguridad! ¿Tú te crees? En un momento como aquel y que sobretodo sobretodo no nos abrazáramos, no nos acercáramos, no nos consoláramos... (...) Ya, ya me lo supongo que es por eso, que le ha cogido como miedo a que nos podamos contagiar y acabar como mi padre, pero... ¡Hostia, yo necesitaba un

abrazo, un poco de calor humano después de toda esta m—... cosa, hostia! (...) ¿Qué quiere decir que cómo me siento ahora? ¡¿No está claro cómo me siento?!

EL PRODUCTO ESTRELLA

18.03.2020

Alejo LEVIS

Publicista – ¿Sabéis de quién fue la idea de que un perrito fuera la mascota de una marca de papel higiénico? ¡Mía! ¡Boom! Tuve la inspiración un día de resaca, cagando en mi loft. Se me había acabado el jodido papel higiénico, alcé la vista y mi perro Tommy estaba ahí delante mío mirándome a los ojos fijamente, como si me quisiera decir algo, y pensé: “Joder, ¡cómo molaría poderse limpiar el culo con esa piel tan suave!”.

Así pude conseguir que el *target* vea el papel con el que se limpia el culo como algo “kuki”. ¡*Impossible is Nothing, Yes we Can, Just Do it!*

¿¿Cuál es el producto estrella de la crisis del Covid-19?? ¿Un robot de cocina? Nop, ¿Un palo selfy? Nop, ¿Un altavoz inteligente? Nop. ¡El *fuking* producto estrella es el puto papel higiénico, joder! ¡*Yeah!* ¿Creéis que es casualidad? Nop. ¿Que hay una lógica detrás de esto? Nop. ¿Que detrás hay un elaborado plan de marketing? ¡*You Win!* Pero ¿quién ha sido el *Boss* que lo ha hecho posible? *Yeah*, lo habéis acertado, dos puntos. Aunque para ser justos yo sólo soy un humilde transmisor, que recibe *inputs* del cosmos o dios o *whatever*, y luego cobro por ello. Nada más. Y os preguntaréis: Joder, ¿cómo este *winner* ha conseguido tanto *engagement* con un producto de mierda –nunca mejor dicho– como papel toilette? Lo reconozco, ¡me gustan los *challenge!*

La clave está en un concepto que nació con los teléfonos móviles: FOMO (*fear of missing out*), o sea temor a perderse algo, a no estar *IN*. Cuando le propuse a mi cliente que vaciara las estanterías de los supermercados pensó que la fiebre me había subido. Pero yo sabía que teníamos a favor el mayor *value* que pueda desear un publicista: ¡EL MIEDO! Ese tipo de Miedo al “qué pasará si me falta lo que otros tienen”. Si ves que la gente está comprando *toilet paper* piensas que es por algo, ¿no? Y que si no lo tienes vas a estar en la mierda –y nunca mejor dicho–. Suma eso a que los momentos de estrés hacen que seas más *emotional* que *rational* al comprar. Sabemos que los súper no cerrarán, así que ¿por qué la gente compra todo el papel que puede en una sola compra? Pues ¡porque no hay nada como una estantería vacía para desatar la euforia consumista! El cliente no quiso retirar el producto que ya tenían los súper. Pero, ¿sabes qué? No hizo ni falta. Los paquetes de papel higiénico, por su volumen, ocupan muchísimo dentro de un supermercado, por lo que nunca hay demasiadas unidades, ¡y eso hace que enseguida se acaben! El hueco que deja libre lleva a la gente a pensar que va a escasear y eso genera ansiedad, ¡y ese sentimiento de escasez es lo que desata la euforia! ¡Lo que convierte en objeto de deseo cualquier cosa! Sí, joder, sí. ¡Incluso un rollo de papel chungo sin ningún *glamour!*

El siguiente paso es subir el precio, claro, y ya estoy barajando la idea de lanzar ediciones limitadas de papel toilette para incrementar la percepción de exclusividad. ¡Pepe!

ecológico de quinoa con la fecha de inicio del Coronavirus impresa, con aloe vera y microfibras antivirus, ribete derado, firmada por Antonio Banderas, con el aroma de un pedo de Shakira...! Dios, ¡¡las ideas brotan sin freno de mi cerebro!! ¡Pim pam! ¡Pim pam!

SENSE TÍTOL

19.03.2020

Alex LLONCH

Plorin adeptes de l'aire i el Sol, plorin amb desconsol. Comptin els minuts i esbufeguïn amb resignada reclusió. Aplaudiu-vos per l'abúlia compartida, espereu el repic de la cassola i aleshores brameu, escapceu els estris contra el metal i esquinceu-vos la gola contra el monarca. Més fort, més fort, que hom diria que el Felipó no ens sent. Estem d'enhorabona, tots plegats. Després de tanta sotragada i aldarull per fi hem resolt l'enigma d'allò que ens uneix. La pandèmia, amb P de Puto Ploramiques Poruc Patint Porta-tancat. L'amor deu moure muntanyes, ni ho nego ni m'atreveixo, però la por ens engarjola a casa i ens indueix a comprar paper de vàter. Aleshores no queda ningú per moure les muntanyes, i si ningú mou les muntanyes, l'instint de supervivència floreix alegre entre els dos metres que ens separen del 3/24. Pobre Greta Thundernosequè, mira que ens ho pregava rere aquella carona; tan plena d'il·lusió, ràbia i asperger. Maleïts siguem per matar profetes de bona voluntat. Mira que n'arriba a ser d'important el canvi climàtic, furtant-nos el gel i esllanguint-nos els ossos polars. Maleïts siguem per equivocar-nos tant. Llença la pell de plàtan al marró, llença-el-plàtan-al-marró, porc. Quan era petit, d'açò fot anys, entrí a casa d'un bon amic de pares progres. Vaig obrir l'armariet de la brossa, que acostumava a raure sota la pica per raons que desconec. La imatge fou terrible per un cap virginal. Jo i el meu suc, cara a cara amb un desgavall de deixalles de tots colors. Sempre he estat un nano molt educat, així que vaig esperar que la mare sortís de la cuina per llençar el suc aleatòriament, tot amagant-lo al fons de tot per esbandir-me la culpa. Pròfug de l'escarni, ocell de gàbia daurada, caòtic i bondadós. La por no mou muntanyes, ens allunya d'elles mentre les obagues emmudeixen, i, aleshores, escrivim poemes planyent-nos d'enyor per les carenes que no vam moure quan podíem.

MATANT MOSQUES A CANONADES

19.03.2020

Roger SIMEON

Una habitació; sensació de pesantor, de nervis; un personatge camina nerviós.

Ahir es van sentir les primeres canonades... feia dies que es deia que s'apropaven a la ciutat, però ningú s'ho volia creure. Portem tants anys amb l'amenaça que els tancs baixaran per la Diagonal que ja ningú es pensava que al final sí que vindrien.

Pausa.

Fa dos dies algú va penjar una foto a Instagram feta des de la finestra de casa seva on assegurava que els tancs ja eren aquí #elstancsjahanarribat #hohevistambelsmeusulls. Però entre que la fotografia era borrosa de l'hòstia i els hashtags del paio molt dolents, no li vaig donar massa valor al tema. Vull dir que he vist fotos d'ovnis sobrevolant Montserrat més clares que aquella foto. Però clar... quan ahir pel matí vaig sentir la primera canonada... doncs llavors les coses canvien. Una cosa és que t'ho expliquin, que llavors el teu grau de credibilitat dependrà de qui t'ho explica, què t'explica i quines proves t'aporta per explicar-ho, però quan ho sents tu mateix... doncs llavors ja no hi ha dubte: o bé t'has tornat boig i comences a dellirar per culpa de tants de dies de confinament o bé és que el coi de tancs estan baixant per la Diagonal!

Pausa.

Deien que vindria l'exèrcit a desinfectar el port i l'aeroport perquè m'imagino que tenen por que la gent d'aquí no en sapiguem, de desinfectar les coses. Però enlloc deien res dels tancs. Me'n recordaria si haguessin parlat de tancs. Vull dir que una cosa així no se m'hauria passat per alt. Tinc tot el temps del món, ara. No, Ningú havia parlat mai de tancs. Els tancs ja eren part del passat. Però aquí els tenim. I no és cap miratge. Les notícies no parlen d'una altra cosa. Twitter està ple de comentaris a favor i de comentaris en contra de la seva presència. A Instagram el hashtag #elstancshanarribat és *trending* tòpic. Facebook està col·lapsat amb vídeos de gats i gossos que pengen les tietes i que ningú mira perquè el Facebook fot fàstic. I joestic aquí, a les 4 de la matinada, sense poder dormir per segona nit consecutiva imaginant-me la mida d'aquest maleït virus que l'hagin de venir a matar a cannonades!

ARRIBA

20.03.2020

Miguel IBÁÑEZ MONROY

Sentado o sentada en el sofa, habla por teléfono en voz baja.

¿Estás ahí? ... (...) ¿me oyes? ... (...) espera, que... ahora, sí... (...) no, no puedo hablar más alto... (...) por si me oye... (...) el de arriba... (...) ¡ya sé que vivo en un ático y que no tengo a nadie viviendo arriba! Pero hace unos días que... que noto a alguien encima. Si me muevo lo noto... (...) No puedo subir más la voz... (...) ¡que sí, que me oye perfectamente, lo sé! (...) porque cuando camino no sólo oigo mis pasos, sino que también oigo los suyos, encima mío, siguiéndome y repitiendo los pasos que yo doy. Se mueve cuando me muevo, se para cuando me paro... (...) sí, subí ayer por la tarde... (...) no había nadie y además el edificio es a cuatro vientos, nadie puede haber saltado desde otra azotea, es imposible... (...) sólo tengo llaves yo, la azotea es de mi propiedad... (...) seguro, seguro, les he enviado un mensaje al resto de vecinos y ninguno tiene... (...) ¿por qué me iban a mentir? (...) vale, me calmo, pero es que no sabes lo que es sentirlo sobre tu cabeza todo el rato. Incluso cuando duermo está ahí arriba. De noche lo oigo respirar, roncar a veces... (...) llevo desde el miércoles pasado, que salí a comprar por última vez... (...) no son paranoias por el confinamiento, es de verdad, te juro que es de verdad y ayer lo comprobé: iba hacia la cocina y oí los pasos, casi acompasados con los míos. Me paré y con la escoba golpeé el techo, dos veces. Entonces lo sentí: dio un pequeño salto, como si se hubiera asustado. Pero al poco me devolvió los golpes, los dos. Y sonaban fuertes y secos, dejando claro que sabía que yo sabía que está encima mío. Y que no le importa. Y que no se va a ir. Y ahora ya no se esconde, me sigue sin sutilezas, lo oigo alto y claro, repitiendo cada paso que doy... (...) ¿y qué le digo a la policía? Se van a pensar que estoy mal de la cabeza. No... está jugando conmigo y sabe esconderse. Ellos no podrán hacer nada, lo sé, lo siento. Esto es algo entre él, o eso, o lo que sea y yo... (*baja mucho la voz y sussurra*) no me pienso mover, voy a quedarme quieto... (...) matarlo de hambre... (...) porque creo que se alimenta de mí, de mi movimiento, y no voy a darle el gusto. Conmigo no tiene nada que hacer... (...) en el sofá, sin moverme... (...) tengo un orinal y en la nevera de la playa he puesto comida de sobras para cinco días... (...) (*subiendo la voz*) ¡No tengo el virus, no tengo fiebre, joder, no estoy delirando! (*vuelve a bajar la voz*) No pienso ir a urgencias, lo único que tengo que hacer es quedarme en el sofá hasta que se muera de hambre, o huya buscando otra víctima de la que alimentarse. Quiero que me deje en paz y volver a hacer mi vida... (...) no pretendo que lo entiendas. Pero sí, voy a confinarme en el sofá para poder volver a confinarme en mi casa (*cuelga, mira hacia el techo y se tumba en el sofá*).

CONFINATS

20.03.2020

Jordi PORTALS

El Veí1 i el Veí2 estan en un ascensor; porten bosses del supermercat; el Veí1 va amb guants i mascareta; el Veí2 no duu cap protecció; de sobte, la llum s'encen i s'apaga; l'ascensor s'ha aturat; el Veí2 fa cara de pànic; el Veí1 prem el botó diverses vegades.

Veí1 – Res. Aturats. El que faltava.

Ara és el Veí2 qui, per instint, prem el botó; de sobte s'adona del que ha fet.

Veí2 – Hòstia que l'has tocat tu abans! No hi he pensat! Hòstia que l'has tocat! (es frega frenèticament el dit amb la jaqueta) Hòstia el coronavirus, que me l'has passat, cony, que le l'has passat.

Veí1 – Tranquil que jo he tocat el botó del meu pis i tu del teu. Jo he tocat el quart i tu el tercer.

Veí2 – Ja però I si uns virus han caigut damunt del meu botó i han anat a parar al meu dit?

Veí1 – No et passis.

Veí2 – Què sabràs tu de virus.

Veí1 – A més, qui et diu que tinc el virus, jo.

Veí2 – Diuen que el tenim tots.

Veí1 – Aleshores tu també el tens, no pateixis doncs.

Veí2 – Buenu, tots tots no. És un dir.

Veí1 – Haver-te posat guants, si tant paties. I mascareta.

Veí2 – Se m'ha trencat la goma i no se m'aguanta. I els guants se m'han acabat. I al súper ja no en tenien! La nena volia iogurts i m'ha dit “papa vas a comprar iogurts”? I jo li dic “però no tinc mascareta ni guants, nena; a veure si quan torni la mama en porta”.

Veí1 – De iogurts?

Veí2 – De guants, collons, de guants. I la nena vinga a insistir. “Que vull iogurts, va, que vull iogurts”. I al final dic “vale, ja baixo”. I ara tindrè el virus per uns putos iogurts.

Veí1 – De què són?

Veí2 – Azucarados. Iogurts griegos.

Pausa. Els dos miren el rellotge, el mòbil...

Veí1 – Potser hauríem de trucar al 112. Hòstia que bons els griegos azucarados.

Veí2 – Sí, vindran current. Amb els marrons que tenen, els dels 112 vindran current. Em sembla que ja m'està agafant febre.

Veí1 – Què dius?! El virus no s'activa en cinc minuts.

Veí2 – Què sabràs tu?!

Veí1 – Home.

Veí2 – Què ets metge?

Veí1 – No.

Veí2 – Doncs aleshores.

Veí1 – Ho diuen a la tele.

Veí2 – A la tele?

Veí1 – Sí, que s'incuba durant uns dies.

Veí2 – A la tele també deien que tot passava a la Xina, que aquí hi hauria quatre malalts i mira.

El Veí1 comença a fer cares. Es gira. Fa ganyotes.

Veí2 – Què passa? Estàs bé?

Veí1 – És que... és que ara tinc ganes de fer un esternut.

Veí2 – Què dius! Que no! Que no! Aguanta!

Veí1 – (*molt incòmode*) Em pica molt el nas.

Veí2 – (*desesperat; es posa d'esquenes i mig ajupit*) Em matarás!

Veí1 – Estarnudaré al colze. És un esternut normal.

Veí2 – Què vol dir un esternut normal? Un esternut és un esternut!

Veí1 – Normal de normal. Un esternut com els d'abans.

Veí2 – Si tens el coronavirus quedarà aquí tancat amb nosaltres.

Veí1 – Però que jo no tinc el virus!

Veí2 – I tu què saps?! T'has fet la prova o què?

Veí1 – No.

Veí2 – Ho veus?!

El Veí2 està molt acollonit.

Veí1 – Ho veus què? Si vols et deixo la mascareta, faig l'esternut i me la tornes.

El Veí2 se'l mira uns segons al·lucinat pel que acaba de sentir.

Veí2 – T'has tornat boig o què?

Veí1 – Jo què sé, et veig tan nerviós.

Veí2 – Ara tinc ganes de tossir. M'està agafant tos seca. I em pica el coll. Toca'm. Tinc febre, oi?

Veí1 – Què vols dir que et toqui?

Veí2 – Hòstia és veritat, perdona, són els nervis (*pausa*). Tindrem prou oxigen?

Veí1 – Respira poc a poc per si de cas.

Veí2 – (*ho prova*) Ara sento ofec.

Veí1 – Són els nervis.

Veí2 – No. És el coronavirus.

Veí1 – I jo que em queixava d'estar tancat a casa.

Veí2 – Confinats quinze dies a un ascensor és bastant pitjor.

Veí1 – Molt pitjor.

Es miren amb cara de circumstàncies. De sobte el Veí2 obre la bossa i en true un iogurt. L'ofereix al Veí1.

Veí2 – Vols un iogurt?

Veí1 – I la teva filla?

Veí2 – Encara me'n queden de sobres. I el subministrament d'aliments no perilla, no?

Veí1 – (*se'l queda mirant*) M'hauré de treure la mascareta per menjar-lo (*pausa*). De tu a mi hi ha un metre, no?

Veí2 – Més o menys.

El Veí2 somriu. El Veí1 li torna el somriure.

PRITT I

20.03.2020

Tona SIÑOL

Una dona està traient tot el menjar que té a la nevera i al rebost de la cuina i l'està guardant en bosses de la compra; la seva parella la descobreix a mig fer.

Ella – No, no, no. Cuqui, no em miris així, d'acord? Tothom té el seu límit i el meu es va sobrepassar ahir. Vint-i-cinc dies de confinament són molts dies i, jo... jo no puc més. No toquis les bosses! Deixa les putes bosses on estaven! Això, tot això és culpa teva, sí, teva. És tan típic teu que fot fàstic. No, clar, ara la histèrica sóc jo, jo sóc la paranoica. Vols saber qui és el paranoic aquí: tu. Sí, tu que no has posat un peu fora al carrer des que es va declarar el confinament. Oh, oh, el noi va esternudar un dia i ja es va cagar a les calces pensant-se que tenia coronavirus i au, aquí tancats. Que no puc sortir ni a estendre la roba al terrat, que has comprat una assecadora nova de trinca, t'has fet enviar cada comanda del Mercadona a casa. Està permès sortir a comprar, eh, no passa res. Però el noi va esternudar i ah... saps què fa un home quan sent com puja un esternut pel nas? Se l'aguanta, com un mascle, i se l'empassa coll avant. I punt. Què diem al Déu dels esternuts, cuqui? "Not today". Perquè després molt de cunyadisme amb els amics que si "això del feminisme és un invent d'Inditex per vendre samarretes" o "la quarta ola a mi no me mola"... molt fer-se el mascle i on és ara el mascle, eh? Vols que t'ho digui, eh? Sí? Davant teu està, JO sóc el puto mascle d'aquesta casa! Que jo no sé com no et trenco la boca cada cop que t'escolto dir aquestes burrades. Que no em toquis i no em diguis que em calmi, calla! Per una puta vegada, calla! I deixa les bosses, deixa les bosses on són. Això, això nostre... mira jo ara agafaré les bosses amb menjar i si algú em pregunta diré que he sortit a comprar i ja està. Faig una volta i torno cap a casa, i així em toca una mica de sol, *joder*. Estic molt pàl·lida, semblo la "niña de la cueva", fins i tot em molesta el llum de la tauleta de nit quan l'encenc. Jo, això nostre, cuqui... (*pausa*) Merda, merda! Tenim cap tiquet de la compra? Tenim cap tiquet de la compra? I si em paren i me'l demanen? Com justifico que acabo de comprar tot això? Només em falta que em multin. T'has fet enviar totes les factures *online*, oi? Jo... no sé com no et passen més coses, de veritat t'ho dic, més aturadet i no ho expliques (*entra en bogeria total, comença a riure*). He sortit a comprar pels nens, tenien molta gana i no he agafat el tiquet amb les presses: "piense en los niños". Això sempre funciona, No em miris així, no estic boja, ja ho sé que no tenim fills, no em miris amb aquesta cara d'escolanet de poble que em fots malalta. No, cuqui, no t'espantis, no, no. No estic malalta, em FOTS malalta, notes el matís? Però fes alguna cosa, hòstia! Que què? Digues! Ah! els teus *Petit-suisse* encara estan a les escombreries? Els nens mengen *Petit-suisse*, perfecte! Els omplim amb alguna cosa perquè pesin, enganxem la tapa i... (*gairebé sense respirar*) que perdona que et digui però a veure si anem madurant i ens comprem iogurts de persona adulta i no treguis el tema del MEU Colacao. El Colacao és

un dret nacional. *PEGAMENTO!* Vés a buscar el puto *pegamento*, fes alguna cosa, mou-te! (*ell surt*) Jo buscaré què hi poso dins, arròs o farina, la farina millor, ho he llegit a... (*totalment fora de sí, cridant com una histèrica*) *PORTA EL PRITT, I NO EL DEL XINO!* *EL PEGAMENTO DEL XINO NO ENGANXA!* (*per ella mateixa*) Estic bé, estic súper bé, on està la farina? Estic bé, estic... (*de sobte està a punt de fer un esternut però se l'aguanta amb totes les seves forces, fent un munt de ganyotes involuntaries; quan acaba mira l'infinít molt profundament*) "Not. Today".

JUGANT EN FAMÍLIA

21.03.2020

Toni CABRÉ

Una peça mínima per a dos personatges, un Pare de mitjana edat i un Fill tan petit com sigui possible. Són al pis, confinats, la primavera de 2020. S'engega l'ordinador i apareix el Pare parlant fluix a càmera des del menjador.

Pare – Hola... Bon dia (*mira a tots costats perquè no el senti ningú*) Aprofito que dorm... que el nano dorm... per gravar aquestes paraules. Crec que poden ser útils en aquests moments de confinament a pares com jo. Vull dir pares sols. O famílies monoparentals. L'Eva, la meva dona, quan tot això va esclatar era fora, a casa d'una amiga, i no ha pogut tornar. Millor. La prudència és prevenció (*torna a mirar per comprovar que està sol*) El que volia explicar... el que us vull explicar i penjar-ho a les xarxes és el que faig amb el nano. Sí. És una idea que us pot ser útil ara que sou a casa, com jo, amb fills més o menys petits... Em vaig inspirar en la pel·lícula aquella d'en Benigni... Sí... la del camp de concentració... *La vida és bella*. Així que quan vaig saber que havíem de quedar-nos confinats vaig explicar al nano que ens havíem apuntat a un joc. Sí, un joc. Ell és molt imaginatiu. Sempre juga. Sabia que s'hi engrescaria. Li vaig dir: “Mira, el joc consisteix en quedar-se a casa tancats. I a no apropar-se a menys d'un metre de ningú. Ah... qui trenca aquesta norma sagrada, perd, és expulsat i no pot jugar més”. Ell, de seguida, va preguntar: “I quin premi ens donen si guanyem?”. Jo ja ho havia rumiat. “El premi? Una gran festa, una festa amb tots els amics i amigues, una festa només pels guanyadors”. El vaig enganxar. Des d'aquell dia, anem com una seda. Ens duen el menjar a casa (*mostra unes bosses*), el recollim evitant el contacte (*es posa una mascareta casolana*), fem exercicis físics (*estén els braços repetidament*), classes de llegir i escriure (*mostra unes llibretes i llapis*), ens relacionem pel mòbil (*teclea un mòbil*), a les vuit per la finestra aplaudim els inventors del joc... Tot són proves divertides, proves que rebo a través de l'ordinador. Tot el veïnat juga. De tant en tant surt algun imprevist. “Papa, per la tele tothom surt amb el cotxe i van a la platja...”. I jo de seguida: “Ho fan expressament! Trampes del joc. Es tot virtual. Posen imatges de gent al carrer per enganyar-nos, perquè nosaltres també sortim i quedem desqualificats. Són molt llestos. Saps què farem? Anirem a la platja al balcó!”. Clavo el para-sol en un dels testos, estenc un parell d'estores i ens passem hores fent matons de sorra i remullant-nos els peus amb una cantimplora. “Papa... per la tele el rei diu no sé què d'un virus...”. I jo: “No l'has entès. No ha dit virus. Ha dit coronavirus. És un acudit. Vol dir que tot el que toquen els reis ho infecten”. “Tot? A mi els reis em duen regals. No hi puc jugar?”. “Sí, home... el dia de reis encara no havia començat el joc!”. I el distrec com puc: “Mira quants soldats de blanc flitant l'aeroport. És un joc de pel·lícula! O no?”. I ell es queda embadalit amb un muntatge tan colossal, tan ben ideat, participatiu... No us podeu imaginar quantes situacions noves inventem. I

passem el dia animats. Els dies. Fer de pare és posar-s'hi. Podem aguantar el temps que calgui. I ell no ha de patir la situació. Com el nano de la pel·lícula. Sense l'angoixa del confinament ni de la malaltia. Bé, això és el que volia explicar-vos en aquesta gravació... Una idea que podeu aprofitar...

Se sent soroll a l'habitació. El Pare es gira, alterat.

Pare – Hòstia... Em sembla que es lleva. Que aviat anem avui... Comencem per l'esmorzar. El joc també inclou els àpats.

El Pare se'n va de pressa cap a la cuina. La càmera de l'ordinador continua gravant. El Fill, en pijama, entra al menjador.

Pare – *(en off)* Bon dia. Sóc a la cuina.

El Fill veu que l'ordinador està engegat. S'hi acosta i parla a càmera, també fuix.

Fill – S'ha inventat un joc, el papa. Em diu que juguem. M'ho vol fer creure. Jo li faig cas. Ho faig veure *(confidencialment)* És ell qui juga. És feliç. Imagina que tot el que li passa és broma. De vegades parla com el de la pel·li. El que el tanquen a la presó amb el seu fill. Una mica tontet, aquell nen, no? El papa es distreu jugant. I no fuma. Li vaig dir que si fumava no podia jugar. No li dic que cada dia parlo amb la mama. Ella m'explica la veritat. Està bé, la mama. Molt, té un *novio* que és músic. L'Oriol. Toca la guitarra. M'envien cançons amb lletres inventades. No les ensenyaré al papa. S'enfadaria. La mama no l'estima. Estima l'Oriol. No l'hi diré.

Pare – *(en off, fent broma)* Tatxan...! Tatxan...!

El Fill deixa l'ordinador. El Pare surt amb una safata. El Fill s'asseu a taula.

Pare – Tatxan...! Avui les normes d'Internet diuen que toca torrades i llet.

Fill – Altre cop?

Pare – Ells ho controlen. Els del joc, dic. El que hem comprat i el que llencem a les escombreries. Hem de seguir les instruccions o no guanyarem.

Fill – I tot ho han de veure?

Pare - ...?

Fill – Tens l'ordinador engegat. I la càmera.

Pare – Ei! *(s'apropa a l'ordinador)* L'apago. Ells me l'han fet engegar. Potser per controlar que no ens apropem a menys d'un metre. Sort que tu ets llest i res no se t'escapa.

Fill – Res, papa. Res.

El Pare atura la gravació. Fosc.

Fi.

ELOGIO DE LA FRIVOLIDAD

21.03.2020

Guillem CLUA

Te habías olvidado de que seguía ahí. O mejor dicho, sabías de su existencia, pero te limitabas a tolerarla como quien convive con un mosquito que no deja de revolotear por la habitación, cuyo zumbido no puedes dejar de oír, pero que no eres capaz de encontrar y que inevitablemente te acaba picando e inoculando vete a saber tú qué veneno: el de un *reality show*, el de la última mamarrachada de Netflix, un docudrama o incluso, oh cielos, una comedia teatral.

Conoces su nombre, pero nunca te atreves a pronunciarlo (y aún menos a disfrutarlo). Es la frivolidad. Esa amiga con la que no te gusta que te vean muy a menudo, ya que tienes una imagen que conservar. La que deja en evidencia tus debilidades; la que sabe perfectamente qué logra evadirte; la que conoce tus secretos más íntimos y no tiene reparo alguno en satisfacerlos. La frivolidad: ese lado oscuro que algunos abrazan con placer nada culpable y del que hacen una irritante ostentación en redes sociales que te lleva a silenciar hashtags y despreciar modas. Porque tú no eres como ellos; Tú la confinás en un rincón discreto, alimentándola sin llamar la atención y, sobretodo, evitando que contagie al resto de tus gustos más distinguidos.

Creías que permanecería ahí oculta, callada, domesticada en ese rincón. La has maltratado durante años, has negado su existencia más veces que San Pedro, te has ofendido mil y una veces al descubrir que otros, la mayoría, la masa sin criterio, se abandonaba a sus placeres facilones, la has ignorado y ahora, cuando llevas más de una semana confinado, cuando el coronavirus amenaza con hacerte explotar la cabeza con una sobredosis de realidad, te das cuenta de que ella es la única que puede salvarte.

Y te salvará, porque ella no conoce el rencor, no tiene memoria, sigue ahí, dispuesta a complacerte y te recibirá como un perro fiel, meneando la cola y jadeando de excitación en cuanto te ve allegar, dispuesto a hacerle un poquito de caso. Pero pronto descubrirás que ese poquito no es suficiente, que la dosis que necesitas no es la habitual. No te bastará con un capítulo o dos, necesitarás toda la temporada. No serás capaz de conformarte con disfrutar tú solo, tendrás que comentarlo con alguien o incluso en público, en una videollamada de grupo o una red social. Porque no hacerlo así significará que vas a tener que volver a observar las calles desiertas, la gente sin rostro, las colas en los supermercados y el metro de distancia. No hacerlo así te haría poner las noticias, seguir las ruedas de prensa, entrar en Twitter y ahogarte en la bilis de los que solo buscan consuelo en el odio.

Poco a poco te dejarás llevar por la frivolidad y estará bien que sea así. Tranquilo. No pasa nada. Con eso no estarás traicionando a nadie. Shakespeare no se va a molestar, podrás volver a escribir sesudos artículos sobre teatro brechtiano usando palabras alemanas de doce sílabas, seguirás disfrutando de las películas de Tarkovski, los libros de nueva

poesía polaca seguirán ahí, los ensayos de postmarxismo te estarán esperando, volverás a disfrutar de todos los retos intelectuales que normalmente te proponías y que tantas y tantas veces te habían hecho despreciar lo que ahora te va a salvar la vida. A la frivolidad no le importará todo lo que has dicho sobre ella. Ella sólo quiere que estés bien, te dará la mano y te llevará a lugares que no puedes ni imaginar, te hará reír y llorar, te enganchará con tramas sencillas, misterios sin resolver, conflictos imposibles y resoluciones satisfactorias; utilizará sin pudor las emociones para ir directa a tu corazón, te hará amar y odiar con pasión y, lo más importante, conseguirá disolver ese agujero negro de vacío que amenaza con devorarte.

Coge su mano. Déjate llevar. No te dé vergüenza. No te lo tendremos en cuenta cuando todo vuelva a la normalidad. Sólo te pido una cosa. En cuanto eso pase, no la vuelvas a dejar abandonada en ese rincón. No vuelvas a patearla y a escupirle en cuanto asome. No te vuelvas a reír de ella ni finjas que no existe. Porque muy probablemente ella habrá sido la única capaz de salvarte de la locura.

CONFINAMENT PROFUND

21.03.2020

Ernest OLLERO

U – (*aplaudeix*) Molt bo... de debò... molt bo... Ja feia dies que hi donava voltes... però, és clar... un que no té mala fe i pensa: No, home, no! És impossible!

Pausa.

Els primers dies... Va ser tot tant de cop, no? Tothom a casa! Ja! Tothom n'anava ple: notícies, xarxes socials, whatsapp, twitter, missatges i més missatges... Hòstia, quin estrès! Jo també vaig anar al súper a carregar amb tot el que vaig poder, ho confesso. I a l'estanc, per si de cas. I cap a casa. Ja està. Tancat. Confinat. Silenci.

Pausa.

Els primers dies van molar, no? Perquè trobes coses perdudes, treus totes les tonteries de calaixos i prestatgeries que mai tens temps d'ordenar, però que quan les recuperes tenen un gran valor sentimental i les tornes a deixar on eren... i passes els dies... i trobes llibres, fotos, revistes, records... i continuen passant dies... mires per la finestra i... vull dir, és clar... vosaltres viviu a la ciutat... i si més no, a través de les parets sentiú la vida, no? i veus passar les hores, els dies, les setmanes... i penses: "Bé, ànims! Que segur que anem a millor!" perquè jo sóc optimista de mena. "Que segur que ja queda poc... i que d'aquí res estaré un altre cop fent una birra, no? i no... el temps s'alenteix. Poc a poc... sembla que les agulles del rellotge pesin més i els costi fer la volta. I ja no comptes setmanes ni dies. Tic, tac, hores, minuts, segons... tot el que t'havies proposat de fer i que mai havies tingut temps de fer ja s'ha acabat... i continuen passant les hores, els minuts, els segons... cada cop més lentament. I continues tancat. Confinat. En silenci. Sol.

Pausa.

I arriba un dia que ja no pots més. El dia. No sé quan va ser, potser va ser a la novena setmana, més o menys. Vaig pensar: "A la merda! Surto. Què em pot passar? Igualment ja estic mort, aquí dins".

Pausa.

Em feia por. Ho reconec. He passat uns quants dies valorant la millor opció... i finalment avui...

Pausa.

Des que van tallar les comunicacions, que no... bé, no sóc massa de...

Pausa.

I finalment avui m'he decidit.

Pausa.

I aquí estic.

Pausa.

Què... no penseu dir-me res?

Pausa.

No sou capaços de donar-me una explicació lògica i coherent?

Pausa.

Eh?

Pausa.

Perquè collons ningú em va avisar que el confinament s'havia acabat fa un mes i mig?

VIRUS REAL

21.03.2020

Roger PUIG

Vale. Sí, sí. De acuerdo. Un momento. Es que se me escapa la risa, ¿sabes? Un momento, por favor.

Cierra los ojos. Respira profundamente.

Lo vuelvo a intentar. Venga. Ahora sí. A ver, que siete tomas no son tantas. Además, tenemos todo el tiempo del mundo, ¿no? No les viene de un minuto a toda la gente (*ríe*). Vale, era una bromita. Ahora en serio. Que la situación es grave. Pero es que, a ver, tampoco es tan fácil. En un momento histórico como este, mantener la compostura, mirar a cámara, concentrarse, hablar solemnemente, saber que miles, millones de personas, están pendiente de lo que tú dices, y en hora de punta, pues cuesta. Cuesta lo suyo. Y, sí, ya sé que la cosa va con el cargo, pero a mí, pensar en toda esa gente... joder, que se me escapa la risa. Vale, lo intento. Un momento, por favor. Necesito un poco de concentración.

Hace gárgaras, respira, hace alguna postura de yoga.

Vale, ahora sí. Empezamos. A ver. ¿A qué cámara miro? ¿A ésta? Vale. Vamos allá. “Buenas noches. Permitidme que me dirija a vosotros, en un momento de mucha inquietud y preocupación por esta crisis”. Un momento, un momento. ¿Quién me ha escrito el discurso? ¿Tú? Vale. ¿De dónde eres, chaval? Da igual, da igual, no me importa. Es que me he permitido la licencia de hacer unos pequeños cambios para adaptarlo un poco a la realidad. Hay que adaptarse a lo que la gente demanda. Ser sinceros, transparentes, humanos, campechanos (*se ríe*). Vale. Allá voy. “Buenas noches. Permitidme que me dirija a vosotros, en un momento de mucha inquietud y preocupación por esta crisis de la ética del sistema y de sus instituciones que estamos viviendo no sólo en España sino en toda Europa y en el resto del mundo. Esta tarde me he reunido con el Presidente del Gobierno y con el Comité Técnico anticorrupción para analizar las últimas informaciones sobre la corrupción de mi padre, y le he comunicado mi abdicación irrevocable a partir de hoy mismo” (*se le escapa la risa*). Que nooooo, que era broma, no pongáis esa cara, que soy Rey, ¡pero no gilipollas! Abdicar, ¿yo? Ai, inocentes. Venga, ahora sí: “Buenas noches. Permitidme que me dirija a vosotros, en un momento de mucha inquietud y preocupación por esta crisis sanitaria que estamos viviendo no sólo en España sino en toda Europa y en el resto del mundo. Esta tarde me he reunido con el Presidente del Gobierno y con el Comité Técnico de Gestión del coronavirus para analizar las últimas informaciones sobre la epidemia y...”. Ay, es que no puedo, no puedo. Me da la risa. Seguimos mañana, ¿vale? Venga. Y lávate las manos al salir del Palacio, chaval. ¡Y cuida esa tos!

MAL MUNTAT

21.03.2020

Martí TORRAS MAYNERIS

Al despatx d'una multinacional. Està parlant distesament amb el seu company de feina, l'Alfred, que seu a la taula del davant.

Salva – S'han acabat les vacances. Al final se m'han fet llargues. No us ha passat el mateix? Al final no vam marxar a la muntanya... Sí, cada any anàvem a l'apartament de Ripoll que tenen els meus sogres, però aquesta vegada... no... no m'agrada com em miren quan anem allà. I els controls... i les caravanes per arribar-hi... Estava molt mal muntat tot això. I què vols que et digui... jo no em sento benvingut... Aquella gent està boja... Estan malalts. Et miren malament. Ens tenen ràbia. Com que venim de fora no ens hi volen. Unes mirades d'odi... Jo, on no m'hi volen, no hi vaig. No se m'ha perdut res al Ripollès. La meva dona estava trista. Li agrada Ripoll, no sé què cony li agrada de Ripoll... Està tot ple de llaços grocs... Diu que li agraden les muntanyes... El riu... Però escolta, tu, millor a casa, sense gastar... On vas a parar. Jo sí que m'ho he muntat bé. Tot i que gastes també... i com que no hi havia paga doble... hahaha. Era broma. Era broma. Sí, és una putada que hagin acomiadat la Sandra. Saps com quedarà això? Amb qui ho hem de parlar, perquè nosaltres units som més poderosos, ho saps, no? El comitè d'empresa què hi diu? Que facin alguna cosa, perquè avui ha estat la teva dona i demà potser serem nosaltres... No, jo no estic afiliat, no hi crec en els sindicats. Però tu sí que hi creus, no? ... doncs jo t'animo, t'encoratjo... La teva dona ja trobarà una altra cosa. És jove... (*silenci*). És fort, eh? Lo d'estar confinats? Vols fer tantes coses... i en canvi, no et dóna temps de res. Estava molt mal muntat. Jo volia endreçar el garatge, tocar la guitarra... sí, no ho sabies que toco la guitarra? Amb quatre acords pots tocar un munt de cançons... Re sol... la... i l'altre, el... (*silenci*). Aquests mesos, pensava, cuinaràs, plats més sofisticats... No amanides... Em vaig comprar una termomix al Mediamarket... Fa de tot... però encara no l'hem estrenat. No he tingut temps de llegir les instruccions. No t'ha passat que volies sortir a córrer i fer abdominals cada dia? i com que la policia ho va prohibir no vaig poder sortir cap dia... No hi ha dret... (*silenci*). Estava molt mal muntat. Tu has tingut temps per llegir? Jo tenia set llibres per llegir... Tots me'ls va regalar la dona per Sant Jordi, aquest any, no... n'acumulo des de dos mil catorze... Jo pensava que aquest proper Sant Jordi posaria el comptador a zero. Doncs no. Ni això. Ni Sant Jordi. Ens han tret el Sant Jordi. Després diuen que la gent no llegeix. Tinc els set llibres a la tauleta de nit. La meva dona sap que me'n vaig a dormir pensant en ella (*silenci*). A priori, teníem tot el temps del món... però la vida familiar s'emporta moltes hores... La meva dona no ha tingut gens de temps. Tot el dia enganxada a la nena. Nou. Nou anys. Però demana molta atenció, està entrant a la pubertat. Tu ho deus saber prou bé... quanta canalla tens? Tres? Dos nanos i una noia, oi? Dues noies, les bessones, i el petit. No són bessones. Tantseval. És una

feinada. Jo amb una ja ho he patit (*silenci*). I el jardí, és clar, tu no tens jardí, quina sort... Cony no saps com creixen les males herbes a casa... Els cards... deu ser que el terreny és molt fèrtil, però m'he passat hores treient els putos cards, almenys dos cops a la setmana. Ho he podat tot. I després em trobo les deixalleries tancades. I on deixo jo les restes de la poda? (*silence, mira el rellotge*) Les onze!! Com de ràpid passa el temps, no? Jo ja tenia ganes de venir a la feina... (*treu l'esmorzar*). Ganes de treballar. De ser productiu. Els sanitaris, la policia, l'exèrcit... ells han estat un exemple. Espero que el país estigui a l'alçada (*desembolica el paper d'al·lumini de l'entrepà*). Jo vinc amb una altra mentalitat. Hi ha moltes coses a millorar aquí, al nostre Departament. I crec que si ho fem tots junts, entre tots... ens en sortirem. La unió fa la força (*va a xocar la mà de l'Alfred, que l'esquiva; ell dissimula, agafant unes tisores*). Guaita. Les tisores. Tot està igual amb el mateix Windows 98, la safata de documents, la taça amb els bolis... els "pongos". Mira el despatx. Al davant meu, tu... a l'altra banda la Marisa. Aquesta sí que s'ha engreixat. I al fons, la taula del Guillem sense Guillem. Aquest sí que s'ho munta bé. Són les onze i encara no ha arribat. Quin cabronàs el Guillem. A aquest sí que l'hauríem d'haver fotut fora. Ha dit res? (*fa una queixelada a l'entrepà*)

Alfred – En Guillem va morir pel Covid-19 (*s'ennuega*).

Silenci.

Salva – És que ho van muntar molt malament.

MANUAL PARA INSCONSCIENTES

22.03.2020

Juan Manuel CASERO

Drama para un actor y lo que queda de otro actor.

Al empezar la escena, vemos a un personaje sentado en medio del escenario. Su aspecto es descuidado. Desaliñado, con pinta de no cambiarse de ropa durante un tiempo, un chándal o un pantalón y una chaqueta amplias. Está en su casa. Lleva ese aspecto que tenemos cuando nos pasamos el fin de semana en casa con el pijama puesto, pero en vez de un fin de semana lleva ya un mes. Mira al público, observa cómo entra, cómo se sienta, cómo cuchichea.

En escena hay, además del butacón donde está sentado, una mesa con un equipo de música.

Observa. Quiere levantarse y con mucho esfuerzo lo consigue. Respira. Sus ojos son una mezcla de melancolía, de tristeza o de desidia, a partes iguales. Vuelve a sentarse. Decide. Se levanta y elige a una persona del público, con movimientos confusos, le pide que se acerque (al elegido lo llamaremos Ángel). No habla, porque no lo necesita. Le resulta pesado tener que hacer las indicaciones, pero son suficientes para hacerse entender. Se sienta en su butacón. Parece que todo esto que está haciendo está dejándole exhausto. Le pide a Ángel que se coloque lo más próximo a él. Saca con dificultad unas hojas de uno de los bolsillos y se las entrega. Ángel comienza a leerlas para sí mismo, pero le da un manotón y le indica que tiene que leerlo en voz alta. Con mucha vergüenza, extrañado, y sin saber muy bien lo que tiene que pasar, comienza a leer.

Ángel – (leyendo) “Suena una música, el inicio de Miedo de McIan”.

Ángel no sabe qué hacer; mira al cuerpo sin vida casi y éste le hace un gesto vago con la cabeza indicándole el equipo de música. Ángel duda, pero lo hace, enciende el equipo y efectivamente, suena la canción anunciada, mientras él sigue leyendo.

Ángel – (leyendo) “Después de la primera estrofa, la música va dejando de sonar poco a poco”.

Ángel deja sonar la primera estrofa y baja la música poco a poco. Vuelve a sus hojas y comienza la lectura. A medida que avanza la lectura, menos falta le hará, e irá haciendo el texto más propio.

Ángel – (leyendo) “Sentado a los pies de la cama. Me duele todo el cuerpo de la mala noche, de los malos sueños, de las vueltas. Es temprano, muy temprano, y casi siento que me duermo sentado ahí, cerrando los ojos y pensando en lo que tengo que hacer a estas horas. Piso el suelo frío. No importa, se acostumbran los pies. Ojos cerrados, respiro pausado, casi entrecortado, giro el cuello, me duele. A mi derecha la ventana, frente de mí un montón de ropa está amontonado desde ayer, o desde hace dos días, o quizás antes,

son estratos arqueológicos de soledad. A mi izquierda estantes repletos de objetos, recuerdos. Ojos cerrados. Frustrados. Nos preparamos para fracasar, para lo peor, para pensar que debemos luchar hasta la saciedad para conseguir algo que muchas veces no está en nuestras manos. Pies fríos. Cuerpo frío. Sentado a los pies de la cama, desnudo, imagino mi imagen en el espejo que está junto a la ventana y que seguramente me refleje. Curvado, frío, pálido, impávido, Mis manos caen junto al cuerpo inerte que sólo respira. Juzgados. No somos nosotros. Nos dicen si nos aman, si somos aptos para tal o cual trabajo, si tenemos o no motivación, nos dicen. Somos valorados. Pies fríos, carne de gallina por pensarlo. Observado por uno mismo, sin opción a réplica; no somos más que lo que los demás valoran. Buenos, malos, regulares, otros deciden. Me quiero sonreír, imagino que es una mueca torpe lo que se dibuja en mi somnolienta cara, imagino que da igual, tampoco hay nadie para verla. El teléfono suena otra vez. Abro los ojos. Escalofrío al mover el brazo para buscarlo. Suena más. No llego. El roce de mi cuerpo con mis propios brazos fríos me hiela un poco más. Dejo que suene mientras aquel escalofrío se reproduce. Me entristezco. Mala noche, malos sueños, mala mañana para salir de la cama. Quiero levantarme. Ordeno los pensamientos para no ser muy desordenado, ordeno mis movimientos para no ser descuidado, para saber dónde está cada cosa que debe estar. La lágrima cae, sin atender a nada, simplemente porque me levanto triste, porque abro los ojos y quieren acostmbrarse a la luz y busca esa protección natural del despertar. Decepción. Nunca está todo como nos gustaría, siempre nos queda un pero. Levanto el cuerpo, encogido del frío, abrazado a mí mismo, busco con la mirada turbia la ropa, la manta, la cama, la ventana, la calma, el reflejo casi patético de lo que soy recién levantado de una pesadilla. En pie. Me pregunto y no me respondo. Bajito, en un pensamiento, como si me diera miedo escuchar la pregunta que quiere resonar en la cabeza por encima del frío, de la mañana, de la realidad. Mal tiempo, peor cara. Tiemblo. Sólo quiero pasar el día y volver pronto a la cama. Hoy al menos. La casa sileciosa me deja divagar por ella sin miedo. El día avanzará, me digo. El día mejorará, me auguro. El día me devolverá las rutinas que harán olvidarme de la mañana, de la noche, de las vueltas. Quiero ser dueño soberano, amo y señor, creador de cada momento que me rodea y no siempre puedo. Quiero no depender del tiempo ni del espacio. Quiero estar cerca del calor, de las fuentes, de los mares. Quiero estirar mi cuerpo para desentumecerlo, calentarlo, activarlo y mirarlo. Tiempo. Muchas veces pienso que lo mejor será abandonarse. Quizá esas rutinas no me ayuden. Entonces decido dejar de hacerlo todo. Dejar de respirar, dejar de moverme, dejar de pensar. Primero, deseo que nadie me moleste. Que nadie interfiera en los deseos que tengo. La soledad definida, la soledad deseada. Sentir que quiero ser dueño de todos mis movimientos. Es fácil desconectarse. Un día te obligan a no salir, dejas de llamar, de hablar con la gente. Y las personas egoístas te acompañan, porque ellos dejan de llamarte, de buscarte, de quererte. Así somos. Sólo quiero que pase todo pronto. Que pueda estar en mi pensamiento. Mala noche, malos sueños. Quiero no tener que salir de mi rincón, de mi cama, de mis cuatro paredes. Poco a poco voy deambulando por mi felicidad, o al menos por la búsqueda de ella. Nadie sale y nadie entra. Me muevo sigiloso, despacio, lentamente. Siento menos necesidades, menos ataduras. No quiero trabajar, no quiero depender de nada. No quiero ver a otros aprovecharse de mi esfuerzo. Mis pies fríos se acostumbran otra vez al suelo. Busco por los rincones. No puedo salir, no quiero salir para nada.

Tiemblo. Voy arañando las paredes, armarios, cajones, apurando las esperanzas de vida. Rebusco poco a poco lo poco que queda para alimentarme. Ya no quiero comer. A veces me gustaría ser aire para no necesitar salir a buscar nada mundano. Sólo alma y pensamientos. Cómo sería la vida sin necesidad de necesitar. De levantarnos de la cama sin pensar en dependencias, en tolerancias, en juicios de tallas o de otros. Dejas de consumir, de comprar, de gastar, de salir y de nutrirte. Hasta que un día decides que esas ideas dejen de ser pensamientos incorpóreos y entonces sonreírte y ponerte en marcha. O mejor dicho, no hacerlo. La ropa que se me sigue acumulando ya no me importa. La ventana se oscurece con el paso del tiempo sin nadie que la abra, sin nadie que la cierre. El espejo ya no devuelve ninguna imagen porque parece que no está tan pulido como debería. La estantería ya no me parece tan repleta porque se completa de polvo y tierra. El paso de los días me hace flaquear. Mi cuerpo sigue frío de sí mismo, de su propio roce, aunque ahora parece que ya no es mi piel, ni mi carne; son mis huesos los que se enfrían. Quiero mirar por esa mirilla que tengo, pero también me cansa pensar en asomarme a una vida que ya no me gusta. Esos pies fríos que siguen colgándome, se arrastran por el suelo buscando caerse, donde pararse. De la cama al asiento, del asiento al suelo, del suelo al infierno. No tengo nada ya. Ni ganas de tenerlo. Ni fuerza para tenerlas. Las hojas del calendario hace semanas que no se pasan, que los días avanzan sin saber cuáles son pares o impares. Tiempo. Poco importa. Menos importa si la luz se apaga, si el agua se seca, si el teléfono no funciona.

Sólo tengo que respirar, despacio, no me preocupa nada más. Ni siquiera el frío, ni el hambre, ni la soledad deseada; sólo respirar. El mundo que me tiene que seleccionar ya no tiene el poder para decidir, para juzgar, para tomar las decisiones que yo necesito. Que creen que necesito. Mi alma está llorosa. Mi vida lenta. Tiemblo de nuevo. Mis pies se encogen uno sobre otro, para calentarse. Vuelvo a sentarme a los pies de la cama. Levanto la mirada. Me duele todo el cuerpo... pero me duele tanto el alma”.

Ángel vuelve la mirada sobre ese butacón, no sabe qué hacer exactamente. Vuelve a mirar las hojas.

Ángel – (leyendo) “Suenan una música de fondo para el final”.

Suena Hallelujah de Leonard Cohen. Ángel deja las hojas debladas sobre el cuerpo inerte. Se descalza, quedándose con los pies desnudos. Se sienta en el suelo, junto al butacón.

Ángel – Levanto la mirada y me duele todo el cuerpo. Sin ganas. Pero ya no me duele el alma.

Oscuro.

VOLAREMOS

22.03.2020

Chico SÁNCHEZ

María habla con su hija Julia. Las réplicas de Julia no se escuchan. Aunque María sí puede hacerlo.

María – (*muy enfadada, ha perdido el control*) Quieres ponerte a hacer algo de una puta vez. ¡Joder! ¡No... no me digas que no tienes tareas, porque sé muy bien que los profesores están trabajando a través de plataformas! (*separando las palabras con sarcasmo*) Yo... soy... profesora ¿Que no sabes...? ¿que no sabes conectarte? Tendrás valor. Llevas meses... sino años... conectada a todas las redes sociales habidas y por haber. Y ahora, ahora eres una analfabeta informática (*pausa, se da cuenta que ha sido muy dura, su rostro viaja de la ira a la ternura y la comprensión*). Vale, vale, no llores, amor mío. Lo siento, lo siento mucho. Yo también tengo miedo, pero ahora debemos ser más fuertes que nuestros propios deseos. Ya lo sé, ya sé que papá te podría ayudar con las mates, pero sabes que no puede salir de la buhardilla. No, cariño, no puedes, ni a través de la puerta (*pausa, escucha a su hija*) ¡Porque no y punto! Empieza otra cosa, lengua, inglés. Yo te puedo ayudar con el inglés: Come on, honey! We'll do this together (*pausa, escucha*). ¿Qué? Que soy una mentirosa ¿Cómo? Que has visto los billetes de avión (*susurrando, con vergüenza*) ¿por qué has mirado en mi bolso? Bueno... Creo que no es el momento de hablar de eso ahora (*perturbada*). No, no vamos a ir a ninguna parte. Si no te has dado cuenta, nadie puede ir a ninguna parte. No llores cariño, por favor. Claro que no te íbamos a dejar sola. ¿Cómo te íbamos a dejar sola? ¿No has leído el nombre de los billetes? (*para ella misma*) Por supuesto que no. Vale, vale. Vamos a hacer una cosa. Ponte con inglés y luego hablamos de los billetes. Mi cielo, claro que sí. Que adolescente rebelde más adorable (*pausa, la mira con amor y decide contarle la verdad*). Cariño, los billetes eran para ti y para mí. Papá se iba a quedar aquí. Pero luego lo cerraron todo, calles, carreteras, aeropuertos y ya no podíamos salir. Estaba diciendo antes de que llegara el virus. ¿Por qué? Porque la vida con tu padre era insostenible, y cuando vi que en China que se tenían que quedar encerradas las familias en casa me entró pavor (*la escucha*). Me entró pavor. Sí, sí cariño, sí, me lo hacía. Mucho daño. No, no subas. No subas amor. No le digas nada. No. No. Que esté tranquilo, ahora tiene que estar tranquilo. Tranquilo y solo. Cariño, lo siento, lo siento. Esto acabará. Y volaremos lejos. Y ahora, tú y yo, juntas, sigamos con la tarea.

FAMÍLIA. UN MONÒLEG CONFINAT

22.03.2020

Xavier SANJUAN

Un home d'uns 40 anys al lavabo de casa seva. Encén el seu telèfon mòbil i es disposa a gravar un vídeo. Deixa el mòbil sobre la pica i s'asseu a la tassa del vàter.

Home – Hola, gravo aquest vídeo perquè ja no puc més. Portem tres setmanes tancats a casa. Confinats, en diuen. I una merda! Estem segrestats. I jo ja no puc més. Ho he provat tot, ha arribat el moment de dir prou. Sembla que no sapiguen què és quedar-se a casa... a casa! Sense poder sortir per a res que no sigui considerat bàsic i imprescindible. O sigui: 24 hores amb la família. Amb els dos nens, amb la dona... i amb mon pare! 24 hores avui, 24 hores demà i 24 hores cada puto dia del món i no veig cap llum al final del túnel. Això ara mateix sembla etern i és inaguantable.

Com us envejo als que viviu sols. Jo podria passar sol... dotze dies, dotze mesos o dotze anys si fes falta. Fent el que volgués quan volgués. Mirant porno i partits de futbol antics. Fent maratons d'Star Wars i crispetes. I compartint la meva felicitat onanista a tots les xarxes socials. Però no. Jo sóc pare de família i fill d'un avi dependent. Boom! Clatellada de realitat, amics. Tinc dos nens, una dona i un pare. I mai hem estat tant de temps junts; tancats, sense sortida ni escapatòria. Ni sense el pare hem viscut una situació així. Això és pitjor que quan vam anar els quatre de creuer pel Mediterrani en aquella oferta d'última hora en un "fantàstic" camarot interior de 17 metres quadrats que se'ns queia a sobre. Però tenies la coberta, les piscines, els restaurants, el cinema... almenys aquella presó flotava, es movia i tenia 18 plantes!

Ara som en un pis de 50 metres quadrats. Vivint 5 persones. Matemàtica pura: 10 metres quadrats per barba. I només un lavabo. Aquest.

No puc més. I dono fe que ho he provat tot per acabar amb aquesta situació. Em toco la cara i em llepo els dits tantes vegades com puc. D'amagat, això sí. I des del tercer dia de confinament que no em rento amb sabó. Em tanco al lavabo i faig córrer l'aigua un minut però ni gota de sabó. He sortir a comprar sempre he pogut. Sobretot a comprar pomes per allò que diuen: *One apple a day, keeps the doctor away*. De moment, però, les putes pomes estan deixant-ho tot "away" però ben "away". He sortit de casa amb guants i mascareta però en girar la cantonada sempre m'ho he tret tot i he baixat al metro corrent per les escales per arribar exhaust a l'andana i poder respirar fort i a consciència l'aire més impur de la ciutat. Inhalant tot que podia. A ple pulmó. He tocat bancs i màquines expenedores i m'he refregat la cara. I quan ningú mirava he llepat la barra d'agafar-se del

primer comboi que passava. De la primera vegada que ho vaig fer ja en fa 16 dies i 5 de l'última. I res, cap símptoma. Ni tos, ni febre, ni res. Només nens, una dona, un pare, avorriments, crits i mal humor.

De fet, després de dues nits sense dormir pensant-hi, he arribat a una conclusió: crec que sóc immune. Està clar que si amb el virus més contagiós de la història campant per tot arreu, fent tot el que he fet per agafar-lo, estic així de bé és perquè a mi no m'afecta res. Bé, no m'afecta cap malaltia perquè el que m'està afectant, i molt, és estar tancat aquí a casa. Per això gravo aquest vídeo; per deixar constància que dono el meu cos a la ciència perquè investiguin què collons em fa immune al virus. Potser jo sóc la resposta a la pandèmia però ara mateix necessito descansar de tot aquest soroll que m'oprimeix el cap. Feu-me servir. Investigueu sisplau i arregleu això. I que no hi hagi més persones que, com jo, hagin d'arribar a aquest extrem. Us esti... us he estimat. Adéu.

Surt de plano. Se sent un tret. Un instant de silenci i un crit:

Home – (*fora de plano*) Jo-der!

Torna a entrar en plano sanglant.

Home – Merda! No són immune; sóc immortal (*pausa*). Puta vida.

Apaga vídeo.

GANESH

Anunci a la tv.

Ara vivim uns temps complicats, ho sabem.
 Per això, des del nostre departament d'oci no parem de treballar.
 La nostra prioritat és que la seva vida sigui molt millor!!
 Avui tenim la gran novetat en exclusiva a Barcelona, el nostre gran projecte Març 2020: C.A.S.A. (*Convivència Absoluta S.A.*).
 I perquè és tan especial aquest projecte?
 Ara mateix els explico, no pateixin.
 Durant un dia, tenen la possibilitat de conviure amb qui vostè vulgui.
 Podran conviure en un espai, el que prefereixin, a casa seva o de l'altra persona o persones. Si l'experiència és satisfactòria, podran allargar una setmana, fins i tot quinze dies.
 Que bonic! Poder conviure amb els pares, els avis, la família o amics, que ara no és fàcil trobar-nos a causa de la nostra situació.
 Li proporcionem una *connexió HD – multiframe holograme*, de manera que pugui connectar-se durat tot el dia i la sensació de realitat sigui A-B-S-O-L-U-T-A.
 Tot sense moure's de casa seva. La millor opció per aquests dies de confinament, li podem assegurar! (*petita respiració*)
 Sempre que vulgui conviure amb algú conegut, és clar (*pica l'ullet*).
 Si no, no es preocupi, tenim la solució.
 El nostre departament I+D encara li ha donat una volta més!
 I ara disposem de l'últim en *reality*, i es diu *Viu amb la teva Star*, irresistible pels fans!
 Els comentem... i aquell dia que vostè pensa: com seria viure amb Shakira? O amb Keanu Reeves? O amb Messi?
 Doncs ara ho podrà fer! Quina meravella poder dir: Keanu, ja has netejat el lavabo? Shaki, quina peli veiem? Messi, vols parar ja amb el cony de pilota!!
 Bonic, veritat?
 Ara és el moment d'explorar des del sofà o la cuina, són lliures!
The real experience, la Convivència Absoluta!
 Ho sé (*riure fluix*).
 No em donin les gràcies encara, de res! (*riure fluix*)
 I recordin aquest mes no surtin de C.A.S.A.! (*pica l'ullet*)

SENSE TÍTOL

23.03.2020

 Noemí JANSÀ

Mira que deu estar bé la pel·lícula, i feia tants dies que la tenia pendent, va, Aina carai, que és l'Adam Driver!

Dec estar fatal, perquè ni així. Un cap amb vida pròpia, això és el que tinc. L'obligo a ser aquí i de poc serveix. Sento i no escolto, miro i no hi veig. Si no m'he adonat que no portava les ulleres fins mitja pel·lícula!

Clar que són les sis del matí, que no és que m'hagi posat el despertador, però ha semblat un bon moment. Amb els nens i en Guillem impossible, no per la manca de silenci o de tranquil·litat, que també, és que des que som confinats no m'he permès discutir pel comandament. Petita victòria moral, ridícula, ho sé, que aquí ningú fa concessions i per tant de televisió res de res, però victòria al cap i a la fi.

Ostres Adam, que bé que ho fas. A *Girls* ja m'hi fixava... el que donaria per viure-hi, en un episodi de *Girls*, de *Fleabag*, o no, no, de *Les molèsties*, que ho fa més real, més viable, de forma ben absurda. Vull tenir converses intrascendents, parlar de polls, de vàters o de fer un regal. Que m'ofereixin un quinto. Vull emborratxar-me, cagar-la, i fins i tot ser deslleial i deshonest. El que sigui, que no inclogui virus, infeccions, terminis o previsions.

Com hi hem arribat aquí? Ningú més no hi veu una plaga divina, la definitiva, la fi del món? Que fa quinze dies estàvem de calçotades i manifestacions, i avui ens multen si passegem el gos deu minuts de més. Que ja ho sé, és pel nostre bé, és el que hem de fer, però no hi puc deixar de pensar. Denúncies entre veïns, mirades de desconfiança, surto a comprar massa sovint? Tardo massa a tornar a casa? Justificar cada acte, cada moviment. Adéu gratuïtats, adéu intimitat.

I si no torna? I si la llibertat va ser un miratge? Que senyals ja en teníem, d'estar controlats. No els caldran ni denúncies, mòbil a la butxaca i tothom dominat.

Una plaga. De part dels nostres déus, les nostres deïtats. Diners, consum, capitalisme. I ja està. Adéu sobrepoblació envellida i improductiva. Hola nous ciutadans, atemorits, anestesiats, disposats a tot, al control, al domini, per a sobreviure.

Adam, quina veu. I ella, és gairebé ofensiu que estigui guapa amb aquest pentinat. Quin tros d'escena, contenció i explosió, tindria la pell de gallina si quedés en mi una mica de capacitat de reacció. Una pel·lícula tan nova i tan antiga a la vegada. Pertany al món caduc. Al d'abans. Potser d'aquí a uns anys serà objecte d'estudi antropològic, de com érem quan ens creíem lliures.

Ho posem fàcil, s'ha de reconèixer. Dietes detox, dejú intermitent i, a la primera de canvi, a hòsties per un paquet d'arròs. Per no parlar del paper de vàter.

Pèssims peons d'una partida que no sabem ni que existeix.

UNA ABRAÇADA

23.03.2020

Txell MANYOSES

Escena única. Una sala d'interrogatoris en una petita comissaria de barri. La Carla, una noia d'uns 21 anys, ben vestida, seu en l'única cadira visible. Porta la mascareta posada.

Carla – Carla Ramírez, amb accent a la *i*. 21 anys (...). No, no cal que truqui als meus pares. Li he enviat un whatsapp a la Tania, suposo que em deu haver contestat. No ho puc saber, perquè vostè s'ha quedat el meu mòbil, però (...) Ahà. Sí, ho entenc.

Em puc treure la mascareta? (...) Gràcies. És la meva primera vegada. En una comissaria, vull dir. Fa impressió, pensar que aquí s'hi han assegut violadors, assassins, penya xunga de veritat (...). D'acord, lo meu, així de primeres, també pot costar d'entendre, però no es pot comparar.

El dimecres de la setmana passada? Doncs, em vaig llevar cap a les 9h, amb una mica de mal de cap i prou. Vaig pensar que era per un excès d'hores de pantalla. Em vaig vestir i maquillar, i després d'esmorzar vaig sortir a comprar perquè tenia la nevera que feia pena (...). Els meus companys de pis? Porten tres dies tancats a la seva habitació. La Tania i el Jami són parella, així que imagini's: només surten per atracar la nevera de tant en tant i per dutxar-se un cop cada dos dies (...). No, no sabien absolutament res de la meva idea, li juro.

Va ser com una revelació que vaig tenir després d'esmorzar, mentre fregava els plats del sopar del dia anterior. Jo sempre he estat molt meticulosa, no m'agrada el desordre però gens ni mica, eh? He de tenir-ho tot on toca, no suportó deixar la cuina bruta, ni la roba desendreçada. O sigui perquè m'entengui, sóc incapaç de dormir si hi ha un calaix mal tancat al moble de l'habitació, o un llibre fora de la seva prestatgeria. Però aquests dies tot sembla capgirat. Davant d'aquella immensa pila de plats em vaig sentir de sobte, molt molt sola. Com si la meva vida estigués buida de sentit. Vaig sentir la soletat com un pòsit que ho cobria tot: els plats, la cuina, la casa, a mi mateixa. I per uns instants no vaig ser capaç de sentir cap altra cosa. Feia deu dies que no tenia contacte físic amb ningú. Sap que alguns experts diuen que no podem viure sense contacte físic? Que per molt que parlem, ens escrivim, fem videoconferències... els humans som animals gregaris, i necessitem tocar, i que ens toquin. Això que està passant, de no poder-nos abraçar, ni petonejar, ni tan sols agafar de la mà amb ningú, pels que ho estem vivint, és absolutament terrible. No és terrible, és insuportable. La soletat és un enemic devastador. I allà, davant aquella pila de plats bruts, de sobte vaig pensar en la meva àvia, que va morir fa dos anys, i en tot el temps que va passar sola en aquella residència fosca i caríssima, on rebia visites setmanals de la mare, i on jo intentava anar-la a veure quan "tenia una estona lliure" (que com es pot imaginar era ben poc sovint).

A l'àvia ningú l'acaronava cada dia, ningú li pentinava els cabells, ningú li donava la mà una estona prou llarga com perquè se sentís acompanyada. Quina puta merda. És que ni tan sols parlo d'afecte, parlo de "contacte físic". Fins avui no havia estat capaç de comprendre què senten tots aquells avis que tenim aparcats a les residències, esperant que els dies vagin passant sense gaire tràngols. I no dic que els professionals que hi treballen no facin una gran feina, ni que les famílies que els hi porten siguin monstres sense ànima. Segur que molts d'aquests avis i àvies estan millor allà que no pas sols a casa. L'àvia no en volia ni sentir a parlar, de casa seva. Li duia records massa bonics, la feia patir massa pensar en tot allò que hi havia viscut i que ja no tornaria mai. La residència era com una nova vida a la qual havia arribat a l'edat de 85 anys, i que es reduïa bàsicament a viure el present, esperar que arribés "el dia", i desitjar que ho fes de la manera menys dolorosa possible.

Ah, sí, perdonin, aquell dimecres. Doncs quan vaig acabar de recollir la cuina, vaig preparar-me per anar a comprar. Ja feia una setmana que me n'ocupava, havíem quedat amb la Tania i el Jami que jo me n'encarregava. A ells ja els estava bé, i jo tenia l'excusa de la compra per poder fer sortides a l'exterior. Però enlloc d'anar cap al supermercat, els meus peus em van conduir fins a la residència que hi ha dos carrers per sota de casa. Portada per una rauxa irracional, no sé com em vaig plantar a la porta i vaig anunciar des de sota la mascareta: "Sóc la nova auxiliar, començo avui". "Judith Muñoz?", em va dir la noia que hi havia rere el mostrador. "Ahà", vaig assentir. Tan fàcil. Em va fer passar en una cambra petita que hi havia a mà dreta, on em vaig desinfectar les mans i vaig triar una bata blanca de la meva mida. "No ens queden pantalons, en principi demà n'arriben", em va dir amb un deix d'ironia. "Ara estic enfeïnada, però pots fer un tomb per les instal·lacions i llegir-te aquesta documentació amb la normativa del centre. De seguida que pugui fem papers i t'explico les teves tasques". Em va deixar al quartet i va tornar al seu lloc.

Ho vaig fer per ells, sap? En realitat, és un enorme acte de generositat. Estic segura que, des del cel, molts d'ells m'ho estan agraint. Pensi que ja feia dues setmanes que no hi deixaven entrar familiars. En menys de dues hores vaig haver vist, parlat i abraçat a tots els residents. Amb la mascareta i la bata ningú va qüestionar la meva presència. Vaig ser discreta per no cridar l'atenció, però em vaig assegurar de que totes aquelles persones poguessin sortir una estona de la seva soledat asfixiant. Els vaig donar afecte, tot l'afecte que li hauria d'haver donat més sovint a la meva àvia, si la meva vida frenètica no m'ho hagués impedit. Ni tan sols tenia la certesa d'estar infectada, ja li he dit que jo només tenia aquell mal de cap emprenyador des de feia un parell de dies... Si les notícies no haguessin emès la notícia: "Contagi fulminant: moren 30 avis en una residència d'Horta", segurament hauria seguit visitant altres llars del barri. Poden acusar-me del que vulguin, però estic segura que és millor morir d'una abraçada que no pas viure l'agonia d'estar esperant un final incert, en soledat.

Silenci.

La Tania deu estar preocupada (...) Gràcies, potser un got d'aigua (...). No, no truqui als meus pares.

Fosc.

CONFÍN. UNA PIEZA URGENTE

23.03.2020

Paco ROMEU

Marcos tirado en el sofá, iluminado por el resplandor del televisor. En la mesa de centro, frente al sofá, suena su teléfono móvil. Sonríe, al ver el número en la pantalla. Silencia el televisor y contesta, al tiempo que conecta el altavoz.

Marcos – Alcatraz, dígame.

Gemma – *(por el altavoz del teléfono)* Qué tonto estás. ¿Cómo lo llevas?

Marcos – No sé. Muy raro todo. ¿Y tú?

Gemma – Mal. Ya no sé qué más limpiar.

Marcos – Hoy me he duchado ya tres veces.

Gemma – Eso ya lo hacías antes *(Marcos ríe)*. Hace falta mucha paciencia.

Marcos – Toda la del mundo. Y no perder los nervios.

Gemma – Bajo ningún concepto *(silencio, algo tenso)*. ¿Está Vera contigo?

Marcos – Vega.

Gemma – Eso, Vega. Perdona.

Marcos – No, no está.

Gemma – Pero no está...

Marcos – *(taxativo, enfatizando cada palabra)* Vega ya no está.

Gemma – Creía que estábais muy bien.

Marcos – Y ella también *(un nuevo silencio)* ¿Y tú? ¿Estás sola?

Gemma – Claro.

Marcos – Pero me dijiste...

Gemma – Nada. Un fiasco. Tres cenas, un gatillazo y por ahí te pudras. Estoy del Tinder hasta el coño.

Marcos – *(ríe)* Hay una aplicación nueva para maduritas, con maromos rollo Richard Gere que te llevan a la ópera y a hacer senderismo.

Gemma – Vete a la puta mierda.

Marcos – *(sonríe, pícaro)* ¿Sabes lo que te pasa a ti? Que estás demasiado buena.

Gemma – Marcos...

Marcos – Entiendo que sólo te quieran para eso. Y esas tetas... Sigo buscando el sabor de tus tetas en las tetas de cada mujer.

Gemma – ¡Marcos, ya vale!

Marcos – Perdón. Te lo tenía que decir.

De nuevo silencio. Los dos se tranquilizan.

Gemma - ¿Nos estamos volviendo locos?

Marcos – Todavía no.

Gemma - ¿Y no tienes miedo?

Marcos – Todo el tiempo. ¿Y tú?

Gemma – Mucho.

Marcos – Todo pasará pronto. Lo sabes, ¿verdad?

Gemma – Quiero pensar que sí (*al borde del llanto*). Pero a veces...

Marcos - ¡Oye! Estamos confinados, ¿no? Si esto no fuese a acabar nunca, estaríamos sinfinados.

Gemma – (*tratando de reír*) Pues es verdad.

Marcos – Vamos a aprender todos mucho.

Gemma – Ojalá

Marcos – Ya verás cómo sí. Y, cuando volvamos a salir, va a ser la puta hostia. Amor, besos y abrazos.

Gemma – Con tanta efusividad, te vas a hinchar a follar.

Marcos – ¿Tú crees?

Gemma – Como si lo viera.

Marcos – Me conoces como nadie, cabrona.

Gemma – Como si te hubiera parido.

Marcos – (*ríe*) Ya te digo.

Un último silencio, algo más largo y plácido que los anteriores.

Gemma – Oye, Marcos, mi nevera está in mínimos históricos. Tengo que bajar al súper.

Marcos – Ten mucho cuidado.

Gemma – Tranquilo (*suspira*). Un beso, ¿no?

Marcos – Claro que sí. Un beso. *Ciao*.

Gemma – *Ciao*.

Gemma no termina de colgar.

Marcos – ¡Espera!

Gemma – ¿Qué pasa?

Marcos – (*con la voz rota*) Que te quiero mucho, mamá. Que nunca te lo digo, pero te quiero muchísimo.

Marcos rompe a llorar como un niño.

Gemma – (*tras el confín del teléfono*) Marcos, cariño... Venga, ya está.

Muy poco a poco, OSCURO.

BANG

24.03.2020

Emili JANÉ TOR

Un Home –també podria ser una Dona–, sol, arriba a la saleta, s’asseu, fatigat, parla sense esma.

Home – Ja està. Fet. Tampoc ha costat tant, no? Respirar fons, mantenir el pols ferm, apuntar, ajustar el dit al gallet i... bang! Em pensava que em costaria més. No sé. Que em sentiria confús, atordit, que alguna cosa frenaria el primer impuls. Però res. Ha estat fàcil. Respirar fons, mantenir el pols ferm, apuntar, ajustar el dit al gallet i... bang!

I ja està. Estic tranquil, ben tranquil. No sento res estrany, tenint en compte que acabo de matar un home. Cap remordiment. Cap recança. Cap ombra de culpa. L’he disparat i prou. I ara és mort. Suposo. Suposo que és mort... He disparat de molt a prop, a dos metres... menys... a un metre i mig. A tocar. No he fallat. No puc haver fallat. A una distància tan curta és impossible fallar. Una detonació seca... bang! Una pudor agre. S’ha desplomtat a l’instant. Ni un crit, ni un gemec. Ha caigut a plom. Mort. Mort. Ja té el que es mereixia. S’ho ha ben guanyat. He fet justícia. Algú ho havia de fer. I ho he fet jo. Jo. Jo sol. Sense ajuda. No ha estat tan difícil. Respirar fons, mantenir el pols ferm, apuntar, ajustar el dit al gallet i... bang!

No m’ha vist ningú. És massa fosc. No em podien veure. Tothom és dins a casa, tancat. Ningú mira per la finestra, no hi ha res a mirar per les finestres. No hi ha res al carrer. Res no es mou. El carrer està quiet, ple de silenci. Només un tret... bang! Però no m’ha vist ningú. Ningú mira a fora, tothom és a dintre. A fora no passa res. No hi ha res. Res.

Ho havia de fer. Era el meu deure, la meva obligació. No sento res, ni cap penediment, ni cap satisfacció. Ho havia de fer i prou. És just.

Hi tornaré. Demà hi tornaré. Com avui. L’arma a la butxaca. Amagat al portal. Atent, molt atent. I concentrat.

I quan torni a passar un puto runner que se salta el confinament... bang! Un de menys! A prendre pel cul!

No és tan difícil. Respirar fons, mantenir el pols ferm, apuntar, ajustar el dit al gallet i... bang!

DÍA 9

24.03.2020

Paco ROMEU

Laura, en la cocina, se dispone a preparar algo de comer. De fondo, desde otro lugar de la casa, se escucha un piano que alguien aporrea tratando de imitar, una y otra vez, el riff de guitarra de “Highway to Hell”, de AC/DC. Laura resopla, agobiada. Coge el teléfono, busca una aplicación y comienza a grabar un audio.

Laura – (al teléfono) Día nueve (deja el móvil sobre el banco y sigue hablando mientras pela unas cebollas). Desde luego, esto nos lo cuentan hace un mes y no nos lo creemos. Qué va, ni de coña. Nueve días encerrados, uno detrás del otro, con todas sus mañanas, sus tardes y sus noches. Y lo que nos queda. Acaban de decir que dos semanas más. Joder, joder, joder. A ver, cómo lo llevo... Por partes. Lo primero, Juanjo (se detiene un momento para escuchar el piano y resoplar de nuevo). Ay, Juanjo. Ahora resulta que es heavy. Sí, sí, heavy. Juanjo, que lleva quince años de dependiente de Calzados Mayordomo; Juanjo, que guarda como oro en paño la discografía completa de La oreja de Van Gogh. Ay, señor... (comienza a picar las cebollas). Se le ha metido entre ceja y ceja grabar una versión de AC/DC para colgarla en el grupo de Facebook de los compañeros promoción de Salesianos. Parece que toda esa panda da fascistas neoliberales escuchó heavy-metal durante un par de meses a principios de los 90 y ahora, con toda esta mierda, les ha entrado la morriña. El problema es que Juanjo no ha tocado un instrumento en su puta vida. Jamás. Pero se ha bajado un tutorial de Youtube, ha subido mi teclado del trastero y lleva desde el jueves reventándome el tarro con esa puta mierda.

Juanjo – (fuera, a grito pelado, sin dejar de tocar) ¡Cariño!

Laura – ¡Dime, corazón!

Juanjo – ¿Suena guay o qué?

Laura – ¡Buah! ¡De puta madre!

Juanjo – ¡Dabuten!

Laura – (de nuevo en voz baja) Dabuten, dice. Será gilipollas... Bueno. Es lo que hay. Qué le vamos a hacer. Por lo demás, todo controlado: la nevera llena, la casa reluciente, papel higiénico para tres meses... Hasta hemos follado. Dos veces. Bueno, follado... Me voy a callar. Sí, mejor (comienza a lagrimear). Joder, la cebolla (se seca las lágrimas con la manga y continúa picando). Dicen que esta situación está sacando lo mejor de nosotros. No sé yo. Se nos va a hacer muy largo. Mucho. Por lo menos a mí. Laura deja el cuchillo y rompe a llorar, absolutamente desconsolada, justo cuando Juanjo comienza a berrear la letra de la canción.

Juanjo – Living easy, living free / Season ticket on a one-way ride / Asking nothing, leave me be / Taking everything in my stride / Don't need reason, don't need rhyme / Ain't

nothing I would rather do / Going down, party time / My friends are gonna be there too.
Laura trata de recomponerse. Se enjuga las lágrimas y, en un arranque de furia, ase el cuchillo con furza y sale dela cocina.

Juanjo – I'm on the highway to hell / On the highway to hell / Highway to hell / I'm on the...
Silencio.

ACEPTACIÓN

25.03.2020

Agustín CARRASCO

Protagonista – Ho– hola –un momento, espera, a ver si soy capaz de poner esto, ¡ahora!– Hola, ¿Qué tal?

Es raro, hablar con tu psicóloga per skype. Es tela, pero tela de raro.

Estoy bien. Estoy sorprendentemente bien. Y esta vez no es la euforia. Te prometo que no es la euforia, la tan bien sabida y mal gestionada euforia que precede el bajón.

Se– seguro que no. Esta vez es distinto. Ni rastro de los síntomas que suelen aquejarme. Se han ido. Es como si se hubiesen mudado. Ellos solos. Yo no he hecho nada para que desaparezcan. ¿Me explico? No quiero atribuirme el mérito a mí. Yo no he expulsado a nadie. Se han ido ellos. Ellos y ellas, claro, porque muchos de estos síntomas tienen nombre femenino, así que serías ellos y ellas, sí, bien pensado, claro que sí. Pues se han ido.

No sé. De verdad que no lo sé. Pero es un gusto. Desde que empezó esta cuarentena, no padezco ya de ansiedad, ni de miedo. He dejado de ver a los demás como potenciales malhechores. Ya no miro con hostilidad hacia el mundo, ni me siento desvalido y apático.

A otra gente le ha sentado mal. Llevamos ya semanas, y he podido observar que los demás han pasado por varias fases antes de llegar a medio aceptarlo. Pero yo no. Ni negación, ni ira, ni pugna, ni depresión. Todas esas palabras me las he saltado y he ido derechito hacia la aceptación. La aceptación más cálida que puedas imaginar, de verdad. Es como volver a la placenta.

Sé que esto no va a sonar bien. Sé que esto me va a hacer sonar aún más chiflado. Por no hablar de lo arrogante y narcisista que voy a parecer. Porque lo soy, supongo. Así que habría que decir: lo arrogante y narcisista que voy a desvelarme. Pero eso ya da igual, porque no es nada que usted no supiera. Son meses de terapia, al fin y al cabo. Pero mire: creo que si de repente todos mis síntomas desaparecen, eso se debe, básicamente, a que tengo razón, a que yo tenía razón. La vida no era aquello, lo anterior a la cuarentena. La vida no es ese sitio en el que tienes que ser visto para existir. La vida, joder, qué bien, no era eso; ese sitio en el que hay que ir a eventos, a cursos, a conferencias, a trabajos, a cafeterías, comidas y cenas, meriendas, aperitivos, reuniones de urgencia y reuniones de distensión, y más cenas y más comidas, y señores que no paran de hablar. Ver y ser visto. No. La vida se ha revelado (con ‘v’, aunque también con ‘b’) como algo diferente. Algo que, sin más, sucede. Algo ajeno a los planes y a las cotizaciones en bolsa. Algo bastante más diáfano que todo esto, algo que sobrepasa todo aquello, que lo contiene, sí, pero que lo sobrepasa, como el océano a una ballena (esta metáfora es provisional, no se preocupe). Es como si la vida hubiera cambiado de sitio mientras todos dormíamos. Hemos descubierto una dimensión desconocida. Y la estoy explorando con tremenda avidez.

Lo malo es que, cuando ya estemos todos bien, cuando estemos sanos y el sistema se recupere, cuando hayamos reconstruido todo a base de dejar por detrás a los parados de larga duración, los viejos, los discapacitados, los migrantes y (por supuesto, no voy a olvidarme de mí) los locos, todo seguirá igual. Igual de mal que antes.

¿La diferencia? Ya no me importará quedarme fuera de esa vida. Yo ya estaré en esta, para siempre. Este será mi país al que exiliarme. Encontraré el atajo, o el agujero de gusano, o conjuraré a las fuerzas que sea oportuno conjurar, para volver a esta cuarentena, a esta larga noche en la que me disuelvo como una pastilla efervescente, sin ser percibido por nadie, y sin que me duela a mí.

SOLEDAD EN TIEMPOS DE CUARENTENA

27.03.2020

GREY

Aparece una chica en escena, se sienta y comienza su monólogo.

Chica – ¡Háganse las palomitas que empieza la función! (*dice con entusiasmo*)
¿Estáis preparados? (*se expresa con ansia*) Bueno, ¡supongo que estáis todas y todos juntos
en el sofa del salón! (*con tono pensativo*) ¡A mí también me gustaría hacer eso! Pero vivo
sola... ¡y esta cuarentena me está volviendo loca! (*dice toda indignada*) ¿No os pasa?
(*con tono pensativo*) Cuando salga de aquí lo primero que haré será ir a abrazaros, ¡os
echo de menos, familia! (*dice con tono dulce*) Y a ti, Edha, la próxima vez que te vea, te
como a besos (*se expresa con tono romántico*) Pero bueno, tal vez esta situación sea
necesaria, ¿quién sabe? El mundo se está muriendo y hay que salvarlo. Hay que actuar
como si fuera posible transformar radicalmente el mundo y tienes que hacerlo todo el
tiempo, como dice Ángela Davis (*con tono reflexivo*) Que ¿qué he hecho? Me he
observado durante estos días ¡y me he liberado! (*suspira*) Que ¿cómo lo he hecho?
Queriéndome un poquito más (*agacha la cabeza y la escena se oscurece*).

LA LISTA DE LA COMPRA

27.03.2020

Lou MORA

La escena se desarrolla en la puerta del supermercado, se acerca la hora de apertura y hay un montón de gente haciendo cola para entrar. 8.50 AM, mientras Álex repasa la lista de la compra para ver que no le falta nada.

Álex – (lee en voz baja) tomates... aguacates... leche... pan...

La voz fina pero decidida de Morgan –hermana de 6 años de ÁLEX– suena a su lado.

Morgan – Palomitas, te faltan palomitas.

Álex – No hay más palomitas, llevas toda esta semana comiendo, mamá me dio el dinero justo.

Morgan – Porfaa porfaaa porfavooooor vaaaaa vengaaa (se tira al suelo pataleando y gritando).

Álex – ¡¡Que no!! Y la próxima vez que te vea así te dejo en casa.

Una señora delante se gira bruscamente.

Señora – Perdona pero deberías venir sola, cuando salga de aquí voy a llamar la policía... es que los jóvenes de hoy en día no tienen sentido ninguno... poniendo en peligro a toda esta gente mayor...

8.58 AM, mientras organizan una fila para guardar un metro de seguridad entre cada uno y avisan de que en 2 minutos abrirán las puertas.

Morgan – Vengo con mi hermana porque mi mamá está trabajando en el hospital...

Señora – ¡¡Pero, haberlo dicho antes!! Vuestra madre salva vidas, pesad delante, os cedo mi sitio, ya tenéis bastante con todo lo que está pasando (sonríe, como si se hubiera convertido en otra persona y se va hacia atrás).

9.00 AM, los Señores más mayores en primera línea, dispuestos a tirar a todo el que pase por su lado para coger las mejores hortalizas y el último pack de papel higiénico. ¿LISTOS? ... ¡¡¡YA!!! Se abren las puertas y entran los Señores corriendo, incluso la Señora, arrollando todo a su paso.

CONFINA₂

27.03.2020

NACHØ

Interior. Salón. Día. Marc y María están confinados en una misma casa, los dos son compañeros de piso y les ha tocado pasar juntos la cuarentena. Marc se pasa los días sentado en el sofá, jugando al Animal Crossing.

Marc – *(sentado en el sofá, con una Nintendo Switch en las manos)* Joder, tía, que buen momento para sacar el Animal Crossing, seguro que lo tenían todo calculado.

María está sentada en la mesa del salón, escribiendo en su ordenador.

María – *(mirando a Marc)* ¿El qué?

Marc – Pues, tía, todo. O sea, piénsalo. Nintendo, una empresa Japonesa, asiática, de donde viene el virus, lanza un juego súper esperadísimo en plena cuarentena casi... mundial. ¿No te parece raro? Seguro que lo tenían todo estipulado...

María – Tú de verdad que no estás bien. Tanto tiempo con la máquina esa te está deformando el cerebro.

Marc – Pero tía, ¿no entiendes que Tom Nook me tiene puto explotado y tengo que pagarle la hipoteca? A parte que tú también estás todo el día con el ordenador y mínimo tienes que tener los ojos más rojos que después de haberte fumado un porro.

María – *(levantándose de la silla y yéndose a sentar junto a Marc)* Pues que sepas que yo estoy escribiendo otra obra de teatro para cuando salga de aquí, porque saldremos de aquí. Y tú si quieres puedes tener un papel.

Marc – ¿Y de qué se supone que va a ir esa obra?

María – Pues de todo lo que estamos aprendiendo en esta cuarentena y todo lo que va a cambiar después de esto nuestra sociedad.

Marc – Pues mira María, cariño, no sé tú, pero yo lo único que estoy aprendiendo es lo mucho que me gustaba salir de fiesta.

María – Pues a eso me refiero, estamos aprendiendo a valorar todo lo que antes nos parecía algo normal. Tomar un café con amigos, dar un paseo o ir de fiesta es mucho más importante de lo que creemos. Incluso dar un abrazo o un beso. Cuánto me gustaría ahora ver el atardecer todos juntos mientras nos comemos unos churros, como hacíamos antes.

Marc – Pues tienes razón, pero yo creo que también podemos aprovechar esta situación, me explico. Por ejemplo, yo ahora me siento... como Hanna Montana, tengo... “the best of both worlds”, puedo estar descansando sin hacer nada todo el día tumbado en la cama o puedo aprovechar el tiempo para aquello que tenía tantas ganas de hacer pero

no podía porque mi trabajo me dejaba sin tiempo y ahora que me han hecho un ERTE¹⁴, pues no tengo excusa.

Marc se levanta del sofá con mucha emoción. Aún tiene la Nintendo Switch en las manos.

Marc – Tía, te voy a copiar, me voy a poner a escribir... ¡No! Los dos nos vamos a poner a escribir, cada uno escribe un microteatro y esta noche los leemos juntos y el que más nos guste lo grabamos y lo subimos a Twitter o grabamos los dos o hacemos más de uno... Mira, María, yo me voy a mi habitación que estoy teniendo muchas ideas y se me van a olvidar. La próxima vez que te vea tendré todo escrito.

Marc sale del escenario hacia su habitación y María se levanta del sofá para ir a la mesa donde tiene el ordenador.

---

¹⁴ ERTE significa Expediente de Regulación Temporal de Empleo. Secondo la legislazione spagnola, identifica la modalità con cui un'impresa, in situazioni eccezionali, ottiene temporaneamente l'autorizzazione al licenziamento, alla sospensione dei contratti o alla riduzione della giornata lavorativa, quando il momento contingente mette a rischio la continuità dell'azienda.

SIN TÍTULO

27.03.2020

Pablo DE MORILLA

Un piso de las medidas que nos han hecho creer que puede ser un piso: 30 metros cuadrados. Dos hombres, uno de negro, otro de blanco, sentados en el suelo, inclinados uno junto al otro.

Hombre de negro – Gracias por esta... tregua (*pausa*). Sin ella no hubiera podido... no hubiéramos podido... conocernos (*pausa*). Jamás pensé que el amor de mi vida... iba a vivir ya en el interior de mi casa... (*pausa*), de mis paredes.

Hombre de blanco – Ya. Aún así... eres el fantasma más hermoso que he visto nunca. Cuando todo esto acabe... no sé qué hacer para que podamos... estar juntos.

Hombre de negro – Tendré que morirme.

Hombre de blanco – Tendré que matarte.

Oscuro.

LA NOTICIA

27.03.2020

Maiken POZO

Airan da vueltas en círculos en el interior de su cuarto mientras Blanca le observa sentada en la cama.

Airan – No sé... Tal y como están las cosas, la crisis, el virus... ¿Seguro que es el momento?

Blanca – *(se levanta de golpe y habla casi gritando)* ¿No querías una señal? El mundo no podría haberte mandado una señal más clara.

Airan – *(frena en seco, la mira fijamente)* Vale, vale, baja la voz. Pero si por esto me echan de casa, pienso vivir en tu piso y cargarás con la culpa y con mis gastos y mis manías.

Blanca – *(desenvuelve un chicle mientras ríe y se lo come)* Si eso pasa será que tendremos unos padres horribles, pero no será mi culpa. Relájate, deberías hacer meditación.

Airan – Me estoy jugando mi futuro y tú tan tranquila... ¿No entiendes lo gordo que es esto?

Blanca – Que sí, que es tu identidad y todo ese rollo, pero tampoco es un drama, no has matado a nadie. Mira, lo hacemos así, esta noche, lo sueltas de golpe, dices que eres trans y, pase lo que pase, me tienes a tu lado. Si es que soy una joya, pero no me valoras.

Airan – *(cierra los ojos a la vez que suspira, sonrío)* Echaba de menos tu humildad, al final me alegraré de tenerte de nuevo por casa y todo.

Blanca – Aprovecha, aunque espero que la próxima vez que te vea no sea por una pandemia, esto es de locos.

Airan – *(mira por la ventana)* Pues sí, pero gracias a esto cuando salga de aquí podré ser yo, sólo he necesitado un apocalipsis, casi nada.

Blanca – Una situación intensa para una persona intensa *(se levanta de la cama y se dirige hacia la puerta)* Venga, si Jennifer Aniston superó a Brad Pitt, tú puedes con esto.

MACARRONES PARA DOS

27.03.2020

Alejandro RODRÍGUEZ

España entera está confinada en sus casas. Un piso en cualquier ciudad, construido en los años 90. Azulejos blancos, muebles madera y cocinilla de gas. Una pequeña encimera y una mesa minúscula sin mantel con dos sillas blancas a juego.

María – ¿Que yo no sé estar sola?

Tira con rabia la lata vacía de tomate frito a la basura.

María – ¿Que yo no sé estar sola?

Chupa la cuchara de madera, apaga el fuego y lanza con más rabia la cuchara de madera al fregadero.

María – Si yo no sé estar sola... Me habrá parido, pero poco me conoce. Él, él sí que no sabe estar solo. Sabrá poner lavadoras y hacer de comer, pero está muy perdido en la vida. Pero claro, eso no lo sabe ella. Si lo supiera no es que no lo defendía, es que lo capaba. Niñato malnacido. Se cree que la libertad es echar cuatro polvos en una discoteca. Ay, cuánto le queda por aprender a ese pedazo de cabrón sin cornamenta. Hasta de eso me arrepiento.

Le llega un whatsapp. María busca desesperadamente el móvil por la cocina, hasta que se da cuenta que lo tiene en el bolsillo del delantal.

María – Es nombrarte y apareces, gente ruin, como diría la vieja.

Reproduce el audio que le envía Carlos, su ex.

“Creo que el otro día nos precipitamos”.

María – ¿QUE NOS QUÉ? SI FUISTE TÚ, CACHO CABRÓN.

Se sigue reproduciendo el audio.

“Este tiempo solo en casa me he dado cuenta lo mucho que te necesito, eres lo más importante que he tenido en mi vida y no podemos estropearlo por un calentón. Llámame y lo hablamos”.

María – ¡¡¡QUÉ CALENTÓN MACHANGO MIERDA?!, QUE BIEN CLARO ME DEJASTE QUE LLEVABAS DESDE NAVIDAD QUERIENDO DEJARME Y NO SABÍAS CÓMO. QUE TE DABA ANSIEDAD TANTO COMPROMISO.

Se escuchan los últimos segundos del audio.

“La próxima vez que te vea te pienso abrazar y no soltar nunca, te lo juro”.

María – JAJAJA, ¿A MÍ, CON PROMESAS?

Mira la pantalla y empieza a grabar su respuesta.

María – Mira mi niño, ya me he creído lo suficiente todas tus mentiras de machito alfa. TE-VAS-A-TO-MAR-POR-CU-LO. Bueno no, que eso te gustaba. Mejor te vas A-LA-MI-ER-DA.

Se queda en silencio unos segundos sin levantar el dedo de la pantalla.

María – Vales tan poco que no te mereces ni reproches.

Desliza el dedo hacia arriba y desecha el audio.

María – Ni audio ni ocho cuartos.

Sigue manejando el móvil.

María – Ala, bloqueado.

Tira el móvil a la mesa.

María – No es que no te quiera ver cuando salga de aquí, es que no quiero saber nada de ti desde que me dejaste ir llorando, sin siquiera un abrazo. Aquí me di cuenta de tu “gran valía”.

Vuelve a la cocinilla y empieza a sacar macarrones en un plato mientras rompe a llorar.

María – Encima no sé hacer macarrones pa mí sola, ahora tengo que estar toda la semana comiendo lo mismo.

Se seca las lágrimas, mira al techo y suspira.

María – Si es que a perro flaco todo son pulgas...

TERÀPIA

27.03.2020

María VERA ROLDÁN

La Dona que parla porta la mascareta posada. Manté una videotrucada amb el seu psicòleg.

Dona – Sí, estic deprimida. Tenies raó. Ja puc posar-li nom. Té nom. El meu estat es diu depressió. Tots en estat d'alarma i jo, amb la puta depressió. Diuen que quan toques fons, però, ho acceptes, comences a donar-te una oportunitat... Li he posat nom, però no ho acabo d'acceptar... Sento com si ara mateix el món se m'hagués sacsejat sota els peus. I és així, sí, però jo estic deprimida. Per a mi és una consternació massa gran aquest terratrèmol i ara no em va bé això. No em pilla bé, tinc masses coses al cap... Tu ho saps... masses problemes al davant.

Se m'ha sacsejat el món totalment i jo... jo... jo... jo, JO estic paralitzada... narcotitzada...

Dec estar... abduïda. Veig molt borrós i... molt negre. La maleïda negativitat que comporta la depressió no em deixa veure amb claredat, ni actuar amb claredat. Serà que fa 11... 12, 12 dies que estem tancats, perquè... perquè ens ho veiem a venir. Ens ho veiem a venir— No coneixes el meu home! Amb les primeres notícies italianes ja havia fet la compra de l'apocalipsi o m'anava dient "Reina, ya me quiero ir quitando esta bronquitis porque si no de esta me sacas con los pies por delante". Se m'emporten els dimonis quan diu aquestes xorrades! Se m'enfada el cos i m'empenyo com una mona, però no el puc contradir, perquè té tota la puta raó. Tota la raó.

Una pressió al pit... una pressió... que no aconsegueixo saber si és ansietat o el virus. I no tinc el cap al lloc. M'estic preocupant tot el dia per coses estúpides i fins i tot em tranquil·litza el pensament que tots alhora s'estan preocupant per coses estúpides. Per a sort meva no tinc raó i hi ha gent ocupant-se de coses intel·ligents i de tot el que és important i necessari. En ma vida havia delegat tant. Control 0. Gairebé al llindar del pànic. Tots dos són de risc. Estic compromesa a protegir-los, però no ho faig bé, no del tot bé. Els poso en risc (*tus i tus*). Ja veus, tinc una tos que espanta. Així des de divendres. Sense descans, des del divendres. I tots n'hem donat símptomes... i ho portem bé perquè... la casa és gran i tenim un tros [de jardí] al darrere i un pati i prou habitacions. Ho portem bé perquè ens estimem i perquè ja hem passat per escridassar-nos i tirar-nos merda i petar. Ara volem que tot això ens faci doncs... més forts i ho voldríem aprofitar, però... com que estic deprimida i els deprimits no poden disfrutar, no s'ho poden permetre, esclar (*se'n riu d'ella mateixa*). Ai, crec que aquesta és una frase de la Sara Kane! coneixes la Sara Kane? La dramaturga? Et recomenaria qualsevol cosa seva, però ja que ets tu... busca *Piscosi 4.48*. M'encanten els trossos que parla amb el doctor.

Ahir estava asseguda a la finestra, no m'havia ni adonat de l'hora que era. Va sonar ben forta la música. No em va costar ni dos segons reconèixer-la. El Dúo Dinámico, a tota potència, amb la mítica *Resistiré*... La lletra cobrava més sentit que mai i en aquell moment vaig deixar-me endur... desitjant ser "el junco que se dobla, pero siempre sigue en pie". Els veïns van anar sortint a les portes i balconades mentre m'anava contanimant d'aquesta música i de sobte vaig pensar "Ondia que fort! Això és el més fort de lo més fort que ha passat en la nostra generació i si no sóc a punt per adonar-me que aquesta sotragada és tan forta com per superar tota cotidianitat és que sóc imbècil. Imbècil del tot!".

El *Resistiré* va començar a fer efecte en mi. "Me vine arriba", de "subidón". Estava plorant emocionada, a llàgrima viva i just al balcó del davant vaig veure sortir els dos nanos que hi viuen i vaig pensar d'ells: que valents! Ho vaig pensar només un instant. Que valents! (*s'escolta la tos seca d'un nen*) abans de tornar a mirar-me el melic (*escolta la tos*). Només de sentir com tus m'agafa escalfor. O potser és febre. Em prenc la temperatura, però només és que m'ha tornat a pujar la por... o que he estat tancada a la meua habitació tot el dia mentre el meu marit fregava tota la casa amb llexiu: terra, panys, banys... i tinc l'olor fotuda al cap. Serà que estic sensible. Que estic menstrual, "monstrual" i fotuda. Cabreja! Perquè m'han avisat de l'hospital que em cancellaven les proves. Amb la que està caient no podré anar-hi fins... ves a saber. Hauré de quedar-me amb aquesta incògnita.

Una angoixa més.

Veia els nanos... valents al balcó, amb una rialla... estan plens d'espant.

Ho he vist amb el meu petit... té por. Li he reconegut en els seus ulls i en els silencis..., el nerviosisme. La distància no la porta bé. Ni jo tampoc. La nostra naturalesa és ser cul i merda. Petonejar-nos. Tocar-nos molt. I el millor que fem plegat és riure. A estones sento que no ho tinc tot perdut. Que puc riure una estona, però... com estic deprimida... només una estona. Potser aquesta és una bona excusa... que estic molt deprimida, molt, moltíssim, perquè les coses no em van bé des de fa prou temps i encara poden ser pitjors. Molt deprimida (*tus, tus, tus i agafa l'aire amb ofec*).

Les coses es posen magres, magres de debò. Potser el millor que hauré de fer és aplaçar tots els problemes que no siguin la supervivència familiar i col·lectiva. I hauré de preparar-me per plorar els morts que ens sobrevindran i les situacions lamentables (*tus*). Espera'm un moment que vaig a buscar aigua. M'esperes?

EL CÈRVOL

27.03.2020

Marc ZANÓN

Avui he vist un cèrvol. Des del balcó. Mai havia vist un cèrvol. No vull dir a Barcelona, vull dir que mai havia vist un cèrvol de veritat. Només al cine. O a la tele. Però avui n'he vist un. Una femella, crec. O potser era un mascle jove, no ho sé. Els mascles adults són els que tenen aquelles banyes grosses, no? Bé, no ho sé, no hi entenc d'això. Però l'he vist. He sortit al balcó per airejar-me una mica i allà estava. Caminava lentament pel mig del carrer desert, mirant encuriosit al seu voltant, sense pressa. Ell no m'havia vist, és clar. Jo visc a un tercer, no podia veure'm. Però hi ha hagut un moment en què s'ha aturat i ha ensumat l'aire. Jo m'he quedat molt quiet. No té cap sentit, ja ho sé, però em feia por que m'olorés i s'espantés i marxés corrent. Però no ho ha fet. S'ha aturat, ha ensumat i ha seguit caminant com si no hagués passat res. No deu haver notat la meua olor, he pensat. O potser sí. Potser m'ha olorat i li he agradat. Sí, això és. Ha entès que jo no li faria res, que jo no sóc com els altres; que jo no sóc dolent. I ha continuat caminant, amb aquell aire tranquil i suau d'animal de conte, i ha passat per sota del meu balcó. Mai havia vist un cèrvol al meu carrer, tan a prop, tan a sota del meu balcó. Hagués volgut aturar el temps, congelar aquell instant i viure-hi per sempre. Morir amb aquella bellesa gravada al fons de la meua mirada. Però no he sabut com fer-ho. I el cèrvol ha seguit caminant, a poc a poc, però cada cop més lluny, fins que ha arribat a la cantonada. Aleshores, s'ha girat de cara al meu balcó, m'ha mirat als ulls i m'ha somrigut. Sé que pot sonar estrany però és el que a fet: m'ha mirat i m'ha somrigut. I després ha començat a fer una meravellosa dansa de petits saltirons enjogassats per acomiadar-se de mi. Ha estat molta, molta estona ballant, per mi, per fer-me saber com de content i agraït estava per haver-nos conegut. I jo el mirava i somreïa. I plorava. Quan s'ha aturat, ens hem dit adéu amb la mirada. No feia falta més. I el meu cèrvol ha fet una darrera cabriola, ha tombat la cantonada amb una corredissa, i ja no l'he vist més. M'he quedat sol. Buit com mai ho havia estat. Però vull pensar que potser tornarà. Encara queden setmanes i setmanes i setmanes de silenci i de carrers buits, Les bèsties cridaneres i cruels, estúpides i grolleres que embruteixen la ciutat ara estan confinades; ja no poden sortir de casa, no les deixen. El meu cèrvol no ha de tenir por de res. Així que potser, quan se n'adoni, tornarà. Potser demà. Potser un altre dia. Però tonarà. Segur, i em mirarà de nou als ulls. I em somriurà. I ballarà per mi.

ALEJARSE PARA ESTAR CERCA

28.03.2020

José Carlos PALACIOS

Sigfrido, hombre de 30 años, de cierta belleza exòtica, se halla sentado a la mesa de su habitación batiendo huevos para una tortilla, a la par que habla con el teléfono móvil, lo cual le impide mirar bien lo que está haciendo.

Sigfrido – ¿Entonces me la recomiendas o no? (*silencio*) Pues entonces paso de verla (*silencio y sigue batiendo*). No, no... una serie es buena o no lo es. No me vale que sea buena tres temporadas si luego se va a la mierda (*silencio*).

Aitana, me da igual si tenían que ser tres temporadas y luego les presionaron para hacer más. Una serie se mide por el todo. No puedes decir de una película “Es buena los primeros cincuenta minutos” (*silencio*) ¿Cómo que no es lo mismo? Claro que lo es. Mira, si hay una parte de la serie buena y otra mala, que las diferencien en el título. Que las titulen, yo qué sé, *Los Simpson* y *Los Simpson GT* (*escucha a Aitana riéndose y se ríe él también*).

Sigfrido – Ah... ¿Te ha llegado el paquete? ¿El de Amazon? Joder nena... ¿Cómo no me lo dices? (*silencio*) ¿Lo has abierto? (*silencio*) Seguro, ¿eh? Seguro que no me has hecho trampas (*silencio*). Venga pues... Ábrelo ya.
Sigfrido se pone de rodillas.

Sigfrido – Sí, sí... es lo que parece... ¿Quieres casarte conmigo? (*silencio*) Claro que lo digo en serio, Aitana, ¿Cómo no voy a hablar en serio? Estas semanas que he pasado charlando contigo a todas horas han sido las mejores de mi vida. Te quiero. Quiero pasar mi vida contigo (*silencio*). Sí, sí claro, dime lo que piensas...

Sigfrido escucha lo que dice Aitana durante varios segundos. No se lo toma muy en serio. Sigue batiendo huevos.

Sigfrido – Aitana, a ver... para un momento... ya sé todo eso que me dices. Sé que nunca nos hemos visto en persona y que no sabemos si seríamos compatibles. Lo sé perfectamente, y por eso, no es eso lo que te propongo (*silencio*). No, no, no... lo que te propongo es que te cases conmigo y nuestra relación sea siempre exactamente como hasta ahora (*silencio*). Claro, ¿Para qué vamos a vernos? ¿Para darnos cuenta de que en persona no éramos como habíamos soñado? ¿Descubrir manías del otro que odiamos? ¿Descubrir que el sexo es decepcionante? No, hombre, no esas cosas son las que rompen parejas.
Otro silencio largo. Sigfrido, que ya estaba preparado para la respuesta de Aitana, vuelve a batir huevos.

Sigfrido – Pero ¿cómo que no tiene sentido, Aitana? Vamos a ver ¿No ha sido nuestra relación perfecta así hasta ahora? ¿Para qué cambiarla? ¿Qué opción mejor hay para nosotros? ¿Que uno se mude a la ciudad del otro? Eso luego sólo lleva reproches

(*silencio*). ¿Ves? Eso por no hablar de que no paran de decir que la cuarentena va a acabar y luego siempre se alarga. ¿Por qué seguir preocupándonos por un futuro incierto pudiendo simplemente prolongar algo que está bien ahora? (*silencio*) ¿A que sí? (*silencio*) Ah no, eso cada uno vía libre para hacer lo que quiera. Sólo faltaba que en los nuevos tiempos que vienen sigamos manteniendo los prejuicios rancios de los matrimonios de antes (*silencio*) ¿Entonces? (*silencio, pone cara de alegría al recibir un sí*) ¿Sí? Nena, me haces (*manda un beso por teléfono*) el hombre (*beso*) más feliz del mundo (*beso*). Te quiero (*beso, vuelve a ponérselo en la oreja, silencio*). No, la verdad es que no he pensado cómo hacerlo, pero vamos, seguro que por Amazon se podrá.

Fin.

DE EXTRACTOR A EXTRACTOR

30.03.2020

Natalia Yurena RODRÍGUEZ

Cocina. Extractor. Una Mujer mira a través de él.

Mujer – ¡¡¡Hola!!! ¿Hay alguien? Necesito saber si alguien me escucha. ¡Holaaaaaaaaaaaa! Pues nada. A ver, alguien debería oírme, aunque sólo sea por lógica. Yo a veces escucho ruidos humanos cuando estoy comiendo. Bueno. ¡Holaaaaaaaaaaaa! Nada. La verdad que necesitaba comunicarme con alguien que no fuera al teléfono móvil o el ordenador. Alguien humano. A través del aire. He pensado que el extractor era un buen medio. Pero veo que nadie escucha. O nadie quiere escucharme. No lo sé. Nada. Mira. Lo que pasa es que acabo de hacerme un té. Un yogui tea, de esos té hippies que llevan mensaje. Y es que no te vas a cree lo que me ha salido. Es como si alguien me viera a través de algún lugar en esta cuarentena. Increíble. Pone algo así como, a ver, lo que yo entiendo porque está en inglés. Pone “olvídate de la idea de separación”. Ya. Separación, *Separateness*. Como se diga. Ya. Tiene gracia. Me sale esto hoy, después de 14 días de encierro, que como soy asmática no he salido ni a tirar la basura. Entoces, quería saber si es que hay algún vecino que me oiga aunque sea a través del extractor. Y así oigo la voz humana. Es que mi casa no tiene balcón. La única ventana de mis 20 metros cuadrados da a un patio interior. ¿Me oye alguien? En serio lo digo. ¿Algún vecino interesado en tener conversaciones profundas de extractor a extractor? Nada. Mañana lo intento de nuevo.

SIN TÍTULO

01.04.2020

Airin (Irene) HERNÁNDEZ

Un espacio oscuro, un dormitorio no muy grande. 'V' está sentada encima de la cama y sólo tiene la luz del ordenador delante. No parece que esté hablando con alguien más que consigo misma.

V – Las de la farmacia me han dicho que hoy cerraban y que no sabrían si volverían a abrir, así que me he despedido de ellas. Las van a echar de menos. Siempre han sido muy buenas con todos. Te dan lo que haga falta, la de veces que me han perdonado las recetas... Son dos hermanas, una debe estar a dos años de su jubilación y se nota, siempre es muy amable. Son de esta gente que no vive en las redes sociales y aún es, eso, amable. Yo creo que todo el que está alejado de las redes sociales es buena persona, no como todos los demás, que hemos echado a perder el mundo. Me incluyo, que conste. Después de tres semanas confinada oigo gorriones, y hace frío, todo el que no hemos pasado en los últimos cuatro inviernos, y el cielo y el agua están limpios. Cuando miro por la ventana veo un azul extraño, gris, turquesa... Lim-pi-o. Sin manchitas negras, como cuando tienes miopía. Dicen que el Covid es letal, pero ¿y nosotros? El confinamiento no ha servido para nada, algunos se han salvado, pero hay un nuevo agujero en la capa de ozono. Y luego saldrá otro. Y otro. Y cuando la gente salga a la calle, si no es entonces el fin de todo, si no ardemos entre el fuego y evitamos la cobustión espontánea que trae nuestra lamentable e inútil existencia, podemos... Estar. Si yo fuera la tierra, el Covid sería mi plaga, y estaría muy decepcionada al ver que, ni así, puede acabar con nosotros.

Pero yo no voy a pasar por ello, ahora estoy segura, por fin he encontrado una motivación. La verdad es que toda la imbecilidad de convertirse en una persona creativa, constructiva, positiva y generosa durante la cuarentena no pensaba que fuera conmigo, me parecía para pijos, para gente que encuentra más cosas bonitas dentro de sí mismo que las que tiene en realidad; pero yo, lo crea o no, he encontrado una motivación. Aún lo estoy asimilando. Y me alegro porque encontrar un plan, una meta, en mi propia casa, me parece un mérito, el mérito más grande de mi vida. Siempre te dicen que tienes que irte a Tailandia, a Japón, a hacer el viaje más caro y clasista que exista porque sólo así podrás encontrarte a ti mismo. Y si eres pobre y no viajas, es porque no quieres encontrarte a ti mismo. Pero yo, yo he encontrado esa motivación, y fue el otro día, nada más volver a casa. Llevaba dos bolsas de la compra, y me di cuenta de que, primero, estaba sola... segundo, ya había pagado el alquiler... tercero, que había andado 20 minutos por la calle entre el supermercado y casa, y había visto la calle, vacía, tranquila... cuarto, que no tenía trabajo. Y me pareció tan lógico, me había despedido de la calle, de Iván, incluso de mis caseros, y tenía comida. Y cuando terminara esa comida, no volvería a salir.

Hoy he acabado la comida, sólo me queda lo justo para cenar. He tenido que ir a la farmacia, y eso le ha quitado un poco el romanticismo, pero ya está. Yo lo que voy a hacer con mi vida es acabar con todo lo que sobra. No en plan zero *waste*, no. No, tampoco voy a hacerme anti-consumo. Quiero decir, que voy a acabar con todo, que me voy a suicidar, vamos. Ya sé que no es una opción muy original, pero aún en estos momentos de valorar la vida más que nunca, habrá alguien que quiera otra cosa, que pase de videollamadas, del optimismo, del constructivismo. No se elige, a veces llegas por accidente y no hay marcha atrás... Y nunca he estado más emocionada en mi vida. He dejado cartas para todos. Para mis padres, para Iván, para mi casera, mi vecina. Creo de hecho que la de mi vecina se la dejaré en la entrada antes de tomar las pastillas, no quiero que tarden demasiado en encontrarme, el piso tiene humedad y tardarían mucho en quitarle el olor, y en verano ya lo podrán alquilar. Tengo mucha suerte en acabar aquí, y en no volver a salir al mundo, no estoy obligada, no tengo por qué salir a comprar, a trabajar, a ver a mi familia, a conocer gente, a apuntarme a un curso, al cine... No, no tengo por qué, puedo quedarme aquí y despedirme en mi casa, sin pasar frío, con mi mantita, mi cena. Tomaré un vino. Siempre pensaba que lo haría en una playa pero si es en el confinamiento, yo lo respeto, claro... ¿Hola? Se ha vuelto a cortar... ¿Hola? ¿Mireia? Joder... Es que claro, ahora que todo el mundo hace videollamadas sin parar, cualquiera consigue encontrar un momento o un espacio en el que funcione el WiFi. Bueno, Mireia, pues te agradezco mucho estos meses de consulta, realmente me han venido muy bien y creo que estarás de acuerdo en que es la mejor decisión. Que además no lo voy a hacer a lo loco, como lo de la playa, que siempre me dices que debo hacer las cosas con calma, así que he elegido tomar las pastillas después de la cena. Mucho después, que ya sé que, si no, no hace efecto, me he informado bien. Pero no te preocupes, te mando una captura para que lo veas. Mira. Transferencia a Mireia por consulta de terapia psicológica. Muchas gracias por todo. Fíjate, si es que llueve... No puede haber una despedida mejor.

Suenan los aplausos.

V – Qué bien que salgamos cada noche a plaudir a los héroes, a esos que van a salvar a toda esa gente que quiere vivir... Bien por ellos. Bueno, voy a preparar la cena, que me muero de hambre...

Se echa a reír.

Fin.

SUPERVIVÈNCIA

02.04.2020

Jordi CENTELLES

Un pis molt desendregat. Veiem un Noi d'uns 35 anys estirat al sofà. El seu aspecte és deixat. Vesteix pijama, una bata i va sense afeitar. La seva actitud, tot i l'edat, és d'adolescent consentit. El Noi tus una mica i canvia de postura al sofà, moment en què troba un paquet de Donettes buit. Rebusca dins del paquet i menja les últimes molles que en queden. Sona el seu telèfon mòbil. Despenja.

Noi – Hola mama... Què? No (*pausa*). No (*pausa*). No (*pausa*). No (*pausa*). Sí. Tinc paper de wàter. Que no necessito res, mama! Només tinc una mica de mal de coll. Res més... Bé, una mica de tos. Només una mica. No... Que no! Que no estic infectat! No tinc febre mana. No-tinc-febre!... Sí, m'ho acabo de mirar... (*tus una mica*). Que no!... No vull Vicks Vaporub! Sí... (*sospira aclaparat*). Estava treballant, mama... Com que de què?... És clar que tinc feina!... Doncs, doncs... amb allò... allò de sempre... saps? Ara faig teletreball... sí... ho faig des de casa. El mateix però des de casa... No, no necessito res, mama. Sí... res... A... A... Adéu... sí, sí... (*a punto de penjar se'n recorda d'alguna cosa i s'aixeca del sofà de cop*) Mama! Vas al súper?... Em pots portar Donettes?... Donettes... Sí... no, no t'infectaràs per agafar un paquet de Donettes. Mira, agafes el paper de wàter i al passadís del costat hi ha els Donettes. És fàcil... Si no els trobes, ho pots preguntar... No se t'encomanarà res per preguntar (*torna a sospirar molt aclaparat*). D'acord, d'acord, no penjo. T'aniré indicant... Sí, sí, ves a posar-te les sabates. No, no! No em passis amb el papa... No mama, no... Hola papa. Sí... Bé... No... treballo... Sí, des de casa... Amb allò... allò d'obrir un videoclub... No és una mala idea, papa. La gent ara compra discos de vinil i hi ha *mogollón* de botigues de vinils, doncs els vídeos es tornaran a posar de moda. No... no és cap tonteria. A més ho promocionaré a través del meu canal de YouTube. Sí, també sóc youtuber, ja t'ho havia dit. Passa'm la mama. Mama?... On estás?... Mama, és molt important... Escolta'm bé el que et diré... No confonguis Donettes amb Filipinos. Ho has entès? (...) S'assemblen però són molt diferents. Els Filipinos són galetes rodones recobertes de xocolata, normal... però més petits. El plaer que proporciona una mossegada de Donette és molt diferent al d'un Filipino. La textura, el gust, l'experiència és completament diferent... Els Donettes són l'aristocràcia de la pastisseria industrial. Ho entens, mama?... Mama?... Amb qui parles?... Amb la guàrdia urbana?... La guàrdia urbana o la policia? Sí, ja ho sé que van tots de blau. No, no. No me'ls passis (*tus una mica*). Hola. Buenos días señor agente. No, no es nada... sólo un poco de mal de cuello... no, no, tranquilo. No tengo fiebre. Nada de nada. Ahora mi madre va a la farmacia a comprarme Vicks Vaporub, entiende? Claro... sí, sí... Ah, que sou mossos... Doncs, res, que va a la farmàcia i m'ho porta a casa. Sí, sí,

m'ho deixa a la porta. Distància, distància. Moltes gràcies. Molt agraït... Mama, vols fer el favor d'entrar al súper i deixar de parlar amb desconeguts?... Estàs dins?... No, no, no cal que agafis un carro!... Val, val... agafa primer el paper de wàter... No cal que corris... Mama no corris. Atropellaràs algú amb el carro (*el Noi aparta l'orella de l'auricular, se senten crits i cops*) Mama?... Estàs bé?... Què ha passat? T'has barallat per l'últim paquet de paper de wàter?... No calia, mare, a casa teniu bidet... Doncs ara els Donettes! Al passadís del costat. No, no, el dels refrescos no, l'altre, on hi ha les galetes i les xocolates... Sí, sí... aquí! (*pausa expectant*). Els tens?... Molt bé! Molt bé! No cal que corris mare... Mare, tranquil·litza't! No, no et colis a la cua... mare no cal... Puc esperar... Ja estàs al carrer?? Però has pagat??... Molt bé, me'ls deixes a la porta, truques al timbre i te'n vas... sí, sí... entesos... Mare? Mare?...

El Noi mira el telèfon. La mare ha penjat. El Noi s'estira al sofà uns instants. Segueix menjant molles del paquet buit de Donettes. Truquen al timbre de la porta. Noi s'aixeca i surt d'escena. Torna a entrar amb una bossa del supermercat. De la bossa en treu un paquet de Filipinos.

Noi – Nooooooooooooo!!! (*li sona el mòbil; respon*). MAMA!! M'HAS PORTAT FILIPINOS!! Ah... hola senyor agent... Com? Ma mare detinguda?... Desordre públic, agressió i furt? S'equivoca de mare, la meva ha anat a buscar-me Vicks Vaporub a la farmàcia (*penja el telèfon i s'estira al sofà; obre el paquet de Filipinos i en menja un*).

Noi – No. No són el mateix.

Fosc.

MARRUIX

03.04.2020

Amàlia

Un Hombre de unos 70 años da vueltas por un piso del barrio del Ensache de Barcelona, es una vivienda en la que ha vivido toda su vida. Las paredes cuentan historias: están repletas de cuadros y libros de la última mitad de siglo.

Hombre – ¡Marruix! ¿Dónde estará el gato ahora? Venga, pequeño, ven... (*el Hombre se sienta rápidamente en el sofá dejándose caer, en sus ojos se ve el cansancio de toda una vida*). Pequeño, ya sé que es un poco asfixiante estar todo el día encerrado en casa pero, por favor, no te pierdas ahora, ¿quién iría a buscarte si lo haces? A mí no me dejan salir de aquí. Que si grupo de riesgo, que si ya me llevarán la comida, que no se me ocurra salir. Bueno, chiquillo, soy muy mayor ya, he visto de todo, de algo tienes que morirte, ¿no crees? (*mira a su alrededor y ve que el apartamento sigue vacío, el gato aún no ha aparecido*). De verdad, ¿dónde se habrá metido este gato de los cojones? Si es que el piso no es tan grande pero él venga a esconderse allí y allá (*se levanta con dificultad y resoplando*). Mi cuerpo ya no es el que era pero bueno, tan mal no me mantengo, ¿no? *Un teléfono empieza a sonar y el Hombre da una vuelta por el salón en busca del objeto que no apaga el sonido que viene preestablecido. La música se interrumpe cuando el Hombre aún no ha cogido el aparato, busca detrás de unas estanterías y, por fin, lo encuentra.*

Hombre – ¡¡MALDITO CACHARRO!! ¿Qué le da a la cosa esta ahora? Una musiquita irritante, te entra en la cabeza y te martillea el cerebro, pues claro que me volveré loco si la cosa esta sigue sonando sin parar. A ver quién ha sido esta vez (*el Hombre mira a la pantalla intentando leer lo que pone en esta, saca unas gafas del bolsillo y se las pone*). Vale, así mejor. A ver... aquí pone que “número privado”. Será cualquier tontería de estas.

El teléfono vuelve a sonar y el Hombre da un salto del susto, el objeto cae al suelo y allí empieza a vibrar sin parar.

Hombre – Ya va, ya va... Estas cosas de hoy en día me volverán loco, Dios mío (*descuelga el teléfono y se lo coloca cerca de la oreja*).

Hombre – ¿Sí? ¿Se puede saber quién es? (*silencio*) ¡¡María!! Hombre, claro que me acuerdo de ti. Qué tiempos aquellos, eh (*silencio*). Sí, sí, qué recuerdos me vienen ahora (*el Hombre ríe*). Hombre, mujer, pues aquí, ya sabes, Barcelona. No hay demasiado por ver, total, no podemos salir de casa... (*el Hombre ríe y empieza a dar vueltas por la sala*). Ay, sí, ¿Cómo estáis todos por allí? (*en su cara se dibuja una sonrisa mientras escucha la voz al otro lado del teléfono y se sienta en una butaca*). ¿Y cómo estás tú? Hacía muchísimo que no hablábamos, desde que marché del pueblo que no escuchaba tu voz...

(*sonríe con nostalgia y asiente*). Ya veo, ¿qué ha sido del pueblo? Escuché que ahora está lleno en verano, ¿no? (*deja ir una carcajada*). Ay esos madrileños... (*ríe*). Yo no estoy haciendo demasiado estos días: leer el periódico de arriba a abajo, miro un poco la tele pero ya sabes, demasiadas mentiras en un solo telediario (*ríe*). Poco más, bueno, sí, ahora andaba buscando a mi gato, el chico se me pierde cada dos por tres y vete a saber si algún día tendré que ir a buscarlo vete a saber dónde. Esperemos que buscar a un gato perdido lo consideren esencial que si no, lo llevo crudo (*ríe un poco y se queda en silencio*). Oye, ¿y por qué me has llamado hoy? (*sonríe y asiente*). Pues me alegro muchísimo, oye, me has alegrado esta cuarentena, ya te lo digo (*se hace silencio*). Ehm... pues tendremos que llamarnos más, ¿no? Para acompañarnos un poco estos días tan solitarios (*ríe, coge un papel y un bolígrafo de una mesita que hay cerca y empieza a apuntar un número de teléfono*) 6...8...82...¿657666982? (*silencio*) Vale, perfecto, ¡ya nos llamamos!

El Hombre se queda sentado en la butaca con una sonrisa boba en la cara. Se queda embobado mirando el techo y con el teléfono y el papel aún en la mano. Pasan unos minutos así antes que el Hombre vuelva a la realidad y empiece a hablar.

Hombre – ¿Sabes quién era? ¡El amor de mi vida! (*el Hombre carcajea*). Pues sí, sí... Mi primer amor me ha llamado hoy... ¡Mira qué te digo! Si no fuera por este bicho que va dando vueltas entre nosotros ahora mismo hacía la maleta y me volvía al pueblo. Ay... Qué recuerdos... La fiesta mayor en agosto, los bailes en la Plaza Mayor y los primeros besos escondiéndonos de nuestros padres... Y ahora mira, cada uno *tancado* en su casa, a miles de kilómetros pero con un cacharro como este (*levanta el teléfono*) hemos vuelto a hablar... Vivimos en tiempos de locos, ¿a que sí, Marruix? ¡Ostia, el gato! Es que de verdad, chico, no sé dónde te puedes haber metido, si no estás en ningún sitio (*el Hombre se levanta y empieza a buscar el gato*).

QUINCE METROS

03.04.2020

Raúl HERNÁNDEZ GARRIDO

Candela — En la casa éramos cuatro. Mi hermano pequeño, mi padre, mi madre. Mis padres murieron ya. Casi no me veo con mi hermano. La casa se convirtió en un refugio y una cárcel. Solo podíamos salir al balcón a la hora de los aplausos. Con cautela. Intentando no respirar demasiado fuerte.

Guzmán — Vivía solo. Estaba estudiando y el resto de mis compañeros huyó con las primeras noticias. Yo me dije que no pasaría nada, que habría tiempo, y me encontré con una casa entera para mí solo. Un refugio y una cárcel. No salía a la hora de los aplausos. Me resultaba ridículo. Pero me asomaba y veía frente a mí a una familia de vecinos. No siempre salían todos, aunque la madre no faltaba. De vez en cuando, aparecía ella.

Candela — En la casa de enfrente vivían unos chicos. Con alguno me cruzaba en la universidad. Pero hacíamos como que nunca nos hubiéramos visto. No acabo de saber cuántos eran ni quiénes. Había uno, un pelirrojo, al que reconocía por su pelo cuando nos cruzábamos. Ese con el que nunca hablaba. Otro de piel morena, quizá canario. Y dos más a los que no podía distinguir. Chicos del montón.

Guzmán — De vez en cuando, aparecía ella. No era una chica en la que te fijaras por la calle. Pero todos los días estaba atento, por si salía.

Candela — La casa parecía haber quedado vacía. Pero de vez en cuando, se veía una luz. Alguno de ellos debería quedar. ¿El pelirrojo?

Guzmán — Me escondía tras la cortina. La apartaba, apenas lo justo para espiarlos. No era una chica en la que me hubiera fijado por la calle. Pero ahí estaba, frente a mí.

Candela — Veíamos a los vecinos, asomados al balcón, cantando *Resistiré*. Mi cabeza giró, como si algo tirara de ella. Vi un ligero movimiento en la cortina. Me estaba mirando.

Guzmán — Me había visto. No era posible pero su mirada se clavó justo donde yo estaba. Sentí sus ojos en los míos. No había alarma, ni miedo. Solo curiosidad.

Candela — No debía ser el pelirrojo. Ni creo que el de piel morena. Era uno de los dos a los que nunca distinguí, seguro. O alguno más que nunca había visto. No sabía cómo era. No sabía cómo se llamaba.

Guzmán — Fue como si se me parara el corazón. Esas cosas no existen. Pero fue un golpe al corazón. No sabía cómo se llamaba, pero quizá pudiera ir a su portal e intentar averiguar su nombre.

Candela — Es extraño tener a una persona tan cerca y desconocer todo acerca de ella. Pero para qué querría yo saber nada de él.

Guzmán — Miraba a través del balcón esperando que se asomara. Pero no había manera. Esa tarde, salí a la hora de los aplausos. Pero ella no estaba.

Candela — Estuve esperando a que llegara la hora, pero ese día algo me impidió salir.

Guzmán — Al día siguiente, miré al balcón de enfrente y la madre me miró y me sonrió. La sonreí, y me saludó. Le devolví el saludo y entonces salió ella.

Candela — Y ahí estaba. No era cómo me lo había imaginado. De pensar en cómo podría ser, parecía que había pensado en todas las posibilidades, excepto la real.

Guzmán — Bajé la mirada. Ella en cambio me miró con descaro. Quise entrar en casa, pero me quedé mirando a otro lado. Cuando quise darme cuenta, en toda la calle todos habían vuelto a sus casas.

Candela — Entré en casa la primera. Tomé papel y lápiz. Hice varios dibujos. Así debía ser él.

Guzmán — Y esa noche, salí de casa, esperando que su portal estuviera abierto. No logré entrar en él entonces. Ni al día siguiente, ni al otro. El encierro transcurría con extraña calma. Un día bajé a la compra. Y ahí estaba ella.

Candela — Sentí que alguien tras de mí me miraba. Debía comprar rápido y volver a casa. Sin detenerme. Sin hablar con nadie. Intenté ignorar eso que me hacía volver la cabeza. Pero ahí estaba él.

Guzmán — Ella se había parado frente a mí. Le iba a hablar. Pero antes, ella se dio la vuelta y se dirigió a la caja.

Candela — En la vuelta a casa quisiera haberme encontrado de nuevo con él. Pero no estaba permitido quedarse quieta a esperar a nadie. Llegué al portal.

Guzmán — No la vi en el camino de vuelta a casa. Fui por su acera. Hasta su portal. Entonces, lo intenté. El portal estaba abierto. En los buzones, con rapidez, miré los nombres de los que vivían en el cuarto. En un buzón, un par de nombres. En el otro, una familia. Cuatro nombres. Candela Beltrán Salmeón.

Candela — Esa tarde salía al balcón. Mi madre me dijo que qué hacía. Respirar un poco. Nada lo impedía. Ella no pudo decirme nada.

Guzmán — Candela. Con ese nombre y esos apellidos, podía probar a buscarla en redes. Encontré cuatro personas con el mismo nombre. La reconocí. Le lancé solicitud de amistad.

Candela — Miraba su casa. Nada se movía. Creí ver una luz al fondo, pero lo más seguro que fuera un reflejo. Miré mi móvil. Había una solicitud de amistad.

Guzmán — Esa tarde también salí al balcón. Pero ella no estaba. Cuando estaba en mitad de los aplausos, justo entonces, vi que ella aceptaba mi solicitud de amistad.

Candela — Entonces salí al balcón.

Guzmán — Justo empezó la canción. Un vecino sacaba los altavoces de su equipo a la calle y ponía *Sobreviviré* a todo volumen. Cuando empezó el estribillo, ahí estaba ella.

Candela — Ahí estaba él.

Guzmán — Hola.

Candela — Hola.

Guzmán — Soy el chico de enfrente.

Candela — Jijiji, lo sé.

Guzmán — Tú te llamas Candela.

Candela — Y tú Guzmán, ya lo veo.

Guzmán — No te importa que te hable por aquí?

Candela — No.

Guzmán — Te he visto en el balcón.
Candela — Y yo.
Guzmán — Hoy te vi en el súper.
Candela — Ya.
Guzmán — No quiero molestarte.
Candela — No molestas.
Guzmán — Dímelo si molesto.
Candela — Estás solo en tu casa?
Guzmán — Sí, todos se han ido con sus padres.
Candela — Y tú no?
Guzmán — Me he confiado mucho.
Candela — Te vas a pasar todos el tiempo solo?
Guzmán — Me temo que sí.
Candela — Cuánto te envidio. Yo con la familia, sin poder perderlos de vista.
Guzmán — Tienes a alguien con quién hablar.
Candela — Ahora sí.
Guzmán — Salí al balcón ese día y todos los días. Allí podíamos mirarnos, de forma disimulada. Y luego hablábamos, a través del móvil.
Candela — Esperaba que mi familia no se diera cuenta. Un día, hubo menos gente.
Guzmán — Un día, hubo menos gente. Y al otro, menos. Y cada vez menos.
Candela — Solo mi madre salía. Y yo con ella. Una tarde, ella dejó de salir. “¿A dónde vas?”, me preguntó. “Salgo al balcón”.
Guzmán — Nos mirábamos ya sin ninguna vergüenza. Dejamos de hablar por los móviles. Solo era mirarnos. Era como si no quisiéramos trivializar ese momento con un chat intrascendente.
Candela — Nos mirábamos y nos decíamos tantas cosas en silencio, el uno al otro, a través de esos quince metros que nos separaban. Yo aprendí a bajar las escaleras en mi imaginación, a abrir su portal y subir hasta su piso. Él abría la puerta y yo me imaginaba su abrazo.
Guzmán — Y yo me imaginaba sus besos. Me imaginaba el olor de su pelo y la suavidad de su piel.
Candela — Y me imaginaba cada una de las vetas que la luz abría en sus ojos.
Guzmán — Y me imaginaba cómo su vello se erizaba cuando la besaba en la nuca.
Candela — Y me imaginaba cuando me tomaba entre sus brazos.
Guzmán — Y nos miramos el uno al otro, a quince metros.
Candela — A quince metros.
Guzmán — Vinieron las noticias. Las tristes noticias. Mi madre murió y me dijeron que volviera. En ese caso, se me permitía viajar, guardando la cuarentena.
Candela — Un día no salí al balcón. Ni al otro. Le escribí un largo mensaje. Pero no lo envié. Borré su contacto.
Guzmán — El tiempo pasó, en esa otra casa, sin un balcón a quince metros. Cada día pasaba tan lento. Uno tras otro, mientras el dolor de la muerte se convertía en rutina. Pero la herida de la separación crecía y en la soledad de mi cuarto, rodeado de los restos de mi infancia, enloquecía todas las noches de un amor imposible. Pasaron meses, todos

sabemos la historia. Por fin, volví, y me acerqué a su portal y llamé a su casa. Me abrieron pero algo fallaba. Era una mujer mayor, nadie de la familia que conocí a través del balcón, en esa cita de los aplausos. La señora no me dio ninguna noticia, o no quiso dármela. Hize lo posible y lo imposible. En las redes sociales, también desapareció. Era como si nunca hubiera existido. La busqué, todo fue inútil. La vida pasó. Tuve un trabajo, una familia. Un día, salí al balcón con todos ellos. Frente a la nuestra, en la casa de enfrente, no había nadie asomado. Pero pude ver un movimiento rápido, como si alguien moviera la cortina levemente. Como si alguien me estuviera mirando. Luego, nada.

Fin.

LA NOVA NORMALITAT (O L'ÚLTIMA GRAN NIT DE JACKELINE ONASSIS)

08.05.2020

DRAMATURGXES DE SANTS

Personatges

La senyora Joana, 70 anys però sembla més gran. Viu sola des que va enviudar, farà cosa d'un any. Té un fill que cria a la seva néta, l'Ester, amb qui té una relació molt propera. No acostuma a relacionar-se amb els veïns però és l'habitant més antiga a l'edifici. Era molt amiga de l'àvia de la Patri, així que amb ella sí que manté certa cordialitat. Viu a 1° 1a.

Lara i Agustí, estudiants en els seus vint, ella molt de festes, ell més tranquil. Amb el confinament estan tots dos com dos felins tancats; intenten posar-li remei amb meditacions i ioga quan està l'Agustí a càrrec, i amb algun porro i ballant al balcó quan la Lara pren les regnes... Diguem que són una parella curiosa. Viuen amb el tercer en discòrdia:

Pep, que ha hagut de marxar a compartir pis als seus 50 anys després de divorciar-se i per culpa del preu dels lloguer a la ciutat. Pep estava per anar-se'n a un altre pis però el virus li ha impedit. Ningú s'explica com aguanten vivint junts al 2° 2a.

Jackline Onassis, ningú sap a què es dedica, ningú sap quants anys té, ningú sap el seu nom real. Dona de 40 anys molt fan del reggaetón i de l'òpera. Té un gat. Lloga les dues habitacions que no fa servir a altres persones, però un dels inquilins se n'ha anat al seu poble. Viu al 3° 1a amb el

Tom, un estudiant anglès que està fent un màster en Filologia Catalana.

Bartomeu¹⁵, la gata, és de la Jackie Onassis, la seva afició més gran és passejar-se per les reixes del pati interior que donen a les finestres dels banys de tots els pisos.

Jaz i Patri, són parella des de fa dotze anys. La Jaz és infermera a l'Hospital Clínic, clarament *no puede con su alma* en aquestes setmanes. La Patri és monitora de body pump, tampoc està portant bé el tancament. La Jaz té 47 anys, la Patri 37. Són molt *healthy style living*, veganes, reciclen... però des que es van haver de tancar a casa, la Patri ha entrado

---

¹⁵ Josep Maria Bartomeu è un dirigente sportivo, Presidente del Barça dal 2014 al 2020.

en barrena i sembla que està perdent el seu centre zen. Viuen a l'àtic. De fet, són les propietàries de l'edifici, bé, la Patri, que el va heretar de la seva àvia materna.

Lino, el fantasma, l'avi de la Patri... viu a les golfes, però –com qualsevol fantasma– es passeja per totes les cases si cal. La Jackie l'ha vist alguna vegada. Molt amic de la gata Bartomeu.

1. Les golfes

Golfes plenes d'objectes vells, alguns tapats amb llençols. Sembla el set d'una pel·lícula de terror. El Bartomeu, que en realitat és una gata, s'estira una mica i mira el Lino, que és fantasma. El Lino el fa jugar amb un cabdell de llana.

Bartomeu – ¿Y nadie más te ve?

Lino – Sóc invisible, però això ja em passava abans de morir.

Bartomeu – Qué jodido, tío.

Lino – T'he dit mil vegades que no m'agrada que em diguis “tío”.

Bartomeu – Ya, tío.

El Bartomeu es llepa les potes.

Lino – Tu no hauries d'estar a casa?

Bartomeu – Los animales podemos circular libremente.

Lino – I els éssers incorporis.

Bartomeu – Y los jodidos fantasmas, sí.

Lino – No pots parlar com els altres gats, amb una mica de refinement?

Bartomeu – Soy ‘calle’, Lino, me tomas o me dejas.

Lino – La Jackie porta una estona cridant-te.

Bartomeu – Déjala, así se mantiene entretenida.

Lino – Potser la visito, al cap i a la fi, és l'única que té calfreds i es gira quan m'hi acosto, com si em pogués veure. Per què li diran Jackline Onassis si es diu / Maria de... ?

Bartomeu – Miaaaaauuuuu.

Lino – Mira que podria aprofitar per visitar tots els pisos, però em fa una mica de cosa, saps? Em sento com un voyeur i Dios me libre de ficar-me en la vida dels altres. Mira, un cop vaig visitar la Joana, volia fer una partideta de cartes, però va sortir el seu marit i–

Bartomeu – No me jodas que fue tu culpa, que el marido–

Lino – No, no he dit això, jo no vaig tenir res a veure amb–

Bartomeu – Qué fuerte, Lino, lo del infarto fue tu culpa... lo mataste de susto–

Lino – Jo només vaig obrir una porta, dubto que això hagi provocat una cosa–

Bartomeu – ¿Y echas aire frío y esas mierdas?

Lino – Com?

Bartomeu – Com en las pelis, ese rollo de: entra el fantasma, todo el mundo se caga de frío ¿sabes, tío?

Lino – Preferiria que no em diguis “tío”.

Bartomeu – Ya, tío.

Lino – No tens gana? Ves-te'n a casa teva, Bartomeu.

Bartomeu – Me llamo Charo, joder, que soy gata y no soy Bartomeu.

Lino – Ya, tío.

Bartomeu – Molt graciós. Oye, y tus visitas a tu nieta?

Lino – La meva néta no vol veure'm, per molt que em pesi...

Bartomeu – Venga, un poquito de autocompasión, que no hemos tenido suficiente estos días con los futbolistas encerrados en sus chalets...

Lino – Com que mai és a casa, vaig aprofitar el tercer dia de confinament per anar-hi. La veia una mica decaiguda.

Bartomeu – De bajona, claro, normal.

Lino – I només entrar, la Patri comença a cantar unes coses rares i posa un encens que feia una pudor, mira, no saps lo que era aquello. No torno, jo, que no. A més a més, em fa una mica de cosa, jo no sóc xafarder i Dios me libre de ficar-me en la vida dels altres.

Bartomeu – Ya, ya.

Lino – I molt menys si és la de la meva néta... Jo no sóc gaire de jutjar però... és que viu amb... ja saps... amb...

Bartomeu – Amb... ?

Lino – Amb la dona... aquella.

Bartomeu – ¿La enfermera, quieres decir? Me flipa esa tía, es encantadora.

Lino – Aquesta, aquesta...

Bartomeu – Ay, cómo la quiero, por la mañana ventila y me deja la ventana de la cocina abierta, aunque con el rollo ese *healthy* que llevan, bueno... los restos de alcachofa no son exactamente mi plato favorito.

Lino – Doncs, això, que viu amb la seva “amiga” i jo...

Bartomeu – Amigas ¿de qué? Se empotran-

Lino – Va, no siguis vulgar.

Bartomeu – Lino, te prometo que no te pasará nada si lo dices.

Lino – Deixa'm.

Bartomeu – Dilo. Son lesbianas-

Lino – (*intentando desviar el tema*) ¿Estás seguro que los animales no se contagian?

Bartomeu – Yo no he dicho eso, tío, he dicho que podemos circular libremente.

Lino – Que no em diguis “tío”.

Bartomeu – Relájate, tío. Míau míau.

Silenci. Bartomeu miola.

Bartomeu – A ver cuándo os dejan salir, joder, que os estáis poniendo muy nerviosos. La peña está fatal, Lino. La señora Joana pegada a las noticias todo el día, así no hay quien sobreviva estas semanas. Los del 2º 2a que son la hostia: creo que cuando dijeron “venga, todos a vuestra casa” se abastecieron, y tanto que se abastecieron los cabrones, pero no de comida. Joder, ayer pasé por la ventana del lavabo y no sabes el pestazo.

Lino – Home, si és la finestra del lavabo, normal que faci pudor.

Bartomeu – Que no, que no, esos tienen maría para drogar al barrio entero. Si todo se

jode, pero de verdad, en plan peli apocalíptica a lo bestia... es el piso donde hay que ir. Que el *fakin* fin del mundo nos pille colocados.

Lino – Això deu ser cosa del Pep.

Bartomeu – ¿Quién es Pep?

Lino – L’home més gran que ells, el que viu allà, saps... el...

Bartomeu – Venga, dilo.

Lino – El moreno, el que...

Bartomeu – ¿El que... ?

Lino – Ostres, com ets! El que... el de les...

Bartomeu – Tú puedes, Lino, venga.

Lino – El de color.

Bartomeu - ¿De qué color?

Lino – Ja m’entens.

Bartomeu – No te entiendo, soy una gata, miau miau.

Lino – El... (*baixant el volum*) el negret.

Bartomeu – El negret? Negro, Lino, ne-gro–

Lino – (*incòmode*) Aquest. Jo no vull jutjar ningú, Dios me libre de ficar-me en la vida dels altres, però amb aquests rastres que porta...

Bartomeu – Pues te tengo malas noticias: Pep está haciendo confinamiento dentro de confinamiento y no sale de su habitación.

Lino – Ah.

Bartomeu – Y nunca lo invitan a fumar con ellos.

Lino – Ah.

Pausa.

Lino – Ell també em va veure un dia.

Bartomeu - ¿Sí?

Lino – Sí.

Bartomeu – ¿Y le hablaste?

Lino – No, aquest Pep em fa... no sé, com cosa. I no perquè sigui negret, eh, que jo no sóc racista.

Bartomeu – Joder con el tío.

Lino – Preferiria que no em diguis “tío”.

Bartomeu – Ya, tío. Oye, ¿y por qué no aprovechamos esto del *confinament* para hacer algo?

Lino – Algo en plan sortir als balcons a fer festes d’aquestes de llumetes i música xumba xumba com se sent cada vespre?

Bartomeu – No, tío, nada de *raves* al balcón. Me refería a hacer algo con los vecinos del bloque.

Lino – Què els passa als veïns del bloc?

Bartomeu – A eso me refiero. Todos siempre con sus mierdas, con sus movidas de cada día. Ahora que tienen tiempo quizá podrían empezar a no sé... interesarse por los demás o algo. Aquí los únicos que sabemos de qué pie cojea cada uno somos el Menda y la Lerenda. Ya me contarás. Un fantasma de un yayo y una gata.

Lino – No acabo de veure per on vas.

Bartomeu – Yo qué sé, será que la Jackie me pone cada Navidad la peli esa de estar juntos y buenrollismo y–

Lino – Ah, sí, *Qué bello es vivir*¹⁶, la recordo d'haver-la vist en doble sessió al cine Arenas, abans que es tornés un cine d'aquells...

Bartomeu – Un cine gay, dígalo, sin miedo. Y no, no es esa. La Jackie me obliga a ver cada Navidad *Los fantasmas atacan al jefe*¹⁷. Bueno, ¿qué, estás in o no?

Lino – In?

Bartomeu – Que si te apuntas a esto de *Qué bello es vivir* confinado style.

Lino – Bé, amb alguna cosa ens haurem d'entretenir.

Bartomeu – Ya, tío. Yo empezaría por visitar a la señora Joana. Siempre tiene una latita de Whiskas a punto y además sabiendo que le mataste el marido, no está de más hacerle una visita en estos momentos.

Lino – Jo no vaig matar ningú, quina culpa en tinc que fos a aparèixer jo i al bo home li agafés un patatús.

Bartomeu – Oye, ¿y cómo no se quedó de fantasma?

Lino – Ui, és que el lloguer fantasmal està pels núvols. No et deixen d'ofegar ni un cop estires la pota. Menys mal que la finca és de la meva família de tota la vida de Déu i jo em vaig poder quedar a vagar com a fantasma de les golfes sense posar ni un ral. Ara només espero que a la meva néta no se li acudeixi començar a llogar els pisos per dies als turistes aquests que venen a fer gamba borratxos tot el dia. Aquests sí que són una pandèmia.

Bartomeu – No cridi al mal temps, hombre. Bueno, ¿vamos a ver a la Joana o qué?

Lino – No em farà cap mal estirar les cames una estoneta.

Bartomeu – ¿Y cómo *fem* para abrir la puerta de las *golfes* y bajar por la escalera? ¿Cómo funciona esto, tipo *Ghost*¹⁸ que puedes mover objetos si se concentra uno mucho?

Lino – No, dona, això són pel·lícules. A la vida real els fantasmes podem moure tot el que ens dóna la gana. Qui et penses que amaga monedes entre els coixins del sofà o amaga les claus quan un té pressa?

Bartomeu – Jolín, menuda gata maula estás hecho, Lino. Pues venga, abre la puerta, tío.

Lino – Tengo una manera más divertida de desplazarme. Y no me llames “tío”.

Lino i Bartomeu desapareixen a lo Copperfield.

---

¹⁶ Titolo italiano *La vita è meravigliosa* (1948), film di Frank Capra con James Stewart.

¹⁷ Titolo italiano *S.O.S. fantasmi* (1988), film di Richard Donner con Bill Murray.

¹⁸ *Ghost* (1990), film di Jerry Zucker con Patrick Swayze e Demi Moore.

2. Joana i la telenovel·la

I apareixen a casa la Joana que està mirant la tele asseguda a la butaca. Lino li fa senyals a Bartomeu per a que no faci soroll. Bartomeu el mira amb aquella mirada de gat de “Please, bitch, que sóc una gata, no em rallis”. Es posa a jugar silenciosament amb un cabdell de llana.

Joana – Un altre cop notícies. “Especial informativo”, diuen. Però si porten tot el dia amb la mateixa cantarella. Que sí, que ens quedem a casa. Però si jo ja m’hi quedo a casa. I els fumetes del pis de dalt també, que m’empastifen amb la pudor dels seus cigarrets els llinçols nets que tinc estesos. I el nen blanquet del 3r, que deu ser el nou manso de la Onassis també està a casa. I les nenes de l’àtic... Que porten uns dies fent uns “ohms” al balcó tan forts que ja no sé si es relaxen o estan a punt de matar-se. Que callis ja papanates i que em poseu d’una punyetera vegada el serial! Que vull saber si la Antonia i el Genís s’emboliquen o què! Que porten setmanes marejant la perdiu i ara que semblava que tot anava per bon camí van i ens cancel·len la novel·la per posar tot el dia el nodo aquesto apocalíptic. Perquè una cosa és que em treguin el Saber y Ganar. Això passi, perquè a fe de Déu que al pobre Jordi Hurtado ja no li devien quedar preguntes en aquest món per fer als concursants, així que unes vacances li faran profit, però que em treguin la telesèrie... On s’és vist. I a sobre per haver de sentir els discursos d’aquest tita freda del president que si és més tanoca, el pobre, encara estaria buscant la porta del Congreso de los Diputados enfilat a algun lleó d’aquells. Burro, més que burro! Vaig a apagar la tele una estona. Aprofitaré per a acabar la bufanda per a l’Esther.

Agafa el cabdell de llana, veu Bartomeu jugant amb el cabdell. Lino aprofita per agafar una foto enmarcada del marit mort de Joana.

Joana – Ai Josep Maria, bonic, deixa el cabdell que m’embolicaràs la troca i hauré de desfer el punt.

Lino – Què diu aquesta de Josep Maria?

Bartomeu – Se piensa que soy un gato macho y que me llamo Bartomeu como el presidente ese tontolaba del Barça.

Joana – Vinga vinga, petit, no miolis més que ja saps que la Joana sempre té alguna coseta guardada per tu.

Surt cap a la cuina.

Bartomeu – Deja la foto al seu lloc que se va a dar cuenta que estàs aquí y le dará un aire como al Llorenç.

Lino – He tingut una pensada. Tu deixa’m fer.

Torna la Joana amb un platet.

Joana – Mixet, vine cap aquí. Que la Joana t’ha guardat unes espinetes de sardina.

Bartomeu – ¿Espinás? ¿Qué ha pasado con mi Whiskas?

Lino – Menys mal que ets “calle”...

Joana – Mira que content que es posa el meu reietó.

Lino mou el retrat del Llorenç per davant dels morros de Joana, aquesta evidentment només veu el retrat volar sol.

Lino – (Imitant en Llorenç) Joaaaaaanaaaa... Sóc joooooo!

Joana – Ai la mare del Tano! (*li cau el platet*)
Bartomeu – ¡Mi merienda!
Lino – Joana, escolta'm sóc jo. El Llorenç.
Joana– Això és una al·lucinació. Deus ser per la “droja” dels nens de dalt.
Lino – Escolta'm bé Joana, això no és pas fruit dels porros que es fumen els del 2n. Sóc el teu marit Llorenç en forma d'aparició.
Bartomeu – ¿Cómo haces esto de hablar?
Lino – Ho vaig veure a la pel·li aquella del nen que “en ocasiones veo muertos”¹⁹ i sempre ho havia volgut provar. I resulta que funciona!
Joana – Què dius de “que ves muertos”?
Lino – Res, Joana, res. Escolta que he fet una aparició fantasmagòrica perquè veig que estàs una mica apagada amb això del confinament.
Joana – Com saps que estem confinats?
Lino – Els fantasmes ho sabem tot.
Joana – Oh, té lògica. Escolta Llorenç, abans de res: explica'm com va anar això del teu atac de cor.
Bartomeu – Venga, valiente. Cuéntale la verdad.
Lino – Ara no tinc temps per això.
Joana – I què vols que faci?
Lino – Aquesta finca amaga un secret. Un secret molt important i que canviarà la vida de tots els qui hi viuen. Un secret més secret que els que amaga aquella família que per a nosaltres sempre han estat els nostres grans referents.
Joana – Els Montsolís?
Lino – Els altres.
Joana – Oh, els Pujol.
Bartomeu – ¿Tú cómo sabes todo esto?
Lino – Perquè té una foto del Jordi i la Ferrusola²⁰ a la tauleta. Joana, has de fer que aquest secret surti a la llum.
Lino deixa anar el marc de foto, que cau a terra trencant-se'n els vidres. La Joana fa un bot i, de l'espant, s'asseu al sofà, mig atordida.
Bartomeu – ¿Pero qué haces?
Lino – No ho sé, he pensat que era un bon final.
Bartomeu – ¿Un final?
Lino – Bueno, no ho sé, he pensat que era una bona manera de desaparèixer.
Bartomeu – Un poco más y la matas del susto, la pobre. Tú si no matas a alguien en tus apariciones no estás contento.

---

¹⁹ In italiano “vedo la gente morta”, nota battuta del film *Il sesto senso* (1999) di M. Night Shymalan con Bruce Willis.

²⁰ Jordi Pujol, presidente della Generalitat de Catalunya dal 1980 al 2003, e sua moglie Marta Ferrusola.

Lino – Ai, ja em sap greu. Però mira-la, està bé.

Bartomeu – Sí, bueno, respira. ¿Y a qué a venido eso del secreto?

Lino – Ai, no ho sé.

Bartomeu – Ah, molt bé, no lo sabes.

Lino – Escolta, déjame una mica, no? Feia molt que no m'apareixia. M'he deixat portar, he improvisat.

La Joana torna en sí mica en mica. El Bartomeu i el Lino l'observen en silenci.

Joana – Ai mare. Ai mare meva. I ara què? Què m'ha passat? Ai sí, li estava preparant les espines al gat aquest mig tonto de la veïna i... (*veu les restes dels vidres a terra*). Ai! Llorenç! Mare meva. Un secret més gran que el dels Pujol, ha dit (*s'aixeca i s'apropa a la tauleta on té totes les fotos i agafa una foto on surten el Jordi Pujol, la Marta Ferrusola i tots els fills dels Pujol quan eren petits*). Ai Jordi. Jo sí que creia en vosaltres. I hi crec encara. En Llorenç i jo mai ens vam creure tot això que diuen a la tele. Sempre vam estar segurs que si vas sortir explicant tot allò de l'herència era per protegir-nos a nosaltres. Per protegir-nos a tots. Per protegir el nostre país. Ai, Jordi, per què sempre tothom t'ha volgut mal? Si tu ets el millor que ens ha passat a tots nosaltres. Ets la llum que ha guiat sempre el nostre camí. En Llorenç i jo sempre recordàvem aquella vegada que vam coincidir amb tu a Montserrat. Vaig estar una setmana sense rentar-me! No volia perdre l'olor que em van deixar aquells dos petons a les galtes que em vas fer. Ai, i aquella encaixada que li vas fer al meu Llorenç. Encara me'n recordo d'aquella encaixada. Dos homes homes. Em vaig posar... Vam estar fent l'amor tota la nit. Per això el nostre fill es diu Jordi. En Llorenç volia que es digués Llorenç, com ell, perquè a tota la seva família el primogènit sempre se n'ha dit de Llorenç, saps? Però jo li vaig dir que no. Que si Déu nostre senyor ens havia concedit el miracle d'engendrar un nene, era perquè havíem estat a Montserrat i perquè havíem saludat en Jordi Pujol, que és un home bo, un home d'església. El que no li vaig dir mai a en Llorenç és que volia que el nostre fill es digués Jordi perquè havia estat tota la nit pensant una mica més en tu que en ell, ai perdona'm, eh, Marta, però és que va ser ben bé així.

Deixa la foto al seu lloc, obre un armariet, en treu una escombria i un recollidor i es posa a recollir els vidres del marc que ha trencat el Lino.

Joana – Ai Llorenç. Que jo estava molt tranquil·la amb tot això del confinament. Que mira, l'únic que havia de fer era quedar-me quieta i tranquil·la a casa, que gràcies a Déu l'Esther ja em puja la compra quan li demano. I ara què se suposa que he de fer? Per on començo? Ai Llorenç que m'estàs volent dir amb tot això? Com a mínim ajuda'm una mica, no? Que tu sempre has estat molt de deixar anar la bomba i marxar corrent, me casu'm la mare que et va matricular. Dona'm una senyal, home, una petita pista, una ajuda (*s'ajup per agafar un trosset de vidre que no aconseguia recollir amb l'escombria i es fa un petit tall al dit*). Au! Espera! Això has sigut tu, Llorenç. M'has fet tallar tu? Digues-me alguna cosa, collons! És una pista? És ben bé que ho hauré de fer tota sola, això (*xupant-se la sang del dit per curar-se la ferida*). Sí, deu ser una pista. Però què deu voler dir amb la sang? LA SANG? (*adonant-se d'alguna cosa*). ÉS CLAR! LA SANG!

La Joana surt esperitada cap a l'habitació. Lino i Bartomeu es queden sols a la sala de la Joana. Es miren durant una estona sense saber ben bé què dir.

Bartomeu – La madre que te parió.

Lino – La meva, senyor.
Bartomeu – Senyora.
Lino – Ja.
Bartomeu – Oye, ¿le dirás algo, no?
Lino – ¿Algo de qué?
Bartomeu – ¿Vas a dejar a la vieja parriba y pabajo resolviendo el misterio de la casa y hablando con una foto de Pujol?
Lino – Home, una estona sí.
Bartomeu – No, si a mí ya me parece bien.
Lino – Calla, calla, calla un moment. Has sentit això?
Bartomeu – No. ¿Qué?
Lino – M'ha semblat sentir un...
Bartomeu - ¿Un qué?
Lino – Un lladruc.
Bartomeu – ¿Un qué?
Lino – Que m'ha semblat sentir un lladruc aquí a prop.
Bartomeu - ¿Qué es un lladruc?
Lino – No ho saps?
Bartomeu – No, no lo sé, ¿qué coño te pasa, tío?
Lino – No em diguis tío.
Bartomeu – Ya, tío.
Lino – Et penses que ets molt llest, no?
Bartomeu – Lista, soy lista.
Lino – I no saps què és un lladruc.
Bartomeu – No.
Lino – No saps què passa quan hi ha un lladruc a prop.
Bartomeu – ¡Que no!
Lino – Precisament tu.
Bartomeu – Paso de ti, tío.
Lino – QUE HI HA GOSSOS A PROP: TROS DE SURO! QUE HI HA GOSSOS LLADRANT.
Bartomeu – *(saltant als braços del Lino)* Mierda.
Lino – Va, marxem.
Desapareixen.

3. Òpera

La Jackline, una dona d'uns 40 anys però que les xacres de l'edat fan semblar molt més gran, fuma compulsivament asseguda al sofà de la sala d'estar. Vesteix una bata de flors i porta els cabells, d'un vermell estrident descolorit a causa dels dies de confinament perquè –no hi ha qui ho entengui!– han decidit tancar les perruqueries, amb un recollit entre despentinat i esperpèntic. Sobre la tauleta, un cendrer que vessa de burilles de cigarrets i tot de cendra escampada. Al terra, diversos plats amb menjar per a gat, molt

més del que tocaria. Tot és penombra. Només un canelobre encès, a una lleixa de sobre la tele, il·lumina lleument l'espai. Són vora les vuit del vespre. La Jackline s'acaba el cigarret que s'està fumant i, nerviosa, automàticament n'encén un altre. Fuma una estona. Al cap de poc, mira el rellotge de paret: les vuit menys un minut. La Jackline s'acosta a una finestra, decanta lleugerament unes cortines opaques i mig desgastades i observa a través del vidre. Al cap de pocs segons, la Jackline torna a seure al sofà. El cigarret que té a les mans, i que ha oblidat de fumar, ha acumulat tanta cendra que aquesta es desprèn i cau al terra. Silenci i al cap de pocs segons:

Jackline – Pst, pst, pst... Mixu...

Silenci.

Jackline – Pst, pst, pst...

Davant l'absència de resposta, la Jackline desisteix. Silenci. Es relaxa. Es treu les sabatilles i juga amb els dits del peu. De sobte, se'ls mira. Pensa. Al cap de poc, fa el gest d'aixecar-se, però un aplaudiment eixordant que arriba del carrer l'atura. La Jackline es queda paralizada, asseguda. Tanca els ulls i, una mica tensa, assaboreix les sensacions del moment. Els aplaudiments continuen. Jackline tus. Torna a tossir. Obre els ulls. Tus encara més compulsivament. Decideix apagar el cigarret que té entre els dits, però instintivament, com en un gesto automàtic, n'encén un altre. De sobte s'aixeca i se'n va cap al lavabo. Torna amb unes tisoretetes en una mà i el cigarro a l'altra. S'asseu al sofà, torna a tossir i, amb dificultat, comença a tallar-se les ungles del peu. De sobte, però, els aplaudiments paren. Jackline s'atura. Tanca els ulls, pensa i arqueja l'esquena com un gat. Tus novament. Al cap d'uns pocs segons, decidida, es dirigeix cap a la finestra. L'obre, hi aboca el cos i entona, a viva veu, l'ària Der Hölle Rache de La flauta màgica de Mozart. Té una veu fina, delicada i preciosa. La seva actuació ha de resultar increïble.

Jackline – (canta) Der Hölle Rache kocht in meinem Herzen, / Tod und Verzweiflung / Tod und Verzweiflung flammet um mich her! / Fühlt nicht durch dich Sarastro Todesschmerzen, / Sarastro Todesschmerzen, / Sot du meine tochter nimmermehr. / Sot du mei, meine Tochter nimmermehr. / Aaaaah... / Meine Tochter nimmermehr. / Aaaaah... / Sot meine Tochter nimmermehr. / Verstossen sei auf ewig und verlassen sei auf ewig, / Zertrümmert sei auf ewig alle Bande der Natur, / Verstossen, verlassen, und...

Jackline acaba de cantar. De sobte, un silenci que glaça. Jackline tanca delicadament la finestra i es dirigeix cap al sofà. A mig camí, torna a tossir i un nou aplaudiment eixordador la interromp. Jackline somriu satisfeta. Segueix el seu camí cap al sofà i s'asseu. De sobte, agafa les tisoretetes de les ungles que havien quedat a la tauleta, tanca els ulls i, sense pensar-ho, se les clava enmig del palmell. Brolla una mica de sang. Jackline obre els ulls i torna a somriure.

Jackline – Victòria.

Silenci. Jackline segueix impertèrrita amb les tisores clavades just al mig del palmell de la mà. Més silenci. De sobte, entra Tom.

Tom – (cridant com un esperitat amb el mòbil a les mans) Jackline, Jackline!

Jackline – (perturbada) Be quiet, tros de quòniam!

Tom – Però, àdhuc, és que, Jackline...

Jackline – Please, just be quiet!

Tom – (adonant-se que Jackline té unes tisores clavades a les mans) Argh! Argh!!!

És... ? És... ? Sang? Em sembla que...–

Jackline – No siguis titafluixa, boy.

Tom perd el color. Sembla que es maregi. S'aguanta com pot amb la mà contra la paret.

Tom intenta acostar el mòbil cap on es troba Jackline.

Tom – Tanmateix, Jackline...

Jackline – Calla, si us plau!

Tom – Jackline, desconcertaries a qualsevulla! I aquesta sang...–

Jackline – M'encanta la sang... (pausa). Pst... Mixu!

Tom – Jackline. Són els veïns. Els d'aquí davant.

Jackline – Com? Qui?

Tom – Jackline, els Pujol...

Jackline – Els Pujol... ?

Jackline queda paralizada. De sobte, Bartomeu apareix, fent un bot, dins la sala d'estar.

Bartomeu – Mèèèèèu!

A la pantalla del mòbil del Tom, veiem, una vídeotrucada, un matrimoni que ronda els 35 anys. Semblen enfadats, A través de la porta, que ha quedat entreoberta, intuïm en Lino.

Lino – Però qui són els Pujol?

Jackline – Pst, passa, Bartomeu...

Sr. Pujol – (cridant, a través de la pantalla) Jackline, per l'amor de Déu! Has espantat en Jordi, amb els teus esgarips! No hi haurà qui el dugui a passeig, ara, pobrà bèstia!

Bartomeu – Mèèèèèu!

4. L'àtic

I, per fi, llum. Per fi, un espai ampli i lluminós. Per fi un lloc on tots voldríem estar confinats. Tots menys la persona que, en efecte, hi està confinada: la Patri. Per la manera com va, no acaba de quedar clar si s'ha vestit a consciència amb roba per fer exercici físic o és que simplement no s'ha tret el pijama. Camina fins al centre del menjador. O seria més excte dir que vagareja. Sembla desorientada. No sabem què fa, i és molt possible que ella tampoc ho acabi de tenir clar. Posats a proposar-li activitats, podria endreçar una mica la casa. No se la menja la merda encara, però estem anant cap allà. Finalment, acaba per tornar-se'n fins a l'interior de l'habitatge, interior on, per cert, s'ha deixat de sentir el soroll d'aigua de la dutxa que estava present, de fons, però present, des de l'inici de l'escena.

El Bartomeu i el Lino apareixen, o el que sigui que es pot fer en un escenari.

Bartomeu – Este piso sí que me gusta.

Lino – Ah, és el de les amigues.

Bartomeu – No son amigas, tío. Mira, tienen un solo dormitorio.

Lino – Perquè així aprofiten més l'espai.

Bartomeu – L'espai.

Lino – No, tens raó, ara que ho dius... jo també havia sentit a dir que no eren amigues.

Bartomeu – ¡Por fin!

Lino – Ara me'n recordo, són cosines! Per això viuen juntes!

Bartomeu – ¿¿Pero... Pero qué van a ser...?? ¿Y están las dos solteras y durmiendo en la misma cama?

Lino – Sí.

Bartomeu – ¿¿Desde hace 12 años??

Lino – Hi ha noies que no tenen interès per tenir xicot.

Bartomeu – Sí, claro. ¡Las lesbianas!

Lino – A veure, que jo no dic que no siguin això que tu dius, eh. Cadascú amb la seva vida que faci el que vulgui, si em sembla molt bé, ara està de moda, ara totes ho són, jo ho respecto tot, si a mi m'és igual, sóc més obert del que et penses. Però que elles dues no estan embolicades, això ho sé segur.

Bartomeu – ¿Y por qué demonios estás tan seguro?

Lino – Coi, perquè són cosines! Quina classe de pervertides serien? Tens cada cosa...

Bartomeu – Sí... en fin...

El Bartomeu fa un salt i comença a passejar-se per un prestatge.

Lino – Vigila, que trencaràs alguna...

En efecte, el Bartomeu llença un gerro a terra i el trenca.

Lino – ... cosa!

Bartomeu – Era la idea. Ayúdame. Rompe tú algo.

Lino – Jo? Per què?

Bartomeu – Esta pareja necesita un meneo.

El Bartomeu s'amaga a temps, abans que la Patri arribi al menjador, atreta pel soroll. Aquesta veu el gerro trencat i no reacciona. Se'l queda mirant, simplement.

Jaz – (en off) Què has trencat?

Patri – (crida, cap a l'interior del pis) Res!

Bartomeu – Venga, la botella.

Lino – Home, l'ampolla no...

Bartomeu – La botella.

Lino – Però és que és rom Pujol...

Bartomeu – La botella...

Lino – Que Déu en perdoni.

El Lino, tapant-se els ulls amb una mà, tomba l'ampolla amb l'altra. Aquesta cau a terra i també es fa a miques. La Patri també ho veu, i tampoc reacciona.

Bartomeu – ¡Muy bien!

Lino – No, “muy bien” no. Rom Pujol, dels Pujol de tota la vida!

Bartomeu – Tendrán que beber otra cosa.

La Jaz arriba al menjador i es fixa en la trencadissa. Tot just s'acaba de vestir. A partir d'ara, el Lino i el Bartomeu observaran l'escena.

Jaz – Què has fet?

Patri – Res. Ha caigut sol...

Jaz – Si no ho reculls tu, ja ho recolliré jo.

La Jaz, en efecte, es posa a recollir-ho.

Jaz – I ara m'he fet sang, perfecte.

La Jaz torna cap a l'interior del pis per netejar-se la ferida.

Patri – Ei, Jaz, que et prometo que jo no... Deu haver estat la corrent d'aire.

La Jaz reapareix i es posa la jaqueta.

Jaz – Me'n vaig.

Pausa.

Jaz – Vols que em quedi?

Patri – No et pots quedar.

Jaz – Això no és el que he preguntat.

Patri – Tens pacients morint-se. Ves.

La Jaz es mira la Patri. A continuació, va a seure.

Patri – Què passa ara?

Jaz – M'ho expliques.

Patri – No hi ha res a explicar. Estic cansada d'estar a casa.

Jaz – Em deies que el ioga t'estava funcionant bé.

Patri – Sí, els primers quinze...

Jaz – Dies?

Patri – Minuts.

Jaz – Les classes online?

Patri – Les odio.

Jaz – Les videoconferències amb amics?

Patri – Quina mandra.

Jaz – Pots llegir.

Patri – Sí, sé tot el que puc fer, gràcies. T'esperen a l'hospital.

Pausa.

Jaz – Saps que no és culpa meva, oi?

Patri – Evidentment.

Jaz – I per què ho has trancat?

Patri – Que no... Que no he estat jo! De veritat. T'ho juro (*pausa*). Em creus?

Jaz – Suposo.

Pausa.

Jaz – Aquests dies, em sap molt greu, però no et puc abraçar. No et puc abraçar, no et puc tocar, no puc dormir amb tu, no et puc fer petons.

Bartomeu – “Petons”...

Lino – És una cosa ben normal entre cosines.

Jaz – No dormo al sofà per gust, eh. Les infermeres estem molt exposades al virus, ves a saber si jo mateixa el tinc. Encara que no m'ho agraeixis, ho faig per tu. Tampoc treballo setze hores al dia per gust. Però imagino que no cal que et digui res d'això.

La Jaz s'aixeca i camina cap a la porta, disposada a anar-se'n, aquest cop sí.

Patri – Saps que el que fas és inútil, oi?

Jaz – El què?

Patri – Salvar vides. Ajudar a salvar-les, vaja. Ets una persona prou intel·ligent per entendre que, per molt que les últimes vacances decidíssim fer-les en tren, com quan teníem quinze anys, perquè ens negàvem a pujar a un avió, perquè els avions contaminen una barbaritat i nosaltres estem conscienciades, per molt que ens haguem apuntat a la moda del *zero waste*, nosaltres i quatre frikis més, per molt que siguem més vegans que el puto Bugs Bunny i per tant no se'ns pugui fer directament responsables de totes les

atrocitats que provoca la indústria càrnica ja no als animals sinó al planeta, per molt que fem, això no s'arregla així. No em preocupa la Terra, no et pensis. Ella ens sobreviurà. Té recursos per sobreviure'ns. Per a ella, no som més que una varicel·la. L'estem molestant, sí, li deixarem algunes marques desagradables, però en cap cas es quedarà tocada de mort. Els que tenim tots els números per desaparèixer som nosaltres. Potser no tots, però una part considerable. Més de la meitat, això segur. Molt més. Ets una persona informada, saps perfectament que la quantitat de persones que hi ha ara mateix al planeta és absurda i, el que és pitjor, insostenible. Que ha de morir gent. Que en morirà moltíssima, milions i milions i milions. És normal, no té recursos per a tots, som nosaltres o ella. I guanyarà ella, és clar. Entén-me, no és que vulgui que mori gent. Si fos per mi, tots viuríem fins als tres-cents anys. O fins als quatre-cents, si ho prefereixes, I després ens descarregaríem la consciència en un trasto virtual com en aquell capítol de *Black Mirror*²¹ que mires quan estàs trista, i viuríem allà dintre pels segles dels segles. Però entenc que no és això el que ha de passar, que el que hi haurà és un canvi cap a l'altra banda, un de molt més radical. Fixa't el que ens ha tocat: un virus que mata vells i malalts. Que fa neteja, al capdavall. I no, no vull que morin vells. Els meus pares estan a l'edat de risc. El meu avi, ni et dic. No vull que els passi res, no estic dient això. El que estic dient és que hi ha coses que són inevitables, que prou sort hem tingut que com a epidèmia sigui tan suau i que el que ha de venir serà molt més terrible. El que t'estic dient és que no entenc per què t'hi escarrasses tant.

La Patri ha acabat de parlar, però la Jaz es dona uns segons més per processar les seves paraules. Finalment:

Jaz – Patri.

Patri – Sí?

Jaz – Ja sé que no t'abraço i que no et faig petons des d'abans que començés tot això. Però ara no en puc parlar. Fes-me un favor i espera't que passi tot plegat, d'acord?

Pausa.

Patri – D'acord.

La Jaz es gira amb la intenció d'obrir la porta. El Bartmeu surt del seu amagall, torna a la prestatgeria i llença al terra un tercer objecte, que, igual que els dos anteriors, es fa miques. Torna a l'amagall. La Patri l'ha vist. La Jaz no. Quan es torna a girar, només veu la Patri i la mira decebuda.

Patri – Però que no he estat jo, Jaz, que ha estat el gat! Jaz, que...

La Jaz, però, no l'escolta i creua la porta. La Patri insistiria, però el telèfon comença a sonar i encara l'hi posa més difícil. No el telèfon mòbil. El fix. La Patri despenja.

Patri – Sí? Senyora Joana? No ens havia trucat mai, passa... ? Un secret. Quin secret?

---

²¹ Serie televisiva britànica con struttura antologica, trasmessa a partire dalla fine del 2011, in cui personaggi e ambientazione cambiano in ogni episodio. La serie, di taglio distopico, è ambientata nel futuro ma ispirata ai problemi della contemporaneità, in particolare a quelli connessi con le nuove tecnologie e con il ruolo dei media.

5. El secret

La Lara, una noia d'uns vint i sis anys, està asseguda al sofà del menjador davant l'ordinador amb els auriculars fent una videoconferència. Va arreglada i maquillada, porta una camisa de flors ben llampants, uns pantalons de pijama i uns mitjons gruixots. Al fons veiem el balcó, ben obert de bat a bat. L'Agustí està al balcó fent una postura de ioga ben complicada amb un porro a la boca. A sobre la taula encara hi ha bosses de la compra i el carro al costat.

Lara – D'acord nenes, heu entès el que hem de fer? (...) Exacte... i totes buscarem un espai ampli per poder fer la coreo. Sí? (...) Sí, totes a la vegada (...) Ja.

L'Agustí deixa de fer la postura de ioga i se la mira. Li fa un senyal perquè deixi de treballar. Fuma. S'estira al terra i fa la croqueta mentre va fent calades del porro.

Lara – Escolteu, que ja és l'hora i m'he de fer el sopar. El divendres vinent fem la classe a la mateixa hora de sempre d'acord? (...) Sí, ho aconseguirem! (...) Va, fem una foto. Qui la fa? (...) Ah, ja l'heu fet? Sense avisar? Sereu gamberres. Va, vinga. Ens veiem divendres vinent. Cuideu-vos! I no rostiu, eh! Petons.

La Lara penja la videoconferència. L'Agustí s'aixeca del terra.

Agustí – Ja?

Lara – Sí.

Agustí – Per fi!!

Lara – Va, no és per tant.

Agustí – És que portes des que has arribat de fer la compra fent videoconferències i classes online i crec que vaig *llomadíssim*.

Lara – Podries haver guardat el que hi ha a les bosses de la compra.

Agustí – Ya ves. Tens raó. Joder, merda. Hagués pogut fer això. Tens raó. M'estava avorrint i me n'he fet dos a *caracan*.

Lara – Tu mai fumes tot sol.

Agustí – Ja. El confinament m'està obligant a redescobrir-me. Estic súper-vegano. Uah. Vaig tofu.

Comencen a treure coses de les bosses de la compra. L'Agustí va lent i col·loca les coses sobre la taula fent un tetrax perfecte, no s'aguanta el riure.

Agustí – Mira, un edifici. La rue del percebe. La *Gene*. Això és la fàbrica de xocolata, i jo sóc Willy Wonka. Uah. I el coronavirus són els Umpa Lumpa²².

Lara – Té, menja alguna cosa.

Agustí – Perquè es multipliquen a mansalva. Ho has pillat?

Lara – Clar.

Agustí – Per què hi ha una bossa del Caprabo? No has anat al Carrefour com sempre? Has anat a dos súper diferents?

---

²² Gli Umpa Lumpa sono un popolo immaginario, inventato dallo scrittore Roald Dahl, che compare nel romanzo *Charlie and the chocolate factory* (1964), di cui nel 1971 è stata realizzata una prima trasposizione cinematografica (*Willy Wonka and the chocolate factory*) di Mel Stuard con Gene Wilder; nel 2005 Tim Burton ha prodotto un secondo adattamento (*Charlie and the chocolate factory*) con Johnny Depp.

Lara – No, no. És que no t’ho he explicat. Mira...

La Lara treu una caixeta de la butxaca. L’obre i en treu una cosa petita. S’acosta a l’Agustí. Li ensenya el que porta a la mà. És una pastilla taronja en forma de núvol.

Agustí – D’on l’has tret?

Lara – He quedat al mercat, davant la paradeta de l’Aviram Nuri amb l’Esther.

Agustí – Lara, que està ple de polis preguntant i fotent multes a la gent.

Lara – No ha passat res. Jo portava el carro de la compra. I al tornar portava el tiquet, i tot el carro ple, i les bosses i tot. I no sé... ella ha volgut venir des d’Hostafrancs²³ amb el carro de la compra. Saps? I a dins, a la cua de l’Aviram Nuri, ens hem posat una darrera l’altra. I hem estat xerrant una estona.

Agustí – Portaves el mocador?

Lara – Portava el mocador.

Agustí – Guai.

Lara – I en un moment donat, ja ho havíem pactat així, ella ha deixat al terra una bossa del Caprabo, i llavors jo m’he apropiat i he deixat la meva bossa del Carrefour a prop, i ens l’hen intercanviat. Ens l’hem intercanviat! Ha sigut brutal! M’he sentit com en una peli de... no sé... saps? Te’n recordes la peli de *Irrational man* del Woody Allen, quan el Joaquín Phoenix fa tota l’estratègia per intercanviar el suc de taronja del jutge al parc per matar-lo? Doncs aquella sensació de “joder, ha sortit bé, i ningú se n’ha adonat”. Brutal. M’ha aportat felicitat, una mica de vida, una mica de... no ho sé, saps? Millor que anar i tornar fins a la plaça Sants amb la bossa de la bossa.

Agustí – No ens fotrem una *cloud* sols a casa.

Lara – Per què no?

Agustí – Perquè necessitem sortir i fer alguna cosa. Moure’ns.

Lara – Que no pateixis. De *tranquis*. Va, ens ho passarem bé.

Agustí – És que em fa una mica de cosa fer-ho amb el Pep aquí al costat. I si de cop surt de la seva cova i estem més *Surfing Bichos* que mai, qué?

Lara – Un quartet.

La Lara l’agafa i se l’amporta a la boca per mossegar-la. Ho fa. L’Agustí somriu i també mossega la pastilla. Es miren. Es fan un petó.

Agustí – Què sopem?

Lara – Ah... i mira què m’ha deixat a dins la bossa també.

La Lara s’acosta a la mateixa bossa del Caprabo. Treu una mascareta.

Agustí – Ostres, i això?

Lara – És una FPP2. De les bones, saps?

Agustí – D’on les ha tret?

Lara – Ella en tenia unes quantes a casa, perquè la seva àvia, que es veu que viu per aquí a Sants també... En fi, és igual. En tenia unes quantes i m’ho va dir, en plan per si algú en necessitava. Saps? M’ho va comentar, per tu, com que ets població de risc doncs va pesar que...

Agustí – No sóc població de risc.

---

²³ Quartiere di Barcellona, nella zona Sants-Montjuïc.

Lara – Ets població de risc.

Agustí – Que no.

Lara – Ella em va dir que si tenies asma, eres població de risc.

Agustí – Però tinc poc asma.

Lara – Sempre portes el ventolín.

Agustí – Per si de cas.

Lara – Doncs això.

Agustí – Joder. Merda.

Lara – Exacte.

Agustí – Sóc població de risc.

Lara – Em va dir que tu hauries de portar una d'aquestes per si de cas. Que portar un mocador a la boca en plan CDR²⁴ com a la foto que vam penjar no serveix de res.

Agustí – Joder. De debò? Sóc població de risc?

Lara – Sí.

Agustí – Joder. Merda. Joder... Acabo de tocar tota la compra i no l'he netejat bé...

Lara – Osti, és cert. Vaig a buscar la lejía.

La Lara se'n va al lavabo. Se sent un gos bordar. Entra la gata Bartomeu d'un salt des del balcó. En Lino es queda al balcó sense entrar.

Agustí – Ai mira, el Bartu... Mixo.

Bartomeu – Ya estamos otra vez... Mixa, soy mixa!

L'Agustí treu un troç de pernil dolç i li ofereix a la gata.

Agustí – Bartomeuet. Mira que tinc.

Bartomeu – Putos humanos. Coño, jamón! Dame de eso! Tío, ven aquí que nos dan jamoncete rico pal pico.

Lino – Saps com maten als porcs que són pernil potencial?

Bartomeu – Eres un peñazo de gato fantasma. Anda entra, no te quedas ahí.

Lino – Jo en aquest pis no hi entro, ni hi entraré mai.

En Bartomeu està menjant de la mà de l'Agustí. Entra la Lara i en veure el gat menjant de la mà de l'Agustí s'interposa ente el gat i l'Agustí apartant el gat amb l'ampolla de llexiu.

Lara – No, no, no. Fuix, mixo. Fuix!

Agustí – Què fas? Pobrisó.

Lara – Avui he llegit que ha sortit un cas d'un gat domèstic infectat.

Agustí – Van gastar un test amb un gat domèstic?

Lara – No ho sé. Es veu que el gat tossia i vomitava i no ho sé... Només n'he llegit el titular... Però aquest gat es passeja per tot l'edifici. I a l'àtic hi viu aquella que és sanitària al Clínic. I la Jackeline no para de tossir.

---

²⁴ CDR ossia Comitè de Defensa de la República. I Comitès de Defensa de la República, inicialment denominats Comitès de Defensa de Referèndum, són grups d'activistes organitzats, constituïts a Catalunya el 2017, el seu objectiu era suportar la realització del Referèndum d'autodeterminació de Catalunya del 1 d'octubre del mateix any. Després del referèndum, l'objectiu dels CDR és l'afirmació del resultat de les votacions i la proclamació de la República catalana.

Agustí – És que fuma molt.

Lara – Però... No sabem de què treballa, saps? Vés a saber. Aquest gat segurament és portador. Té moltes possibilitat de portar la COVID-19.

L'Agustí obre l'aixeta i es renta les mans amb Fairy²⁵, agafa el llexiu i se'l tira directament a les mans.

Bartomeu – Ya me he quedado sin manduca.

Lino – S'estan trastocant.

De cop s'obre una porta i apareix el Pep completament nuu. Només porta uns guants de latex rosa de fregar plats, uns mitjons blancs, que fan contrast amb el color de la seva pell, i una màscara de Bugs Bunny.

Lino – *Vestis virum reddit²⁶.*

Bartomeu – ¿Qué dices, tío?

Lino – La ropa hace al hombre.

Bartomeu – ¿Qué es eso que se mueve de una manera tan divertida?

Lino – Ara ho entenc tot.

En Lino es posa moix. La gata Bartomeu es mira el membre viril del Pep com si fos una joguina molt divertida. La Lara i l'Agustí que s'han quedat de pedra no saben exactament com reaccionar.

Pep – *Acta est fabula²⁷.*

Agustí – Pep, amb la màscara no l'entem.

Pep – Dic, que s'ha acabat la història.

Agustí – Porta masses dies tancat a l'habitació.

Pep – *Violenta nemo imperia continuit diu²⁸.*

Lino fa per marxar.

Bartomeu – ¿Esto sigue siendo latín o és que se ha tragado una bola de pelo?

Lino – Latín.

Bartomeu – No te vayas. Deberías ir traduciendo, porfa.

Lino – Ha dicho que ningún régimen se sustenta largo tiempo ejerciendo violencia.

Séneca.

En Pep es treu la màscara de Bugs Bunny.

Pep – Necessito la mascareta.

Lara – La nostra?

Pep – Hi ha algú que la necessita més.

Agustí – Li puc preguntar per què va nu?

²⁵ Marca di detersivo per stoviglie.

²⁶ “È il vestito a fare l'uomo”. Sulla base di questa espressione in latino volgare, il filologo cinquecentesco Justus Scaliger ricostruì la fonte greca di una massima citata da Quintiliano (*Institutio oratoria*, VIII, Proemio, 20: “Cultus concessus atque magnificus addit hominibus [...] auctoritatem”, ossia “un abbigliamento lecito e molto bello accresce l'autorevolezza delle persone”).

²⁷ “Il dramma è finito”, espressione tradizionalmente attribuita all'imperatore Augusto, che egli avrebbe pronunciato in punto di morte. Era la formula con cui, a teatro, veniva annunciata la fine dello spettacolo.

²⁸ “Nessun impero violento durò a lungo” (Seneca, *Troades*, vv. 258-259).

Pep – Per si de cas.

Lara – Pep, crec que s'ho està prenent massa seriosament.

Pep – Què voleu a canvi?

Lara – No li penso vendre la mascareta. És per l'Agustí.

Agustí – Eh, que jo estic super bé ara, eh. Uah, vaig híper *high*.

Pep – Us faig una transferència. Però necessito que feu una cosa amb aquesta mascareta.

Lara – Es pot vestir, i en parlem amb calma?

Pep – Mireu... no és per mi d'acord? La mascareta no és per mi. Hauríeu de portar la mascareta al pis... Això que... us he estat escoltant, em sap greu. Sé que no ho hauria de fer. Sé que escoltar darrere les portes no està bé. Però porto tants dies aquí que... que escoltar-vos des de l'altra banda de la porta s'ha convertit en la millor distracció de totes. Perdoneu. I ara... quan heu comentat això de... de l'asma... a veure com explico tot això... La Joana... La Joana és una... cada divendres jo i la Joana, doncs... En fi... ara ja fa temps que no... no sé com vam acabar passant tot plegat..., però... Un dia parlant al replà em va dir que li agradava molt el llatí, que m'havia sentit dir alguna cosa en llatí i que...

Agustí – Lara, crec que això és *too much* per mi ara.

Pep – Jo em vaig enamorar d'ella bojament. Però ella en realitat el que volia... Ai, com explico això... Ella només volia que li digués coses en llatí mentre fèiem l'acte, perquè això li recordava... li recordava... Tot això que explicaré ara és el gran secret de Catalunya.

Agustí – Montserrat és una estació alienígena. T'imagines Lara? Seria boníssim.

Lara – Agustí.

Agustí – Perdó.

Lara – Pep, potser porta massa dies tancat a l'habitació sense...

Pep – M'ho va explicar la Joana un dia que... quan jo li digués coses en llatí al llit li recordava quan s'ho feia amb en Jordi Pujol.

L'Agustí es posa un coixí a la cara per no riure. En Lino dóna voltes pel balcó i mira cap a baix.

Lino – Crec que m'estic començant a posar una mica nervioset.

Bartomeu – Ya tío, saber que este señor de pene largo se ha...

Lino – No cal que ho diguis. Això ja ho sabia. Els vaig veure. Vaig fer la vista grossa. He fet la vista grossa durant massa temps. Però tot això de... crec que... Jordi, m'has decebut.

El Lino es suïcida tirant-se pel balcó.

Lara – Pep, perdona. T'hauries de tapar. Et costiparàs i els hospitals no estan com per...

Pep – No he acabat.

Lara – Perdona.

Pep – Es veu que a en Jordi li agradava parlar en llatí mentre s'ho feia amb... amb totes les fans i admiradores que podia. La Jackline va ser durant molt anys la *madame* d'en Jordi. La va conèixer al Liceu quan ella era una cantant del cor que aspirava a solista. Els tractes més... foscos d'aquest país sempre s'han fet al Liceu. I la Patri, la de l'àtic, és

la propietària perquè... la seva àvia materna era... ella no ho sap, ni ho sabrà mai, però la seva àvia era una de les fans preferides d'en Jordi i aquest edifici va ser una mena de... Es feien dir "Les pubilles eternes d'en Georgie". Tot això explicat així de cop pot semblar una mica... Però diguéssim que aquest edifici és una mena de pacte de silenci. Ideal, lluny del centre. Barri obrer. Gent fàcil de manipular, i econòmic. En fi... així tot de cop, sé que... la cosa és que si moren les úniques persones que saben aquest secret... el secret morirà amb la pandèmia. La Jackline segur que ja està infectada, tu massa i crec que ella mai diria res. Però la Joana... L'estimo tant la Joana. Ella només té una néta, i estic convençut que mai li ha explicat tot això.

En Lino apareix darrere en Pep i comença a caminar cap a ell.

Agustí – Lara, vull un altre quartet. Aquesta pepa és brutal.

Lara – Sí, té.

La Lara mossega un tros de pastilla i li passa l'altre tros a l'Agustí. En Lino s'apareix davant d'en Pep.

Pep – Merda. El gat, un altre cop. Porteu-li la mascareta a la Joana, per favor. Porteu-li la mascareta.

En Pep torna a entrar a la seva habitació. En Lino fa un salt i traspassa la porta. En Pep crida.

Pep – *(en off)* Acta est fabula! Acta est fabula!

Bartomeu – Lo de este tío es impresionante. Lo flipo.

Lara – Està parlant, oi? El gat. Està parlant.

Agustí – Està parlant. Bartu. Mixu... ps ps...

Bartomeu – Dejad las drogas.

La gata Bartomeu se'n va pel balcó.

6. El replà

El replà de l'escala. La Jaz està baixant de pressa i al pis de baix es troba la Jackie sortint de casa seva, encara amb les tisoires clavades a la mà, molt ensangonada.

Jaz – Ostres! Però què li ha passat?

Per deformació professional, intenta agafar-li la mà per examinar-li la ferida però al darrer segon recorda que no ha de tocar res i que ha de deixar una distància de seguretat amb ella. La Jackie mira els seus moviments estranyada.

Jaz – Va a l'hospital?

Jackie – A l'hospital? Ah, per això? *(es mira les tisoires i les desclava amb energia; amb la sang que en surt, sucant el dit, escriu "Per tu" a la paret del replà)*. Fascinant, oi? La sang em fascina... *(es queda mirant les lletres, com anada)*.

Jaz – Es troba bé? Necessita ajuda?

Jackie – El meu 'mixu', que s'escapoleix de casa cada dos per tres. Ja no sé què fer amb ell *(el crida)* Bartomeu! Bartomeu fes el favor! Tu no l'hauràs vist, oi? Li agrada enfilar-se a puestos, no m'estranyaria que hagués anat cap a l'àtic.

Jaz – Doncs, ara que ho diu... *(s'adona que potser la Patri tenia raó, però es focalitza*

en el que té davant). Té un mocador? (la Jackie es treu un fulard de la butxaca de la bata i li ofereix) No, per vostè. Posi'l sobre la ferida i pressioni (observa com la Jackie ho fa i l'observa mentre gaudeix amb el dolor). Què està sola al pis? Hi ha algú que la cuidi?

Jackie – A mi? Però nena, quina edat et penses que tinc? Però si tinc quaranta anys, jo, sóc com tu! No necessito a ningú que em cuidi!

Jaz – No vull dir això... És que la veig... Desorientada. Ja sap que no s'ha de sortir de casa per res, oi? Que hi ha una epidèmia brutal...

Jackie – Una epidèmia? Què dius?

Jaz – No ho sap?

Jackie – És que jo no escolto les notícies, noia, ni baixo gaire al carrer.

Jaz – Però té algú que li porta menjar?

Jackie – Sí, sí, és clar. Llogo habitacions i els inquilins se n'ocupen. Va amb el contracte. Jo estic massa ocupada amb la meva música.

Jaz – Què és vostè la cantant?

Jackie – (tremolant d'emoció, intenta agafar la Jaz del braç però ella s'escapoleix) M'has sentit?

Jaz – És clar!

Jackie – Jo havia de ser la més gran. Però vaig tenir un contratemps...

Es mira les lletres de sang i comença a tossir. La Jaz se la mira alarmada i sense saber què fer.

Jaz – Hauria de tornar a casa... hi són, ara, els seus inquilins?

Jackie – Aquell tros de quònim titafluixa d'en Tom? *Who cares?*

La Jaz vol picar a la porta però li fa cosa tocar-la, així que s'apuja la màniga i pica amb els artells tot el fort que pot.

Jaz – Tom? Què hi ha algú?

Jackie – No m'has dit què t'ha semblat?

Jaz – El què?

Jackie – L'Ària! La meva interpretació!

Jaz – Disculpi, és que he tingut una tarda moguda amb la meva nòvia. I jo he de marxar a l'hospital a treballar! Fiqui's a casa, de debò! I posi les notícies, li convé estar informada.

Jacki – Ja ho entenc, t'agraden coses més modernes. Demà et cantaré un reggaeton. Me n'he estat preparant un meravellós. Mira (entrant al beat) Pum. Pachúm Pachúm. Pachúm Pachúm. Pachúm Pa' (cantant súper bé):

Todas somos reinas / No importa de donde vengas / Venga baila con nosotras / Si no te gusto ¿pa' qué molestas?

Jaz – Però no és soprano, vostè? Li agrada el reggaeton?

Jackie – La música és música. Això deia sempre la Victòria (acarona les lletres de sang). Els meus inquilins escolten tota mena de música. I jo em nodreixo d'això. Però per demà havia previst una de la Núria Feliu. Ho sabia, que la Núria Feliu és de Sants?

Jaz – Sí, és clar.

Jackie – És que es comenta poc.

Jaz – Troba?

Jackie – Una artista de la seva categoria! De Sants de tota la vida, com jo!

Jaz – Doncs apa, ja ho ha dit. Ja ens ho hem tret de sobre! No vol anar a practicar el *Ja us he reconegut* al seu pis?

Jackie – No volia pas cantar aquesta! Volia fer-ne una dedicada a un amant que jo tenia de joveneta. De més joveneta, vull dir (*canta, amb un swing perfecte, com ho faria la mateixa Feliu, amb la melodia de The Entertainer*):

M'enanoren els timadors / que fan mil tramples / I semblen senyors. / Són tan hàbils, tan elegants. / Fan jugades que semblen jocs de mans. / Tinc un home que és un timador / però quan m'estima / no em tima no, no. / Tu en tens dos, jo en tinc tres. / I, vés per on, tres i dos ja no hi són!

Jaz – Doncs quina dedicatòria!

Jackie – És que era molt viu, aquell. Vaig fer que em regalès aquest pis. I l'àtic, a la Victòria. Era un home de calés. El vaig conèixer al Liceu.

Jaz – L'àtic? Així doncs, era l'àvia de la...

Jackie – No, no, això va venir després. La Victòria gairebé no hi va viure, a l'àtic... No va poder aguantar-ho.

Jaz – Què vol dir?

Jackie – És un lloc... especial. No ho heu notat?

Jaz – En quin sentit?

Jackie – Hi ha presències. Energies.

Jaz – Fantasmes?

Jackie – Potser.

Jaz – Ai, miri, només em faltava això. Si li explico això a la Patri s'acabarà de xalar (*mira cap a l'àtic, dubtant de si anar-hi a veure com està*). Qui era la Victòria?

Jackie – (*mirant-se la mà foradada*) Una amiga.

Va cap a la paret pintada de sang i s'hi abraça. Comença a somicar mentre acaricia les lletres. La Jaz s'ho mira estupefacta.

Jaz – No hauria de tocar la paret, vagi a saber qui...

Jackie comença a bramar de dolor i la fa callar. Apareix Bartomeu atret per l'enrenou.

Jackie – Mixu! On t'havies ficat?

L'agafa en braços però el gat s'escapoleix. És el que li faltava.

Jackie – Tots m'abandoneu! La Victòria va ser la primera a marxar. Quan va començar a tenir una mica d'èxit em va deixar tirada. Deia que era l'àtic. Que s'hi sentia engarjolada, no li volia deure res a ningú. Teníem grans plans. Per això vam fer el que vam fer. Havíem de reconvertir l'antic teatre del Foment Republicà en la Gran Òpera de Sants. Saps on et dic? Poca gent ho sap. Baixant des de carretera de Sants pel carrer de Cros, a l'altura de la Plaça Osca, però banda mar, cantonada amb el carrer del Sant Crist, a l'esquerra, hi ha un edifici preciós, l'antic Ateneu. Doncs allà, hi havia un teatre, el nostre teatre. L'havíem de condicionar. Faríem concerts per sufragar tot el projecte, el gestionariem nosaltres dues. Vam fer un pacte de sang (*ajuntant el seu dit amb la sang de la paret*) "Per tu. Perquè cantis com els àngels". Però quan el maleït se'n va assabentar... li va calar foc. Tot l'escenari va quedar destruït. I saps per què? Perquè no sé quants anys abans, en aquell teatre, s'hi havia fundat Esquerra Republicana de Catalunya! I no ho va poder suportar. "L'òpera pertany al Liceu! Sou unes progressistes!" ens va dir. La Victòria no en va voler saber res més, és clar, ella ja cantava de solista, jo en canvi estava al cor, havia d'aguantar... Es

va començar a queixar que al seu àtic hi passaven coses estranyes, que es trencaven els gerros, es movien les làmpades, i va acabar marxant.

La Jaz ha estat entomant tota aquesta informació amb paciència però s'ha quedat molt tocada amb la part final. Mira cap a l'àtic amb nerviosisme.

Jaz – I mai va saber què hi passava, a l'àtic? Potser era l'home aquest, que l'emprenyava... Disculpi, eh? És que penso que he de tornar a casa.

Marxa cap al seu pis.

Jackie – Ei! Recorda't demà de sortir al balcó! Que et faré el Reggaeton!

7. La façana: una acotació

Instruccions per a l'escena: aquesta escena està pensada com una acotació, en la que l'espectador s'ha d'imaginar que està veient la totalitat de la façana de l'edifici. En la façana van passant coses simultàniament, com una coreografia/videoclip al ritme de la cançó No surprises de Radiohead. En aquest cas, per llegir l'escena, prepara't la cançó i quan vegis PLAY, fes-ho.

Aquí el link: <https://www.youtube.com/watch?v=u5CVsCnyyXg>

L'escena ha de tenir una durada de 4' i 08". S'ha de quadrar la coreografia de manera que hi hagi uns 15" abans que no soni la cançó. La cançó que té una durada de 3' 47" i la post-cançó, que té una durada de 6".

Si algú l'ha de menester, aquí teniu la lletra:

A heart that's full up like a landfill, / a job that slowly kills you, / bruises that won't heal. / You look so tired-unhappy / bring down the government, / they don't, they don't speak for us. / I'll take a quiet life, / a handshake of carbon monoxide. // With no alarms and no surprises, / No alarms and no surprises, / No alarms and no surprises. / Silent, silent. / This is my final fit, / my final bellyache // With no alarms and no surprises, / No alarms and no surprises, / No alarms and no surprises, please // Such a pretty house / and such a pretty garden // No alarms and no surprises, / No alarms and no surprises, / No alarms and no surprises, please.

ESCENA

Són les vuit menys un minut, la gent es prepara per sortir a aplaudir, com cada vespre, des que va començar aquesta bogeria de confinament. És abans del dia 28 de març, per això encara les vuit del vespre estan tenydes d'una foscor que permet el joc de llums artificials a les finestres del carrer. Aquestes encara s'omplen de siluetes a contrallum. No saps quina cara fa la persona d'aquell balconès o la que està amagada rere la petita obertura d'una finestra precària quan aplaudeixen cada dia per enviar ànims, qui sap a qui? Potser al personal mèdic? A les criatures per aguantar aquesta tortura? Tot depèn de la ideologia de la convocant de torn pel Twitter.

Es comencen a sentir de lluny els aplaudiments, com si des de Les Corts o del barri de la Marina s'haguessin avançat avui, potser per començar abans i tornar als seus

quehaceres... i en 3, 2, 1... comença a sonar suaument el titotitotiti (PLAY) del No surprises de Radiohead.

Apareix la Patri enmig del balcó senyorial del seu pisàs. Un d'aquests balcons fets de ciment i contruït expressament amb unes formes voluptuoses, no com els balcons de sota, de metal baratet. Duu unes malles de colorins, una dessuadora grisa, una cua de cabell mal xingada a cada costat. Porta un pot de nocilla reciclat com un got. Està ple d'un líquid groguenc; entenem que un whisky –segurament bo, segurament car, segurament han quedat algunes gotes al terra on ha sigut servit–. La Patri plora i sanglota.

Apareix projectat al costat del seu balcó la següent frase: “Les façanes mai havien estat tan plenes de vida”. La Patri aixeca el got i fa un brindis, cap al davant. I comencen els aplaudiments.

Al pis de baix, veiem un cap ros, el d'en Tom que sembla mirar per la finestra. Aquella mirada és simplement un acte reflex i el seu esdevenir continua. Porta un mòvil a les mans i uns cascs que surten del mòvil cap a les seves orelles. Es beluga per l'habitació tot buscant cobertura. Sentim a penes unes paraules en anglès british total: “Mum, I can't hear you... I can't hear you, mum!”, mentre continua desesperadament la recerca de la connexió wifi... Mentrestant, la Jackie apareix pel balcó del costat. Porta unes ulleres de sol, absolutament innecessàries per la poca llum que hi ha. També uns fulls, una partitura a les mans, impresa amb una impressora a la que li falta tinta. És un hit de reggaeton. Es posa les partitures sota l'aixella, treu una tabaquera rígida i daurada del batí que porta. L'obre i en treu un cigarro i un encenedor. S'encén el cigarro, guarda la tabaquera i es posa a aplaudir efusivament. Amb el cigarro a la boca, de tant en tant se la sent cridar “Bra-vo! Bra-vo!”. Sil·labejant, com es fan els bons bravos. Els aplaudiments de la Jackeline són cada cop més forts. La ferida de la mà li sagna una mica. Veiem com alguna gota de sang rodola, va més enllà del seu braç i colze i màgicament cau al front de l'Agustí.

Aquest és fora, al seu balconet modestet de metall amb la Lara. Porta la màscara que ella li ha regalat abans i s'eixuga la gota de sang. No percep gairebé res dels porros que s'ha trincat. I riu. Riu sorollosament i li diu a la Lara, que també riu al seu costat: “Plou sang! Han arribat les 7 plagues! Han arribat les 7 plagues! Morirem!” i segueix rient. La Lara l'agafa pel cap i l'abraça i encara riuen més. I riuen tant i tant que perden l'equilibri i cauen al terra del seu balcó minúscul. I allí, encara riuen més perquè no poden parar... al cap i a la fi, van puestos fins les celles. Però la gent no els sent, perquè en aquest moment els aplaudiments sonen més fort que mai. I un petard peta lluny.

Al pis de sota, la Joana, seu davant del televisor. Canviant sense massa èxit de canal, a veure si enxampa alguna cosa que no siguin les notícies que ara ocupen la graella dia i nit. Se sent com canvia de canal i les frases a mig tallar de cadascun dels canals que passa: “Simon, encargado de la crisis –bzz– / el confinament de la conca d'Ò –bzz– / curva que sin embargo –bzz– / ...” i la Joana mira per la finestra un moment i diu en veu baixeta: “Jordi, amb tu, això no hagués passat”.

Mentrestant, pel carrer se sent passejar un gos tranquil·lament. És marró, petit. Oloro la porta de l'agència immobiliària i s'hi pixa. Mentre una veu crida: “Kiri, va, vinga! Anem!” i el gos continua el seu passeig nocturn.

Aquí arribem al moment de la cançó en què diu “Silent / Silent”. Fem un zoom out de l'edifici i tornem a veure la façana. En aquell moment, totes les veïnes de l'edifici que hem vist fins ara, en completa simultaneïtat es toquen la galta dreta amb el palmell invers de la mà dreta, com si s'acariciessin. Després, amb la mà esquerra, es toquen l'altra galta amb el palmell i es fan ràpidament una bufetada, no molt forta però contundent. I amb la mà dreta, de nou, fan la senyal de silenci amb el seu dit. Es projecta un missatge a la façana i anem a dalt de tot.

Flotant en l'aire, davant les golfes, un fantasma: el Lino. Plora silenciosament mirant un retrat que ha robat del pis de la seva dona; bé, de la seva vídua. Una fotografia de Jordi Pujol. El maleeix. I s'eixuga les seves llàgrimes fantasmals. De sobte, en un rampell d'ira, comença a trencar la fotografia en mil bocins i crida: “¡Cabrón! ¡¡¡Cabrón!!!”.

Els trossets de fotografia cauen per davant de la Patri que en el seu sanglotar ni s'adona que neva bocins de Jordi Pujol. Treu un blister de pastilles de la dessuadora. Se les mira i en treu una. Se la posa a la boca i fa un traguito de whisly. I se'n treu una altra, a la boca i un altre traguito. I una altra, i un altre traguito.

Dos balcons per sota, en Pep surt escridassant les fumetes del balcó, que ja el tenen fins al monyo de tant riure. La parella, des de terra, se'l miren intentant mantenir el rostre seré. Però la Lara, assenyala just davant: “Mira, ara cauen papers” i acte seguit tornen a riure.

La Joana es veu pertorbada per la gata Bartomeu, que li sal a les cames i se li arrauleix com un cabdell. Ella, amb una petita carícia, li fa un petit retret: “On t'havies ficat, tu, trapella?!” i segueix acariciant-la. El seu rostre, però, ja no és el mateix. La presència de la gata l'ha relaxat. Ja no se sent tan sola.

Tornem a dalt i veiem la Patri que ara duu l'ampolla de whisky a la mà. Plora, beu a morro i crida: “Brindo per tu, coronavirus!”. De fons, del fons del menjador gegant que s'intueix rere el seu balconàs, apareix una silueta esperitada.

Corrent com si no hi hagués un demà, la Jaz apareix a escena. Arriba fins la Patri i l'agafa pels ombros. Aquesta es gira, la veu i es desmaia. La Jaz, que ha sentit els crits de la seva parella des del carrer quan tornava del seu torn, ha pujat corrent les escales fins al pis de dalt.

Quasi sense alè, veiem que li pega la cara i la sacseja. Crida desesperadament el nom de la Patri però aquesta no reacciona.

Mentrestant, l'ampolla de whisky ha caigut al terra del balcó. Miraculosament no s'ha trencat i ha quedat encallada contra les columnetes de ciment del balcó. El whisky cau entre les columnes com una cascada cap al carrer. El líquid va fent un bassal davant de la porta de la immobiliària.

Comencen a baixar els aplaudiments i tornem a la Jackie. Aquesta, que ja quasi ha acabat el seu cigarro, ja té tota la màniga de la bata xopa de sang. Rebaixa la intensitat dels seus aplaudiments fins a parar totalment. Fa una última calada del seu cigarro. I, com a bona fumadora de balcó, el llença entre els seus dits cap al carrer.

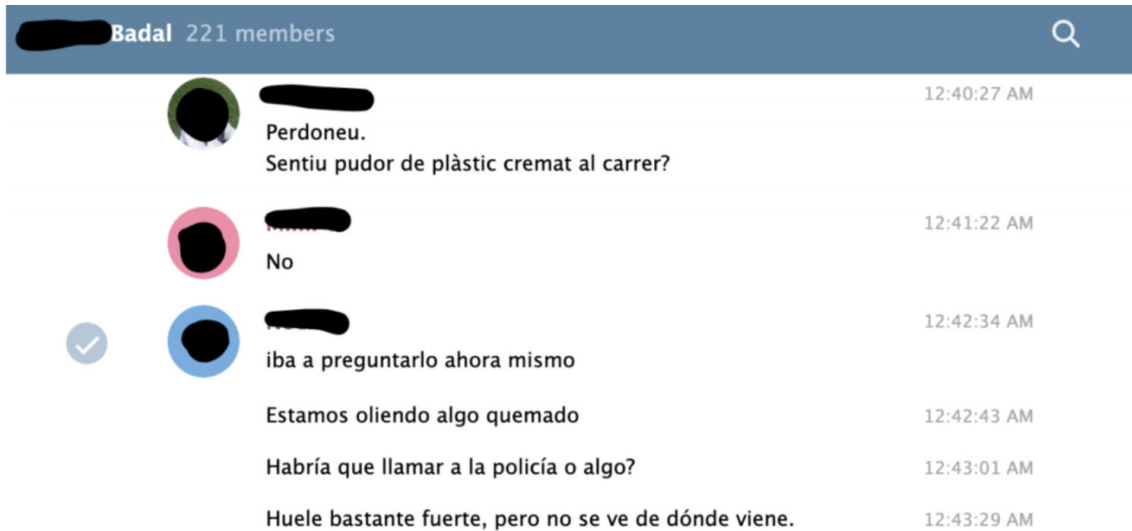
El cigarro cau justament sobre el bassol de whisky i –com a les pel·lícules d'Hollywood que no tenen perquè regir-se amb les lleis de la física i la química– la barreja d'alcohol i cigarro prenen: un foc descomunal comença a cremar la porta de la immobiliària. Ni el pipí del gosset menut i marró ha pogut fer res perquè el foc no cremés.

La immobiliària crema com un símbol de justícia davant d'aquesta crisi que ens deixarà a totes fora de foc.

La Jackline mira a baix l'estampa i pensa: "que els follin". S'ajusta les ulleres de sol, esbossa un somriure malèfic i satisfet i es diu, en veu baixeta però contundent: "No veia el barri tan bonic des de l'Efecte Can Vies"²⁹.

Sonen els últims titotitoto de No surprises de Radiohead.

Mentrestant, al grup de Telegram del barri: 5-6-7 Badal:

8. La transformació de la Joana

Al pis de la Joana la tele continua encesa. Hi surt la consellera Vergés³⁰ acabant la seva intervenció diària. Després, comença a parlar el conseller Buch³¹. La Joana, amb el

²⁹ Il Centre Social Autogestionat Can Vies è, appunto, un centro sociale autogestito di Barcellona, che esiste dal 1997 e si trova nel quartiere di Sants, al carrer Jocs Florals 40-42. Nel maggio del 2014 è stata applicata l'ordinanza di sgombero dell'edificio, emessa dal Comune di Barcellona. L'operazione ha dato luogo a reazioni violente, come l'incendio dell'escavatrice con cui si doveva abbattere la costruzione e di alcuni cassonetti presenti nella zona. La risposta decisa delle forze dell'ordine ha provocato manifestazioni di protesta nella *ciutat condal* e nel resto dello Stato spagnolo, conosciute con il nome di *efecte Can Vies*.

³⁰ Alba Vergés i Bosch, consigliera della Sanità della Generalitat de Catalunya da maggio 2018 a maggio 2021.

³¹ Miquel Buch i Moya, consigliere degli Interni della Generalitat de Catalunya da maggio 2018 a settembre 2020.

Bartomeu encara en braços, mira cap a la tele, li fa una “peineta”³² i l'apaga. La Joana s'asseu i acaricia la gata. De cop, com si hagués prèns una determinació...

Joana – Ja n'hi ha prou d'aquest color! / No tinc ganes de cantar, / ni de fer el “tonto” al balcó. / L'únic que vull és cridar. // Ja n'hi ha prou de ballarques, / i de fotos amb perruques. / Ja n'hi ha prou de tant cuinar! / L'únic que vull és cridar.

Bartomeu – ¿Me lo parece a mí o la señora Joana habla...?

Joana – Ja no puc amb les notícies. / Tot el que es diu són brutícies.

Bartomeu – Pues, sí. Habla rimado, ¡Dios!

La Joana comença a cantar.

Joana – Ja n'hi ha prou de tant plorar. / Fer gimnàs i esbufegar. / A Déu i als àngels, pregar. / I a les plantes ofegar. / No vull més videotrucades, / ni tantes altres rucades. / L'únic que vull és cridar.

Bartomeu – Rima consonante, por cierto. Un poco cutre pero...

Joana – Sí, Josep Maria, ho sé.

Bartomeu – Me llamo Bartomeu, ¡cojones!

Joana – Tens raó, no queda bé / que tenint la meva edat... / estic parlant amb un gat?

Bartomeu – ¡Que soy una gata! ¡Hostia!

Joana – Ja en tinc prou. Ja s'ha acabat. / Aquesta Joana ha canviat. / Tu i jo, junts, Josep Maria...

Bartomeu – ¡Que me llamo Bartomeu! Ay, no, Charo. ¡Charo!

Joana – Tu i jo, junts, Josep Maria,

Bartomeu – Ni caso, ella a la suya.

Joana – agafem l'altra via, / sense fer cas a ningú. D'això en pots estar segur. / Ja no em fan fred ni calor, / ni Llorenç, el meu marit, / ni el Jordi, entabanador, / ni el Pep i el seu... afegit, / ni tampoc cap esperit / (que et penses que no sé qui és, el de les golfes?) / Tu i jo, junts, Josep Maria...

Bartomeu – Y dale.

Joana – Veurem com neix un nou dia. / Ja en tinc prou. Ja s'ha acabat. / Aquesta Joana ha canviat.

Bartomeu – ¡Au Madre del amor hermoso! ¿Lino? ¿Lino, estás por aquí? ¿La estás oyendo? Se nos va, Lino, la señora Joana, se nos va.

Joana – Ara sabreu qui és la Joana, / però la Joana de veritat. / No la que viu amb desgana / donant espines a un gat. // Què es pensen aquesta gent! / Que sóc una vella boja? / No saben amb quin talent / seré una índia pèl-roja. // Ningú em reconeixerà. / Seré forta i molt valenta. / Deixaré la meva empremta! / I ningú no em guanyarà. // Seré guerrera perquè... / aixó és la guerra, Josep Maria!

Bartomeu – Ya, tía.

Joana – Ja n'hi ha prou de culebrot. / Ja no vull fer més bufandes. / Que no em toquin els pebrots. / S'ha acabat demanar tanda! // Ja no vull fer capcinades / mentre miro les

---

³² *Hacer una peineta*: gesto obsceno e insultante, che consiste nel chiudere il pugno e stendere il dito medio.

notícies. / Em vull ben arremangada / mentre llenço una pedrada / a tota aquesta immundícia. // Si ja ho sé, tinc el cap gris / i el genoll que ja em fa figa. / Però el que ningú no ha vist / és la meva rebotiga. // Semblo vella però per dins...

Talla la cançó.

Per dins, Josep Maria...

Pausa.

Joana – Estàs amb mi, Josep Maria?

Bartomeu – Yo... yo no me caso con nadie. Ya se sabe, los gatos...

Joana – Vols canviar el món, Josep Maria? A tu i a mi ens tenen discriminats. Jo, perquè figura que no serveixo per a res i tu perquè... ja se sap, els gats van a la seva bola i són molt seus. Ens deixen de banda. Ens tanquen a casa i es pensen que ens conformarem.

Bartomeu – A mí ya me gusta quedarme en...

Joana – No ho veus? Per a ells som inofensius! Es pensen que no els muntarem cap manifestació, ni cap revolta, ni cap protesta, ni cap... revolució. Això mateix! Una revolució! (*cridant*) Ja n'hi ha prou de fer gimcanes! ¡A la mierda! A cremar-ho tot! És un gat? No! És un tigre! Diques, què ets? És un gat o ets un tigre? Eh? Eh? És un gat?

Bartomeu – ¡Soy un tigre!

Joana – Estàs amb mi, Josep Maria? Diques, estàs amb mi?

Bartomeu – (*molt esverat*) *I'm in! I'm in!*

9. El Sanytol o disparo – El terrat

Constriccions: ha de passar al terrat comunitari; tipus vodevil.

Patri – Ja n'hi ha prou!! Necesito aire!! Aire! Vinga, a córrer pel terrat, que encara no s'ha anat la llum del sol. Estic ja ben farta per fer directes als meus alumnes del gimnàs (*s'imita a si mateixa*) “Vinga, totes juntes!!!”. És ridícul! Ostres, fot una mica de pudor, no? Diuen que la pol·lució ha baixat però jo crec que no. Jo aquí veig fum... (*se senten passes*). Merda, qui està venint??? Aiiiiiii, que està prohibit estar als llocs comuns! I ara, què collons foto? M'amagaré aquí.

S'amaga darrere d'un bidó del terrat. Entren Pep i Joana.

Joana – Aquí estarem tranquils...

Pep – Sí (*va a fer-li un petó*).

Joana – Què fas?

Pep – Perdó.

Joana – I què, i què, i què??? Ho tens?

Pep – Sí.

Joana – Quantes?

Pep – He aconseguit un *pack* de mascaretes.

Joana – Oh, un *pack*!!!! Estupendo.

Patri – (*a part*) Com? Tenen mascaretes i els sanitaris van curts de tot això!!! Quan li digui a la Jaz...

Pep – I una altra cosa: guants.

Joana – Oh, i dels gruixuts!!! Semblen trets directament de l'UCI! (riuen)
Patri – Sortits del forn!!!
Pep – *Tempus fugit*, Joana.
Joana – Dolentot...
Pep – I el millor de tot: paper de vàter doble capa extrasuau i perfumat d'ultra marí amb un toc de romaní.
Joana – Oooh, això sí que no m'ho esperava!
Pep – Ja ho veus! Tinc cops amagats!!!
Patri – (a part) Merda, són els que gasto jo! Per això l'altre dia no hi eren al súper. Malparit!!!
Pep – I tu? Joana – Jo tinc... *Sanytol desinfectante!!!! 99% bacterias sin lejía.*
Pep – Ooooooh, això sí que és ben difícil de trobar! Com t'ho has fet? Mira que ets picarona, *Rosa rosae* meva...
Joana – Mira...
Pep – Ni la marca blanca es troba!
Joana – Ja ho sé, ja... Això ho podria vendre a bon preu! Ets afortunat.
Pep – I què més tens?
Joana – Gels antibacterians...
Patri – Poca vergonya!!!
Joana – Una que sempre ha tingut contactes amb els Pujol... Mai m'han fallat.
Pep – Ep, sento gent, amaguem-nos al *quarto de les basures*.
Joana – Encara trobarem llexiu de la groga!!!
Pep – Ja seria massa.
Es deixen el Sanytol.
Pep – Ai, el Sanytol!!!! Mi tesoro.
Joana – Shhhhht. Deixa'l, ja l'agafarem.
Pep – *Alea iacta est.*
S'amaquen Joana i Pep.
Patri – Ara és la meva!!! (*agafa el Sanytol*) Merda, merda que he agafat un envàs i ara no porto guants, ai la càrrega viral, la càrrega viral!!!
Entren Lara i Agustí.
Lara – Ei, ei... Encara està aplaudint la gent o què?
Agustí – Què dius? Ja no aplaudeixen!
Lara – Tio, jo encara ho sento!!! Aplaudiuuu!!! Aplaudiuuuuu!!!
Agustí – Calla, no hi ha ningú!!!!
Lara – Eh, que la del davant aplaudeix súper fort!
Agustí – Què dius? Ho està fent o no?
Lara – Ai tio, jo crec que sí. Ai, no. Això és molt fort, eh?
Agustí – Ja t'ho deia que això era boníssim.
Lara – Ei, que la gent no, no aplaudeixen...
Agustí – Vinga, què passa, esteu cansats o què???
Lara – Shhhhht, que com s'adonin que som al terrat... Nen, que això és il·legal total!!!
La pija musculitos de l'àtic ens mata si ens troba aquí!
Patri – (a part) Pija musculitos???

Agustí – Em pixo en les zones comunes i en la terrassa de l'àtic!!

Patri – (*a part*) Ai, per favor, que no sigui literal, per favor... Si no li tiro el Sanytol de dalt a baix... Bé, ara que ho penso, ens aniria bé per casa...

Lara – Doncs, pixa-t'hi!

Patri – Noooo!

Agustí – Què ha sigut això?

Lara – Ho estàs al·lucinant.

Patri – (*a part*) Aquests no s'adonen de res!

Lara – Ei, qui hi ha aquí?

Patri – Merda! Miau, miaaaaaau.

Lara – Un altre cop aquest gat? És ben pesat!

Entren Bartomeu i Lino.

Bartomeu – Què els hi passa a aquests dos?

Agustí – (*a Lino*) Ei, i tu qui ets? Ets nou a l'escala?

Lino – Em pots veure?

Agustí – Doncs és clar! Per què no portes mascareta?

Lino – I tu?

Agustí – Jo he preguntat primer!

Lino – tranquil, no tinc cap símptoma.

Agustí – Els asimptomàtics sou el pitjor que ha creat la terra.

Lara – Para d'al·lucinar, no hi ha ningú... Va, vine. Ei, tio, molt fort... l'agència immobiliària s'està cremant.

Agustí – Alaaa! Exagerada!

Lara – Que sí, tio, mira...

Agustí – Uala, quin flipe, no?

Lara – Sempre he cregut que sóc una mica piròmana.

Agustí – I jo hipocondríac.

Lara – Meravellòs.

Se senten Jackie i Tom en OFF. Jackie va fent escales de veu mentre puja a l'escala.

Tom – (*en off*) Please Jackie. No cantis més, no pots estar en *mute* una estona?

Jackie – (*en off*) Calla, no saps que a les escales de veus és on ressona millor la veu?

Tom – (*en off*) Oh my God!

Jackie (*en off*) Ria, ria, ria, ria, ria, ria, ria!!! Uala, mira quin falset que tinc.

Tom – (*en off*) Que God ens agafi confessats.

Agustí – Ei, ei que venen! Amaguem-nos al *quarto de les basures*.

Van a entrar i veuen na Joana i el Pep. Treuen un pal d'escombra com una arma.

Pep – Ni se us acudeixi! Tu, a un metre!

Lara – Merda!

Joana – Que us tiro la meva mascareta a la cara, eh!

Pep – I els meus guants fets servir al Mercadona. Dos dies seguits!!!

Agustí – No! Això, no!!! Ja marxem, ja marxem!

Jackie – (*en off*) Ria, ria, ria!!!

Lara – Ai, que ve la trompeta de l'apocalipsi!

Agustí – Anem aquí!

Es troben amb la Patri.

Patri – Tinc un Sanytol y estoy muy loca, eh, ¡¡¡pero que muy loca!!! ¡¡¡Muy locaaaa!!!

Agustí – Aaaaaah!

Es posen a la paret al costat de la porta del terrat.

Lara – Collons! Estem tenint un mal viatge a què?? Què fem?

Agustí – Fem d'arbres?

Lara – Arbres en un terrat?

Agustí – És el que es fa als vodevils, no? O és als pastorets?

Lara – Calla, que... Vés amb compte!!!!

Agustí i Lara – Aaaaaah!

Obre la porta, es queden just darrere d'aquesta. Entra Jackie amb el Tom.

Jackie – Come on, Tom! Oh, rodolí!!! Música!

Tom – Ok.

Tom engega l'altaveu. Fa sons amb la boca. Jackie agafa el micròfon.

Jackie – Per a tots vosaltres, estimats. Estic consternada perquè m'han dit que passem una epidèmia. Aquestes desgràcies a vegades ens inspiren a les cantadores per compondre des del nostre cor i aquí va el meu art a tots vosaltres. Del meu pulmó... al teu.

Cançó de Sonia Monroe <https://www.instagram.com/tv/B-oX-LGHq8Z/?igshid=h33maozwsxqv>

Juntas podemos ganar la batalla / Juntas podemos vencer este mal / Todas unidas podemos lograr / Que el coronavirus no te haga llorar...

Patri – Mare de Déu, és horrible!!!

Jackie – ¡Venga todos! Tot Sants, cantem junts!!! Juntas Podemos ganar la batalla / Juntas podemos vencer este mal / Todos unidos podemos lograr–

Lara i Agustí surten de darrere la porta molt emocionats.

Lara i Agustí – ¡Que el coronavirus no te haga llorar!

Se sent una explosió. Tots surten del seu amagatall.

Tots – Què ha passat?

Tots es veuen i ràpidament es posen les mascaretes en senyal de defensa.

Tom – Uau, Jackie, això sí que ha sigut un bon aplaudiment.

10. La llarga baixada del terrat fins als baixos

Constriccions: a tots els pisos; escenes paral·leles!!!! ☺

L'explosió ha omplert el terrat de fum. Els veïns reunits al terrat (Jackie, Lara, Agustí, Tom, Patri) es miren entre ells desconcertats, protegits per les mascaretes. En Lino ha desaparegut.

Joana – Galifardeus, s'ha acabat la mandanga!

Tots es giren cap al lloc d'on venia el crit: el quarto de les basures. La Joana, el Pep i el Bartomeu han sortit aprofitant l'explosió. Estan espectaculars. S'han cobert braços, cames i tors amb bosses d'escombreries de diferents colors. A les mans, al menys tres parells de

quants els uns sobre els altres. Als peus, per sobre les sabates, bosses del Mercadona encintades als tumells. I al cap, a més de doble mascareta i ulleres de sol, hi duen cada un una garrafa de 5 litres d'aigua mineral que, retallada per la base, actua com a casc. Al bocal de la garrafa, el Pep hi ha entaforat el cap d'una fregona i la Joana un ram de flors seques. Això dona a la seva indumentària un toc desconcertant, entre retrofuturista i kitsch i vés a saber què. El Pep empenya un pal de fregona com si fos una llança, i la Joana fa el mateix amb el braç d'una motxilla aspersora que s'ha carregat a l'esquena. Estan en actitud pre-bèlica, en una postura que recorda vagament el cartell d'alguna pel·lícula americana d'acció. Sense desmerèixer l'impacte que provoquen els humans, el Bartomeu ho supera tot: a més de mascareta i ulleres de sol, porta una mena de calçons blaus, els peus embolicats amb trossos de bosses d'escombreries de quatre colors diferents i una capa de supergat.

Bartomeu – Marramiau!

La Jackie baixa lentament la mà amb el micròfon.

Jackie – No m'ho puc creure...

La Lara i l'Agustí s'han quedat glaçats a mig ball.

Agustí – Crec que aquell últim quartet que ens hem pres no m'ha fet gaire bé, Lara.

Lara – No siguis burru i aprofita, que feia trenta dies que no ens passava res!

Tom – Mare de Déu Senyor. Tanta gatzara m'està deixant esmaperdut.

Patri – Però Joana, què fas?

Joana – La revolució, Patri!!!

Patri – Però quina revolució?

Joana – Macasssum denaa!! N'hi ha tantes que no sé per quina començar!
Nacionalitzar la banca! Expulsar els fons voltor!

El Tom aixeca la mirada cap al cel, com si sentís algun so. La Joana segueix enumerant revolucions, encesa.

Joana – Posar sostre als lloguers i límits als beneficis dels empresaris, dignificar els col·lectius precaris que ens estan salvant durant aquest cony de quarantena, distribuir millor la riquesa...

Se sent molt llunyà un so d'helicòpter. La Joana el sent i es posa nerviosa. Tots miren cap al cel. La Joana puja el volum.

Joana – ... invertir d'una puta vegada els diners que calen en cultura, repensar la societat ara que tot trontolla abans que ho facin ells...

Patri – I qui són ells?

Joana – Ells... són ells! I senyala cap al cel.

Tots miren cap enlaire, buscant l'helicòpter que està cada cop més a prop.

Tom – Les forces armades i somatents³³?

Joana – esclar, burru!! El que no sabeu és per què estan aquí!

---

³³ Somatent: guardia civica catalana istituita all'epoca di Fernando I d'Aragona e dissolta definitivamente nel 1978.

Patri – Perquè som deu persones en un espai de 60 metres quadrats i ens estem petant el confinament?

Joana – No, ximpleta!!! Perquè vénen a buscar el tresor!!

Jackie – Encara un altre gir narratiu?

Tots els personatges la miren, perplexos.

Jackie – Noooooo, no puc méeeeeeess (*mira al cel desesperada*). Deixeu-nos en pau!!! No som marionetes!!!! Volem viureeee el nostre confinament en pau, ja no entenem res d'aquesta trama (*aixeca els punys com si fos l'Escarlata O'Hara*). PROOOOUUUU.

Joana – Calla, tu!!! (*als altres*) Va fer massa classes de tècnica Meisner³⁴!!

Agustí – No entenc res.

Joana – Com que la immobiliària s'està cremant vénen a buscar el tresor.

Agustí – (*cada cop més flipat, la mandíbula li va a tope*) El tresor? (*a Lara*) Ha dit tresor?

Patri – Quin tresor? De què parles, Joana?

Joana – Els Pujols van amagar el seu tresor a la immobiliària i el vénen a buscar!

Jackie – Per favorrrrr, això no s'aguanta per enlloc.

Joana – Calla, bruixa!!! Aquests nanos m'ajudaran a trobar-lo!! De pressa, abans no arribin els de l'helicòpter!!! Baixem!!! Amb els diners robats d'en Pujol podem construir un món millor i fer la revolució!!!

Patri – Quèeee??

Joana – Els diners dels Pujol estan amagats als baixos!!! Seguiu-meeeeeee.

Agustí – Un altre món és possible!!!

Tom – Cal que neixin flors a cada instant!

Pep – Alea jacta est!!!

Patri – Aneeeeeeeeem!

Coincidint amb aquest crit comença a sonar l'Ària de la Suite Orquestal No. 3 de Bach (<https://www.youtube.com/watch?v=GMkmQlfOJDk>). I, encapçalats per la Joana, tots menys la Jackie es precipiten escales avall. Les següents escenes, de forma paral·lela, aniran tenant lloc als diferents pisos, mentre el grup va baixant en un llarg viatge des del terrat fins als baixos. Funciona millor si ens ho imaginem tot a càmera lenta.

- 1. Agafats de la mà, el Pep i la Joana baixen per les escales liderant el grup, armats amb la fregona i l'aspersor, cridant consignes revolucionàries, feliços de prendre, per un moment, el control de llurs vides.*
- 2. En Bartomeu es llença desbocat per les baranes, se sent tan lliure i feliç com només un gat pot ser-ho.*
- 3. L'helicòpter s'acosta al terrat.*
- 4. En Tom, posseït per una súbita fúria nacionalista que li encén les galtes i el sexe, comença a recitar Salvat-Papasseit i a treure's la roba sense deixar de baixar per les escales.*

---

³⁴ Il metodo Meisner è una tecnica di recitazione ideata dall'attore Sanford Meisner (1905-1997).

5. *L'Agustí i la Lara, rient a cor obert, amb l'energia dels vint anys i el deliri de les pastilles, baixen per les escales mig abraçats, empenyent-se i fent-se pessigolles.*
6. *La Patri, per algun motiu difícil d'entendre, ha decidit baixar per les escales fent la vertical i ja porta un pis.*
7. *La Jackie no ha seguit el grup. S'ha quedat al terrat. Súbitament conscient de la seva condició de personatge teatral, desafia amb la seva quietud els Dramaturgs de Sants-Les Corts, que la llegeixen atònits des dels seus confinament.*
8. *L'Agustí ensopega i quan està a punt de perdre l'equilibri i precipitar-se escales avall, sent la mà ferma de la Lara que el subjecta amb fermesa.*
9. *En Tom va llançant sabatilles, samarreta, pantalons cap al cel fins que queda només amb mitjons i uns calçotets amb la bandera estelada i "és quan dorm que balla sol"³⁵.*
10. *L'Agustí es gira i mira la Lara. Li ha salvat la vida! Ella li aguanta la mirada, respirant amb intensitat. I mica en mica, el que eren atraïment i reconeixement es va transformant. La tensió sexual entre ells ha anat creixent aquests dies sense que s'adonessin, adormilats com estaven pels porros i pel ioga, i ara senten un desig impossible de contenir.*
11. *L'helicòpter s'acosta al terrat.*
12. *La Patri ja ha baixat dos pisos fent la vertical. És extraordinari!!! Aconseguirà arribar a baix sense aturar-se?*
13. *"Sé qui sou!!! Sé què penseu!!" Crida la Jackie mirant cap al cel. Els Dramaturgs de Sants-Les Corts, als seus pisos confinats, abaixen la mirada, compungits. "Deixeu-nos ser lliures!" crida.*
14. *La Joana i el Pep segueixen baixant escales, cada vegada més valents, més imparables i arriba un moment que els peus ja no els toquen a terra. Estan volant, volant per les escales, volant feliços el somni de la revolució.*
15. *En Tom ha entrat a casa seva i ara en surt amb un casc de Jaume el Conqueridor i una espasa i un escut. Ara sí que està preparat per tot! Desperta ferro!!!³⁶.*
16. *La Lara i l'Agustí s'abraonen l'un sobre l'altre i allà, a l'escala, al replà, es besen apassionadament.*
17. *En Lino torna a aparèixer al terrat i, quan veu la Jackie tota sola que crida al cel encesa en llàgrimes, s'hi acosta i li ofereix la mà.*
18. *El Bartomeu és com un surfer felí que llisca amb elegància sobre la barana de l'escala.*
19. *La Lara i l'Agustí fan l'amor al replà com si no hi hagués demà. El fruit d'aquesta unió serà un nen que es dirà Caiim: un més dels molts fills de la quarantena.*

---

³⁵ Títol d'una foto de *Le_bonnet_vert*, publicada su Flickr, <https://www.flickr.com/photos/le_bonnet_vert/6788954552/in/photostream/>.

³⁶ Grido de guerra degli *almogàvers*. Gli *almogàvers* erano soldati delle compagnie di fanteria leggera della Corona catalano-aragonesa in epoca medievale (XII-XV sec.). Erano una sorta di corpo speciale, addestrato a combattere e resistere nelle condizioni più estreme.

20. La Jackie i el Lino ballen al terrat al fil d'una música que ningú sent. Són les vuit i tot Barcelona els aplaudeix.

21. L'helicòpter es planta al damunt seu.

22. La Joana i el Pep, en el seu vol, arriben als baixos, encara en flames.

23. llavors, tots s'aturen.

11. L'hora dels herois

Els veïns de l'escala romanen quiets, paralitzats. Formen una estranyíssima estampa que sense dubte evoca un evident referent pictòric. Tot i que ara no seríem capaços de dir bé quin.

Encara passa una estona abans que en Lino comenci a parlar.

Lino – “A les 20.04 del 19 de març es registra un avís al sistema CAT112 en què una ciutadana alerta de la presència de “molt fum” en emanació amb focus indeterminat “a prop de la cantonada del carrer Jaume Roig i carrer de Sants”. A les 20.05 s'ingressa una alerta a la consola de 080 Bombers Barcelona que envia dues unitats UPR del Parc de Bombers nº 6. Múltiples avisos registrats al sistema CAT112 entre les 20.04 i les 20.11 ajuden a localitzar el focus actiu en un local comercial (La Casa Agency) situat als baixos del nº 14 del carrer Jaume Roig.

Lara – A les 20.10 el Cap de l'operatiu confirma la presència d'un INCENDI PARCIAL TIPUS A AMB PROBABLE ORIGEN ELÈCTRIC I BAIXA CONCENTRACIÓ DE GASOS EN ZONA DENSAMENT HABITADA. Demana reforços a la central.

Patri – A les 20.16 s'estableix punt de trobada i comencen les tasques de control i evacuació segons.

Jaz – S'anomena al bomber B5 Cap del Dispositiu d'Evacuació i es demana suport aeri a Mossos d'Esquadra.

Tom – A les 20.26 el focus segueix actiu. Arriben dues unitats CAF provinents del Parc de Bombers nº 6. A les 20.26 l'agent CAF1 notifica al Cap de l'Operatiu la impossibilitat d'accedir a l'interior del carrer Jaume Roig des de cap de les cantonades. Els vehicles es retiren al carrer de Sants i esperen instruccions.

Bartomeu – Correcció posterior: abans de la retirada s'intenta el desplegament de la mànega CAF, des de la cantonada del carrer Roger. L'intent és fallit.

Joana – A les 20.29 el focus segueix actiu, l'helicòpter de Mossos d'Esquadra arriba a la zona. Avisa de la presència d'almenys 5 veïns al terrat de l'edifici.

Jaz – El Cap de l'Operatiu demana reforços a la Guàrdia Urbana.

Bartomeu – A les 20.35 l'agent B5 notifica la interrupció de les tasques de control i evacuació. El Cap de l'Operatiu es desplaça al punt de trobada. A continuació es sintetitza el contingut de la conversa:

Joana – El Cap de l'Operatiu exigeix explicacions al bomber B5.

Jackie – El bomber B5 comunica al Cap de l'Operatiu la impossibilitat d'evacuar els veïns sense entrar en conflicte amb el protocol especial d'actuació Covid-19.

Joana – El Cap de l'Operatiu, perplex, arrifa el nas.

Agustí – El bomber B5 afegeix que s'estima una alta concentració de pacients de risc a l'edifici afectat i que no disposa de material sanitari (guants i mascaretes) suficient per garantir la seguretat dels habitants i de la resta de veïns. Tampoc es disposa d'instal·lacions "Cambra blanca" ni de cap altre dispositiu de contenció. L'evacuació de l'edifici no és segura.

Lara – A les 20.37 ES PRODUUEIX UNA FORTA DEFLAGRACIÓ amb origen indeterminat a prop del focus actiu de l'edifici.

Joana – El Cap de l'Operatiu ordena que es repregui l'evacuació de forma immediata i abandona el punt de trobada.

Tom – A les 20.39 L'INCENDI PARCIAL PASSA A TIPUS B AMB COMBUSTIÓ VIRULENTA DE GASOS D'HIDROCARBUR. Una unitat de la Guàrdia Urbana arriba al focus actiu.

Jackie – En coordinació amb el Cap de l'Operatiu, es decideix moure els vehicles privats estacionats a la cantonada dels carrers Roger i Jaume Roig per intentar acostar les unitats CAF al focus actiu. Guàrdia Urbana demana reforços. Es desplacen contenidors de reciclatge a la cantonada dels carrers.

Lino – A les 20.41 es detecta moviment a l'edifici.

Patri – Des del vestíbul, un Home i una Dona intenten accedir, a través d'una porta interior, al local comercial on s'està produint l'incendi.

Lara – El Cap de l'Operatiu els dóna ordre d'aturar-se i ordena al bomber B5 que rescati els habitants de forma immediata.

Bartomeu – El bomber B5 comunica al Cap de l'Operatiu la seva decisió de NO COMPLIR L'ORDRE fins que no es garanteixi el compliment del protocol especial d'actuació Covid-19. A continuació es sintetitza el contingut de la conversa:

Joana – El Cap de l'Operatiu pregunta al bomber B5: "Tu ets gilipolles, o què collons et passa?".

Jackie – El bomber B5 comunica al Cap de l'Operatiu que ni ell ni cap dels seus companys volen ser responsables del mal que pugui provocar el desconfinament precipitat dels veïns i veïnes i, després de recordar les distàncies mínimes de seguretat, prega el Cap de l'Operatiu que no li parli tan a prop de la cara.

Joana – A les 20.46 el Cap de l'Operatiu es llança exasperat sobre el bomber n° 5 i el colpeja amb totes les seves forces. El focus segueix actiu.

Jaz – Es produeix una baralla múltiple entre agents del cos de bombers. A les 20.47 varis agents de la Guàrdia Urbana, que s'acosten amb intenció de contenir l'aldarull, acaben sumant-s'hi. Les tasques d'extinció s'interrompen temporalment.

Tom – A les 20.48 el focus segueix actiu, un veí de l'edifici confrontant desplega una pancarta amb la inscripció:

Bartomeu – "Sois héroes sin capa".

Lino – A les 20.51 es produeixen nous moviments a l'edifici tot i que, ara, ningú els detecta. Un grup format per entre sis i deu persones (algunes vestides, altres no) s'ha congregat al vestíbul de l'edifici. Lluny de la mirada dels cossos i forces de seguretat, que continuen immersos en la seva batussa, els veïns han arrabassat les canonades de coure que baixen del celobert i ara les fan servir per tirar a terra la porta interior que condueix al local comercial adjacent.

Lara – Colpegen i colpegen la porta...

Tom – Amb aquella energia que només és capaç de demostrar un poble unit.

Agustí – Són les 20.53 i el focus segueix actiu.

Jackie – És evident que no tenen cap intenció d'abandonar l'edifici.

Joana – A les 20.54 els veïns aconsegueixen obrir una petita esclatxa a la porta interior que comunica amb el local adjacent. Una de les veïnes comença a cantar.

Patri – Són les 20.55 hora local, gairebé les tres de la matinada a Pequín, la petita Ye Liao fa voltes al seu llit nerviosa perquè la seva mare li ha dit que demà al matí, per fi, podran anar al parc.

Lino – A les 20.56 un turisme de color blanc accedeix al carrer Jaume Roig i efectua una aturada davant de l'edifici en flames. Quatre homes baixen del vehicle i van directes cap al focus actiu.

Bartomeu – El Cap de l'Operatiu, amb el rostre ensangonat i el llavi partit, els barra el pas. Un dels homes s'identifica com un agent de la Conselleria d'Interior i l'ordena que s'aparti. El contingut de la conversa ha estat censurat i no figura en aquest informe.

Jaz – A les 20.57 el focus segueix actiu, un dels homes del cotxe blanc accedeix a l'edifici per la porta principal i, encanonant-los amb una arma curta, ordena als veïns que s'allunyin de la porta.

Pep – A les 20.58 un gat salta a la cara de l'home i l'esgarrapa amb incontenible ferocitat.

Bartomeu – Correcció posterior: es tractava d'una gata.

Joana – A les 20.59 el focus segueix actiu. Els veïns, entre rialles, piquen contra la porta. Algú exclama: "Un dia, quan tot això acabi, hem d'anar a sopar al peruà".

Lara – A les 21.00 hores exactes SE SENT UN TRET DE PISTOLA. Els policies i bombers interrompen momentàniament la seva brega per mirar cap a l'edifici.

Agustí – És aleshores quan es produeix la terrible deflagració.

Silenci.

Lino – A les vint-i-una hores i tres minuts, esvaït el núvol de pols, es certifica l'ensorrament total de l'edifici. Hi ha desenes d'agents de policia i bombers ferits. A les vint-i-una hores i quatre minuts el focus segueix actiu, es sol·liciten reforços a la Unitat Militar d'Emergència. Responen que "no podran venir".

Fosc i final.

«Quadri»
Quaderni di RiCOGNIZIONI
ISSN 2420-7969

è una collana di

RiCOGNIZIONI
Rivista di lingue, letterature e culture moderne
ISSN: 2384-8987

<http://www.ojs.unito.it/index.php/ricognizioni/index>
ricognizioni.lingue@unito.it

© 2022

Dipartimento di Lingue e Letterature straniere e Culture Moderne
Università di Torino
<http://www.dipartimentolingue.unito.it/>